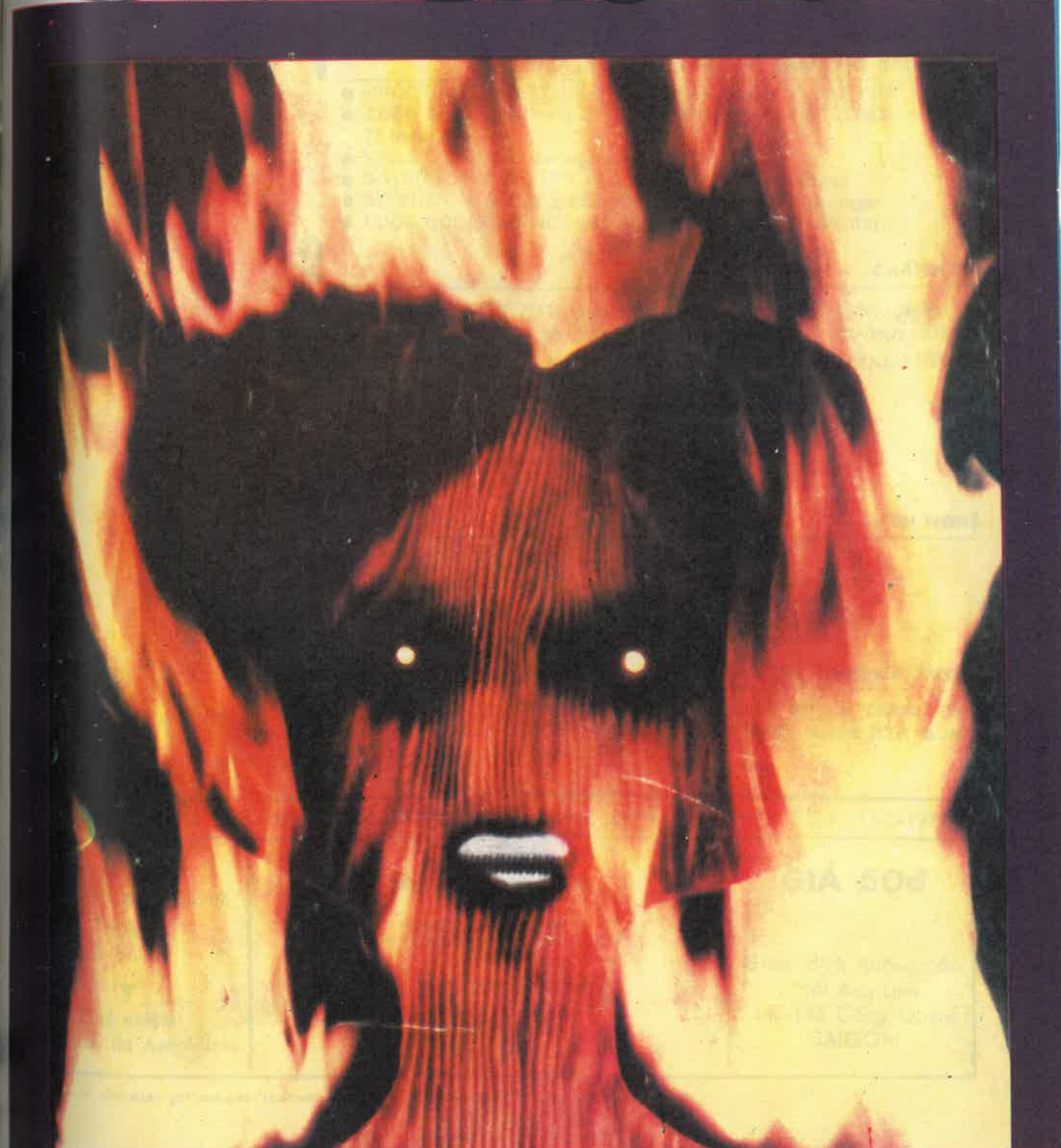

ASON
DS 531
D 642 + cut

ĐỒI

81

MẶT TRẦN
BÀU CÚ 71

ĐỜI

81

1

ĐẶC BIỆT : SINH VIÊN TRƯỚC TRẦN THẾ BẦU CỬ 7.

- CUỘC HỘI THẢO CỦA BÁO ĐỜI NGÀY 27-4 BỊ C. SÁT PHÁ VỠ đời
- CUỘC ĐỐI THOẠI VỚI CÁC S.V LÃNH ĐẠO : MẬT TRẦN BẦU CỬ 71 hátúcdạo ghi.
- KHI S.V BẦU BÀN hoingarphong.
- S.V HỒM NAY VÀ SINH HOẠT CHÍNH TRỊ vũithếgọc
- SỰ PHÂN HÓA CỦA KHỐI SINH VIÊN SAIGON phạmnga
- CUỘC HỘI THẢO HỤT DƯỚI MẮT BÁO CHÍ SAIGON đời

2

CHÁNH TRỊ

- HÒA BÌNH VIỆT NAM QUA CUỘC BẮT BỎ TÀU MỸ lýđạinguyên
- KHÁNG THỦ CỦA TÒA SOẠN BÁO ĐỜI GỬI THỦ TƯỚNG CHÍNH PHỦ V/V CẢNH SÁT NGĂN TRỞ CUỘC TIẾP XÚC VỚI SINH VIÊN đời
- VIỆT NAM IM LÌM tề đề
- GIÁC QUAN THỨ SÁU phanlêthanh dịch
- BẠCH PHIÊN VÀ THẾ HỆ TRẺ hải triều

3

VĂN NGHỊ

- BÀ ĐẠO nguyênthuylong
- CHUYỀN TÌNH Erich Segal — phanlêthanh dịch

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHỦ • TRANG THƠ
- ĐỒNG ĐỜI • ĐỜI MUÔN MẮT • SINH HOẠT NHÓM HTN • ĐỜI LÂM CẨM • MỘT VÒNG THẾ GIỚI

ĐỜI • NĂM THỨ HAI • SỐ 81 • TUẦN LỄ TỪ 6-5-1971 ĐẾN 13-5-1971

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

KHÁNG THƯ của tòa soạn tuần báo «ĐỜI» v/v Cảnh sát ngăn trở cuộc tiếp xúc giữa báo Đòi và các Đại diện S. Viên

Kính gửi : THỦ TƯỚNG CHÍNH PHỦ V.N.C.H
SAIGON

Thưa Thủ Tướng,

Ngày 27-4-1971, tuần báo Đòi có tổ chức tiếp xúc với một số SV thuộc thành phần lãnh đạo các Phân Khoa Đại Học và Tổng Hội Sinh Viên Saigon. Cuộc tiếp xúc nằm trong khuôn khổ sinh hoạt thường lệ của tòa soạn để phỏng vấn những nhân vật thuộc mọi giới hầu tìm hiểu các vấn đề thời cuộc. Mục đích cuộc tiếp xúc ngày 27-4-71 là tìm hiểu quan điểm và ý kiến của giới S.V đối với các cuộc bầu cử Tổng Thống và Hạ Nghị Viện vào mùa Thu năm nay, như chúng tôi đã loan báo trong Đòi số 80. Trong nhận thức của chúng tôi, các cuộc bầu cử sắp tới có một tầm quan trọng đặc biệt đối với vận mệnh quốc gia mà S.V là thành phần công dân có khả năng đóng góp tích cực vào sự vận động quần chúng tham dự.

Nhưng, từ trưa ngày 26-4-71, chúng tôi đã bị áp lực liên tiếp của Cảnh sát Quận II buộc phải hủy bỏ cuộc tiếp xúc trên. Ngày 27-4, Cảnh sát Quận II đã huy động một lực lượng quan trọng ngăn chặn các trục lộ dẫn tới tòa soạn tuần báo Đòi và hồi 18 giờ, dưới sự chỉ huy trực tiếp của ông Trưởng Ty Cảnh Sát Quận II, nhiều Cảnh sát viên bận sắc phục vũ trang lựu đạn cay đã tràn ngập tòa soạn. Các nhân viên Cảnh sát này buộc chúng tôi phải để họ cử người giám sát cuộc tiếp xúc, nếu không họ sẽ giải tán bằng mọi biện pháp.

Chúng tôi thiết nghĩ luật pháp quốc gia không hề ngăn cấm 1 tòa báo mở cuộc tiếp xúc để phỏng vấn tại trụ sở hợp pháp của mình, nhất là cuộc tiếp xúc chỉ có không quá 10 người tham dự. Vì vậy, chúng tôi thấy nhân viên công quyền không có lý do gì để đòi giám sát hoặc giải tán cuộc tiếp xúc. Trong khi đó, một đại diện lực lượng Cảnh sát tên Quân lại tuyên bố: «Dù chỉ có 3 người họp mặt, chúng tôi cũng có quyền có mặt để chứng kiến, nếu không, chúng tôi sẽ dùng mọi biện pháp để giải tán» ! Lời tuyên bố trên và các hành động của lực lượng Cảnh sát Quận II rõ ràng trái với tinh thần Hiến pháp và luật pháp VNCH bảo đảm sự tôn trọng đời tư, sinh hoạt nghề nghiệp cũng như quyền tự do phát biểu của công dân. Chiều theo lời tuyên bố và các hành động kể trên, phải chăng Cảnh sát đã dành quyền có mặt để chứng kiến và kiểm soát ngay những bữa ăn của mỗi gia đình tại miền Nam V.N này ?

(XEM TIẾP TRANG 39)

Màn chót của cuộc hội thảo

Với mục đích tìm hiểu và phổ biến quan điểm, lập trường của mọi giới trước các cuộc bầu cử cuối năm nay, tuần báo Đòi đã quyết định thực hiện một loạt các cuộc hội thảo bỏ túi tại tòa soạn. Cuộc hội thảo đầu tiên được dự định tổ chức vào hồi 18 giờ ngày 27-4 với thành phần tham dự là các đại diện sinh viên các Phân khoa thuộc VĐH và Tổng hội SV Saigon. Giấy mời được gửi đi vào chiều ngày 25-4-71 và đúng 18 giờ ngày 27-4-71, những người được mời đều có mặt, ngoại trừ các anh Huỳnh tấn Mắm, La Quang Đông, Hạ Đình Nguyên, Trương văn Khuê, Lê Thống và cô Nguyễn thị Yến. Trong số những người có mặt, chúng tôi được biết các anh Phạm hào Quang (Khoa Học), Hoàng tam Khôi (Sư phạm), Trương diệp Lương (Luật), Nguyễn phùng Phú (Luật) Lê khắc Sinh Nhật (Luật) Vũ thế Ngọc (Văn Hạnh) Thích quảng Tri (Văn Hạnh) Lý bửu Lâm (Kỹ thuật) Lê văn Tỉnh (Cao đẳng Hóa học) Nguyễn bá Chính (Sư phạm) và cô Nguyễn thị Dung (Khoa học).

Nhưng cho tới 19g30 cuộc hội thảo vẫn chưa khởi sự nổi và đại diện tuần báo Đòi tuyên bố tạm giải tán, rời cuộc hội thảo tới 1 ngày khác. Lời tuyên bố trên được đưa ra dựa trên ý kiến của các sinh viên Thích Quảng Tri, Phạm Hào Quang, Nguyễn Bá Chính và Hoàng tam Khôi đã được hết thầy các sinh viên có mặt lao thành. Lý do dẫn tới quyết định trên là các đại diện Sinh viên không muốn thảo luận trước sự trạng bị Cảnh sát bao chặt ở xung quanh và đòi cử đại diện vào giám sát.

Trước đó, một cuộc tranh luận gay go đã diễn ra giữa đại diện tuần báo Đòi và các viên chức Cảnh Sát. Đại diện báo Đòi cho rằng cuộc hội thảo hoàn toàn chỉ có tính cách nghề nghiệp và hoàn toàn hợp pháp vì sẽ chỉ có dưới mười người tham dự nên tuần báo Đòi không thể chấp nhận lời yêu cầu cho một đại diện Cảnh sát tham dự dù chỉ với tư cách quan sát. Ngược lại, viên chức Cảnh sát cho biết đã có lệnh của Biện lý Cuộc nhai theo dõi buổi hội thảo

Cuộc hội thảo 27-4 do tuần báo Đòi tổ chức đã bị Cảnh sát phá vỡ

nếu không sẽ phải dùng mọi biện pháp để giải tán. Đại diện tuần báo Đòi chuyển vấn đề sang cho các đại diện sinh viên và nêu ra 2 trường hợp giải quyết :

— thứ nhất: chấp thuận tiếp

tục cuộc hội thảo với sự chứng kiến của đại diện Cảnh sát.

— thứ hai: mời đại diện Cảnh sát ra khỏi phòng và chấp nhận đối phó với bất kỳ biện pháp nào do Cảnh sát sẽ đưa ra.

Gian phòng hẹp của Tòa soạn báo Đòi lúc đó, ngoài các sinh viên tới tham dự hội thảo một số nhân viên của tuần báo Đòi, còn có hơn 10 phóng viên của các hãng thông tấn trong và ngoài nước, các nhật báo tại Saigon và một số viên chức chỉ huy Cảnh sát cao cấp. Phía ngoài cửa, một lực lượng Cảnh sát đóng đảo vũ trang lựu đạn cay bao kín, chờ đợi. Sau một hồi thảo luận các đại diện sinh viên đã đưa ra ý kiến tạm giải tán và rời tới một ngày khác kèm theo nhận định Nhà nước đã hành động một cách hoàn toàn phi pháp phảo bội các nguyên tắc căn bản của chế độ dân chủ. Sau khi tuyên bố giải tán cuộc hội thảo, đại diện tuần báo Đòi đã mời các viên chức Cảnh sát ra khỏi phòng để nhân viên tòa soạn chuyển trở trong vòng tình cảm với các đại diện sinh viên, tuy nhiên các viên chức Cảnh sát vẫn ngồi nguyên tại chỗ và cho biết «chỉ rút lui khi nào khách của tòa soạn báo Đòi về hết» ! Vì thế sinh viên đã tản ra thành nhiều nhóm nhỏ rời khỏi phòng ra hành lang nói chuyện riêng cho tới 20g30. Đó là màn chót của cuộc hội thảo bất thành.

Áp lực cảnh sát

Phản ứng của cảnh sát đối với cuộc hội thảo trên được ghi nhận lần đầu vào lúc 16 giờ ngày 26-4-71 tức là đúng 30 tiếng đồng hồ, sau khi tòa soạn báo Đòi gửi thư mời tới các đại diện sinh viên. Vào giờ nói trên ông Trưởng ty cảnh sát quận II đã trực tiếp chỉ huy một cuộc bao vây tòa soạn tuần báo Đòi và đích thân yêu cầu báo Đòi hủy bỏ cuộc hội thảo dự định tổ chức vào ngày hôm sau. Lời yêu cầu trên tất nhiên không thể được thỏa mãn. Ông Chu Tử trong cuộc tiếp xúc này đã nhấn mạnh rằng tòa soạn báo Đòi không hành động phi pháp nên không thấy cần phải xét lại các quyết định đã đưa ra. Riêng về thái độ của Nhà Nước ông cho biết là ông sẵn sàng chấp nhận bất kỳ phản ứng nào.

«Chúng tôi sẽ tiếp tục hội thảo nếu những người được mời tới dự đồng ý, Còn Cảnh sát muốn bắt giữ thì cứ việc bắt giữ» Đó là câu trả lời của Chu Tử với các viên chức Cảnh Sát vào chiều ngày 26-4-71.

Từ trưa ngày 27-4-71, một nguồn tin từ phía Cảnh Sát cho tòa soạn báo ĐỜI biết là nếu báo ĐỜI không nhượng bộ thì sẽ bị đàn áp. Nguồn tin tiết lộ thêm rằng đích thân Ông ĐONCSHT sẽ chỉ huy cuộc giải tán. Cũng từ trưa ngày 27-4-71 lực lượng Cảnh Quận II đã được huy động tới đường Cống Quỳnh, chặn nghẹt xung quanh tòa soạn tuần báo ĐỜI. Từ chợ Thái Bình tới trước trường Hưng Đạo, chúng tôi đếm được ngót 20 xe Cảnh sát trong đó có 2 xe cây. Lực lượng Cảnh sát do chính ông Trưởng Ty Quận II chỉ huy dừng dân hàng trước tòa soạn tuần báo ĐỜI, mang theo máy hình máy ghi âm, máy chữ và cả lựu đạn cay. Đúng 18 giờ, một phần lực lượng này ulla lên tràn ngập tòa soạn tuần báo ĐỜI. Một viên chức chỉ huy đòi gặp ông Chu Tử để lập

biên bản giải tán buổi hội thảo. Đại diện tuần báo ĐỜI xác nhận sẵn sàng ký vào biên bản của Cảnh sát nhưng sẽ không giải tán buổi hội thảo theo yêu cầu của Nhà Nước.

Trong cuộc tranh luận đại diện, tuần báo ĐỜI nhấn mạnh rằng «chúng tôi chỉ hành động trong khuôn khổ cho phép của luật pháp với thiện chí tạo cơ hội cho các sinh hoạt chính trị dân chủ này nở. Do đó, chúng tôi không thể giải tán buổi hội thảo theo bất kỳ yêu cầu của ai, ngoại trừ của chính các hội thảo viên»!

Cuối cùng, một viên chức chỉ huy Cảnh sát cho biết sẽ không lập biên bản giải tán nếu tuần báo ĐỜI đồng ý cho một đại diện cảnh sát tham dự với tư cách quan sát viên.

Đề nghị này dẫn tới một cuộc tranh luận khác và kéo dài cho tới gần 20 giờ để đưa tới kết quả như trên.

Các khuôn mặt

Trong cuộc đấu lý giữa nhà nước, nhà báo và sinh viên, các phái viên báo ĐỜI nhận thấy các bạn sinh viên có thái độ rất từ tốn, các ông Cảnh sát thì thật mềm mỏng nhún nhường.

Cảnh sát viên Quân hình như sinh ra đời để đi dẹp biến tình hội thảo. Miệng ông lúc nào cũng mỉm cười, nhưng khi cần đe dọa thì ông nghiêm nét mặt lại rất nhanh.

Bên cạnh mấy Cảnh Sát viên mặc sát phục, các C.S.V thường phục hoạt động rất lạnh lẽ. Một vị mặc áo montagut đỏ cầm máy hình chạy lăng xăng như một phóng viên chầu chính. Nhà ph. viên này khác các phóng viên khác cũng hiện diện trong phòng họp ở chỗ không thích lấy hình toàn cảnh mà thích chụp cận cận. Ông cứ sát vào bên từng người để chụp thẳng, chụp nghiêng y như sắp lụp thể can cước.

Một vị mặc montagut khác thì đứng bên các phái viên báo chí, thấy ghi chép gì cũng sao chép nguyên văn. Nhất là ghi chép tên của các sinh viên tham dự. Làm như thể không chép với thì mất cơ hội ba cao.

Trong không khí căng thẳng của buổi họp, họa sĩ Choé đã làm mọi

người thoải mái như hi họa của anh. Choé vẽ xong một khuôn mặt, anh em lại giật lấy đôi còi, nhất là khuôn mặt của các ông Cảnh sát.

Cô Nguyễn thị Dung là bông hoa duy nhất trong buổi họp này, đứng là Hoa lạc giữa rừng giơm. Cô không phát biểu ý kiến chi, khi các Sinh viên đồng ý giải tán cuộc thảo luận, cô Dung tâm sự với phái viên ĐỜI «cho nó xong cho rồi!»

SV Phạm hào Quang có khuôn mặt lãnh tụ trẻ, có uy tín nhất trong phiên họp. Anh Phạm hào Quang hình như còn đang bận tâm vì phe đối lập của anh ở ĐH Khoa học vẫn đang dùng nhiều thủ đoạn xấu để phá anh, trong đó có cả các thủ đoạn gian lận, chụp mũ v.v... giữa chừng cuộc thảo luận, Quang phải đứng dậy nghe điện thoại của phó chủ tịch của anh gọi lại.

Nhà sư trẻ Thích quang Tri có khuôn mặt hiền từ, đôi kính trắng có vẻ đạo mạo, tuy nét mặt rất trẻ trung khi CSV Quân gọi Quang Tri là thượng tọa, nhà sư trẻ này chỉ mỉm cười, một nụ cười mà Uyên Thao nhận xét là «rất dễ thương».

Khi tiễn đưa các sinh viên ra về với lời cảm ơn. Vương hữu Bội đã hỏi «Tại sao các bạn chưa hội thảo về bầu cử. Đảng lẽ chính các bạn phải tổ chức và mời chúng tôi thay vì chúng tôi mời các bạn?» Vũ Thế Ngọc sinh viên Vạn Hạnh có ý định sẽ tổ chức thảo luận tại câu lạc bộ sinh viên tuy nhiên ý định này coi bộ sẽ mang đến nhiều lựu đạn cay đó!

Phản kháng chính phủ

Nhóm chủ trương báo ĐỜI cũng quyết định gửi cho Thủ Tướng chính phủ một bản kháng thư về việc lực lượng cảnh sát xâm nhập bất hợp pháp trụ sở tuần báo ĐỜI và ngăn trở các sinh hoạt có tính cách nghề nghiệp của một nhóm ký giả. Bản kháng thư đã được gửi đi vào sáng ngày 29 tháng 4-71. Bản sao của bản kháng thư này cũng được gửi cùng một lúc tới TT VNCH, Chủ tịch tối cao pháp viện, chủ tịch Thượng và HV cùng các cơ quan thông tấn và các tuần nhật báo xuất bản tại Saigon.

NHÓM PHÓNG VIÊN T.B. ĐỜI

CUỘC HỘI THẢO HỤT NGÀY 27-4 DƯỚI MẮT BÁO CHÍ SAIGON

LIS.—Phản ứng của Cảnh Sát đối với cuộc hội thảo do báo ĐỜI tổ chức đã được sự lưu ý đặc biệt của các đồng nghiệp. Từ 16 giờ ngày 27-4-71, thông tin viên của một số nhật báo và các hãng thông tấn trong và ngoài nước như STA, TMN, TV, Reuter, UPI đều đã có mặt tại tòa soạn báo ĐỜI để theo dõi nội vụ. Sau đây là những tin tức của một số nhật báo tại Saigon ghi lại diễn biến cuộc «hội thảo huyệt ngày 27-4-71 của tuần báo ĐỜI».

Hội thảo về bầu cử không thành

Tòa soạn tuần báo ĐỜI hôm qua đã bị nhân viên công lực bao vây vì tổ chức hội thảo về vấn đề bầu cử cho các Đại diện sinh viên Saigon phát biểu ý kiến. Buổi hội thảo dự định khai diễn vào hồi 18 giờ, nhưng trước đó nhiều xe cảnh sát quận nhì đã tới gặp ký giả Uyên Thao (Tổng thư ký báo ĐỜI) yêu cầu bãi bỏ cuộc họp này vì không có giấy phép. Ông Uyên Thao đã tuyên bố dẹp cuộc hội thảo hôm nay, nhưng sẽ tổ chức lại vào tuần lễ tới. Đến tham dự buổi này có các khuôn mặt đại diện SV quen thuộc như Phạm hào Quang, Hoàng tấn Khôi Nguyễn bá Chính, Lê khắc Sinh Nhật, Lý hữu Lâm v.v. Điểm đáng ghi nhận là phe SV «tranh đấu» được mời mà không ai đến tham dự kể cả SV HTM.

(Nhật báo CHÍNH LUẬN—LẬP TRƯỞNG số ra ngày 29-4-71)

Do tuần báo ĐỜI tổ chức tại Tòa soạn: Hội thảo về «S.V. trước trận thế bầu cử 71» bị giải tán

SAIGON — Cuộc hội thảo về đề tài «Lực lượng Sinh viên trước trận thế bầu cử VN 71» do tuần báo ĐỜI tổ chức vào chiều thứ Ba tại trụ sở của báo này số 143, 145 đường Cống Quỳnh Saigon quy tụ 1 số lãnh tụ sinh viên đã phải giải tán vì sự can thiệp của Cảnh Sát.

Vào lúc 18 giờ chiều hôm qua 1 số các lãnh tụ sinh viên thuộc các Phân khoa đại học Saigon và đại học Vạn Hạnh theo lời mời của tuần báo ĐỜI đến tham dự cuộc hội thảo. Cũng vào giờ này, người ta ghi nhận có một số CS với trên 10 chiếc xe bố trí chung quanh khu vực chợ Thái Bình. Trong số các SV đến tham dự hội thảo có các anh Phạm hào Quang và cô Nguyễn thị Dung (Khoa học), Lê khắc Sinh Nhật, Nguyễn phong Phú và Trương đình Lương (Luật khoa) Lý hữu Lâm (Kỹ thuật), Hoàng tam Khôi và Nguyễn bá Chính (Sư phạm), Lê văn Tỉnh (Cao đẳng hóa học), Thích quang Tri và Vũ thế Ngọc (Đại học Vạn Hạnh), SV Huỳnh tấn Mão, Chủ tịch Tổng hội sinh viên Saigon được mời nhưng không đến dự.

Ngay khi các SV đến tòa soạn báo ĐỜI, một viên chức cao cấp cảnh sát Quận Nhì cũng vào và yêu

cầu được hiện diện trong buổi hội thảo để quan sát theo lệnh của Biện lý Cuộc Saigon.

Ký giả Uyên Thao, Tổng thư ký tòa soạn báo ĐỜI nêu vấn đề này ra hỏi ý kiến các SV, nhưng không được sự tán thành. SV Phạm hào Quang tuyên bố không chấp nhận sự hiện diện của nhân viên Cảnh sát trong cuộc hội thảo vì e gây sự ngộ nhận.

Với tư cách nhân viên tòa soạn đứng tổ chức cuộc hội thảo, ký giả Uyên Thao mời viên chức cảnh sát này ra ngoài thì được trả lời nếu cuộc hội thảo tiếp tục, nhân viên cảnh sát sẽ giải tán và lập biên bản.

Sau một hồi tranh luận ký giả Uyên Thao đưa ra lý lẽ đây là một cuộc họp mặt có tính cách nghề nghiệp và chỉ qui tụ 9 người. (theo luật lệ họp 10 người trở lên phải xin phép) nhưng viên chức Cảnh sát này cũng không chấp nhận và nói rằng «chúng tôi mới nhận được lệnh của Thủ tướng, dù có 3 người họp cũng có sự hiện diện của chúng tôi».

Cuộc tranh luận kéo dài hơn 1 tiếng đồng hồ và sau đó các sinh viên tuyên bố giải tán, vì không chấp nhận sự hiện diện của nhân viên Cảnh sát trong cuộc họp.

Ký giả Uyên Thao cho biết, tuần báo ĐỜI quyết định sẽ tổ chức cuộc hội thảo ở 1 nơi khác và cũng sẽ phỏng vấn các lãnh tụ sinh viên về vấn đề đã được nêu ra.

Mặt khác, Uyên Thao tiết lộ rằng, ngay khi tuần báo ĐỜI gọi thư mời các lãnh tụ Sinh viên tham dự cuộc hội thảo, vào chiều thứ hai giới chức cao cấp CS quận nhì đã tới tòa soạn báo ĐỜI điều đình bãi bỏ cuộc hội thảo, nếu không cảnh sát đàn áp. Chủ nhiệm báo ĐỜI, ông Chu Tử trả lời ông vẫn giữ quyết định tổ chức hội thảo. Tuy nhiên, vào sáng thứ ba, tuần báo ĐỜI đã gửi 1 thư thông báo cho Tòa Đô Chánh nói rõ cuộc hội thảo mang tính cách nghề nghiệp nhưng nơi đây không nhận thư và yêu cầu xin phép Tòa Tổng Trấn trước 7 ngày.

Được biết, trong đề tài «đi tìm thái độ trước trận thế bầu cử VN 1971», tuần báo ĐỜI tru liệu tổ chức các buổi hội thảo với các giới như sinh viên, các lãnh tụ các đoàn thể chính trị và tôn giáo.

(Nhật báo CÔNG LUẬN—ĐỌC LẬP số ra ngày 29-4-71)

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM

NAM KÝ

(Của giồng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt)

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại của người giồng họ. Cũng được kể nghiệp phát triển tại các quốc gia cư trú Quốc ngoại.

— Được liệu Sứ Xứ (VN). Dời đảo khi lực «nguyên khí tạo hóa vũ trụ», khí thiêng Sông Núi (VN). Được liệu sơn hà bảo vệ tiềm lực, gốc rinh, Quê Hương Dân Tộc. Linh diệu phi thường.

— «Bi Pháp» gia truyền đặc biệt của giồng họ Nguyễn Quang ở BV.

— Dụng diệu khoa học, ÂM DƯƠNG LÝ, đồng phương linh động giữa : Vũ Trụ — Nhân Sinh (của Y giới VN phục vụ Nhân Sinh) (Vũ Trụ, Nhân Sinh, Gia Đình, Tổ Quốc, Nhân Loại)

Nổi danh tại Nội Quốc năm 1965 (KS 1.387)

Tiêu trừ tận gốc mọi căn bệnh đau răng. Bỏ sinh lực răng. Già chưa rụng răng. (Coi toa r3)

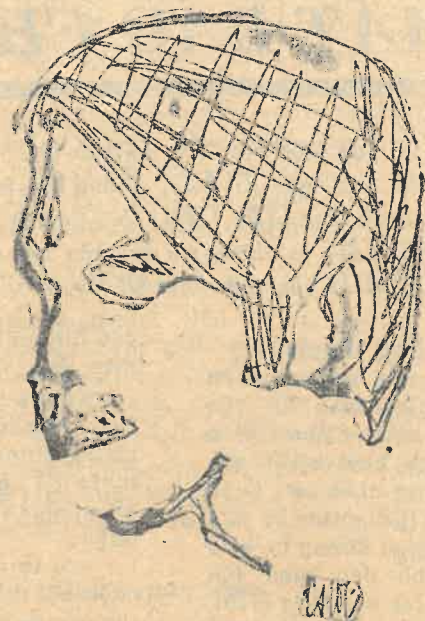
THUỐC HAY GIÁ RẺ : Phụng sự Quê Hương (VN), Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHAT HÀNH TẠI NỘI QUỐC : NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Khách Cát. Quẹo (cua) Hậu Giang Rạch Cát, Ngã Năm, Mũi Tàu Phú Lâm Cholon. Thuốc Cao 50% Nước 35% sắp lên...

Những khuôn mặt trong cuộc thảo luận huyệt về bầu cử 27-4
Sinh viên, Cảnh sát và Ký giả
DƯỚI MẮT HỌA SĨ CHOẾ

NGUYỄN PHONG PHÚ
Luật Khoa

NGUYỄN BÁ CHÍNH
Sư Phạm

ÔNG CÔ THAI — QUẬN NHÌ
Một nhà « bạn dân » chuyên nghiệp đã sẵn sàng đến tòa soạn báo ĐỜI hai ngày liên tục trước cuộc hội thảo. Khi thì yêu cầu tòa báo phải bãi bỏ buổi họp mặt, khi thì mách kẻ nhà báo làm đơn xin Tòa Đô Chánh, khi tới tận tòa soạn, khi gọi điện thoại, ông Cô Quận Nhì không biết là bạn ai nữa, nhưng đúng là bạn BAO ĐỜI!

UYÊN THAO

Luôn luôn cười, có lẽ đã nhiều kinh nghiệm đấu lý với Cảnh sát nên cái hoài không biết mỗi. Tuy họa sĩ bắt được Uyên Thao đang hút thuốc nhưng sự thực thì ông không hút thuốc. Sau khi các bạn SV đã đồng ý giải tán cuộc thảo luận, còn vài người ở lại soạn, Uyên Thao tâm sự « Mình ngồi ăn cơm mà có thằng đứng ngó mình còn thấy khó chịu, nửa là mình lại thảo luận chánh trị ».

HOÀNG TAM KHÔI
Sư Phạm

THÍCH QUẢNG TRÍ

Nhà sư trẻ đã nổi tiếng trong cuộc tranh đấu năm 1970, với tư cách chủ tịch SV Vạn Hạnh. Không giống những nhà sư tranh đấu khác, Thích Quảng Trí tuy trẻ tuổi vẫn có thái độ ung dung từ tốn của một kẻ tu hành.

PHẠM HÀO QUANG

Lãnh tụ sinh viên từng vào tù ra khám, đối thủ đáng sợ của H. Tấn Mẫm. Phạm Hào Quang cũng từng nếm mùi chua cay vì bị các địch thủ chơi trò gian lận bầu cử nên hằng hải tham dự cuộc thảo luận về bầu cử này. Quang rất tiếc là Huỳnh Tấn Mẫm đã không xuất hiện ở Tòa soạn báo ĐỜI; có lẽ đó cũng là lý do anh mất hứng thú và ủng hộ ý kiến « thả giải tán chứ không vừa thảo luận vừa bị Cảnh Sát đứng ngó ».

LÊ KHẮC SINH NHẬT

Một SVLK ít nổi, nhưng có tiếng làm rất hăng. Người kế vị của SV Võ duy Thường mới lên đường nhập ngũ. SV Thường vì bạn ở lại tranh đấu ở Luật Khoa để « bảo vệ lập trường quốc gia » nên trình diện trễ hạn, đang bị bỏ!

LÝ BỬU LÂM
Kỹ thuật

TRƯƠNG ĐÌNH TÒNG
Luật Khoa

CÔ NGUYỄN THỊ DUNG

Nữ SV duy nhất trong cuộc họp mặt. Tuy cô không phát biểu ý kiến nhưng sự có mặt của cô có lẽ cũng giúp cho không khí buổi họp bớt căng thẳng. Đây cũng là người được chụp hình nhiều nhất, do các phóng viên báo chí cũng như các « bạn dân » mặc montagut.

ĐỐI THOẠI VỚI CÁC SV LÃNH ĐẠO MẶT TRẬN BẦU CỬ 71

Ý KIẾN :

Huỳnh Tấn Mẫm
Phạm Hào Quang
Nguyễn Xuân Lập
Thích Quảng Trí

HÀ TỨC ĐẠO
thực hiện

LTS. Sau khi cuộc hội thảo tại tòa báo bị Cảnh Sát làm áp lực giải tán, phái viên Đời đã tiếp xúc riêng với một số sinh viên trong hàng ngũ lãnh đạo của SV Saigon. Chúng tôi rất tiếc là thì giờ eo hẹp và khuôn khổ trang báo nên không thể tiếp xúc với nhiều người hơn và đăng tải dài hơn ý kiến của các bạn.

HUỲNH TẤN MÃM :
Muốn bầu cử trong sạch phải nhận
tình trạng vô chính phủ

Mẫm ngồi ngay bên cạnh nhà báo, Mỏi gặp khó ai có thể đoán được đây là một lãnh tụ sinh viên đã từng làm làm chuyện kinh thiên động địa trong hai năm gần đây. Mẫm phát ngôn một cách dè dặt, ý kiến gần như đã chuẩn bị trước từ lâu. Có lẽ anh ta đang cố gắng khoác cho mình một phong thái của một lãnh tụ chính trị ngay từ bây giờ chăng?

Cuộc đối thoại giữa phái viên Đời và chủ tịch THSVSG bắt đầu sau 1 điều thuốc làm quen. Nhà báo bắt đầu sùng tẩm công trước.

ĐỜI : Anh có nhận được thư mời của chúng tôi gửi tới anh không nhỉ? Hôm qua không thấy anh đến làm chúng tôi và vài lãnh tụ sinh viên khác đàm ra thắc mắc.

HTM : Có anh. Chúng tôi có nhận được thư của anh hôm kia. Nhưng thời gian các anh báo tin hội thảo cho chúng tôi gấp quá, làm tôi không kịp

tập hợp các anh em để tham khảo ý kiến. Bởi thế tôi không thể đáp lời mời tới hội thảo với các anh được. Tôi sợ đi vội vã như thế, ý kiến phát biểu trong buổi hội thảo của tôi sẽ không phản ánh được ý kiến của đa số các anh em trong Tổng hội.

ĐỜI : Chắc anh biết cuộc hội thảo do chúng tôi tổ chức đã không thành vì có sự «dàn chào» quá u can thiệp của chính quyền rồi chứ?

HTM : Vâng, tôi cũng được nghe vài anh em báo tin thế.

ĐỜI : Chính vì cuộc hội thảo hôm qua không thành nên chúng tôi đã quyết định thay vào đó bằng một cuộc đối thoại thu hẹp giữa phái viên báo Đời với từng lãnh tụ sinh viên. Không biết anh có sẵn sàng chấp nhận đối thoại với chúng tôi về đề tài bầu cử mà chúng tôi đã nêu trong thư gửi các anh chăng? (Mẫm yên lặng suy nghĩ. Anh ta đốt thêm một điều thuốc. Thở khói ra một cách chậm rãi. Cặp mắt hơi lim dim...)

HTM : Vâng tôi sẵn sàng. Nhưng tôi xin minh xác với anh, tôi chỉ đại diện ý kiến của một số đồng

sinh viên thuộc Tổng Hội Sinh Viên Saigon để trả lời các anh thôi đấy. Nói vậy để tránh sự hiểu lầm đáng tiếc sau này xảy ra trong tập thể sinh viên chúng tôi.

ĐỜI : Theo ý anh, cuộc bầu cử TT, PTT và Hạ Nghị Viện sắp tới có tầm quan trọng như thế nào trước hiện tình của đất nước, trong khung cảnh các biến cố quốc tế và quốc nội hiện nay?

HTM : Câu hỏi của anh tổng quát quá. Thật khó trả lời ngay. Quan trọng thì dĩ nhiên ai cũng biết là nó rất quan trọng rồi, nhất là một trong những người bầu lên sẽ là vị nguyên thủ quốc gia có thể quyết định phần nào sự tồn vong của đất nước. Nhưng — tôi muốn nhấn mạnh ở chữ nhưng — là những cuộc bầu cử tương tự vào năm 1967 chỉ là những cuộc bầu cử trong đó các thành phần đặc cử đã được sắp sẵn từ trước.

Nhìn sang những cuộc bầu cử TT, PTT và Hạ Nghị Viện trong tương lai tôi e rằng chúng ta cũng không thể tránh khỏi nhiều sự sắp đặt. Bởi vậy những cuộc bầu cử này cũng không có hy vọng gì vẫn hồi nên hòa bình cho VN.

ĐỜI : Vậy tập thể sinh viên các anh đã có thái độ gì để ngăn ngừa những sự gian lận có thể xảy ra trong những cuộc bầu cử này chưa?

HTM : Năm 1967, như anh thấy, tập thể SV đã bày tỏ thái độ chống đối khá quyết liệt bằng những hình động như lập ủy ban chống bầu cử gian lận để tổ chức biểu tình, hội thảo. Đó là quá khứ, tương lai thì thái độ phải tùy vào hoàn cảnh. Tuy nhiên tôi có thể quả quyết rằng chúng tôi đã nghĩ ra 5, 6 kế hoạch và thái độ của chúng tôi sẽ nằm trong những kế hoạch này. Nhưng hiện giờ các kế hoạch còn phải giữ kín.

Tiếp theo đó, sinh viên Mẫm nói rằng một cuộc bầu cử do chính quyền tổ chức thì tất nhiên sẽ có gian lận. Anh Mẫm đưa ra một đề nghị khá lạ lùng là chính quyền hiện tại phải từ chức để cho một ủy ban tạm thời cầm quyền và tổ chức bầu cử. Làm thế nào để tạo nên ủy ban lâm thời đó? Theo đề nghị của anh Mẫm thì chánh phủ hiện tại sẽ tổ chức một đại hội nhân dân, rồi đại hội nhân dân sẽ đề cử ra ủy ban nói trên. Anh Mẫm không cho biết là nếu chánh quyền tổ chức bầu đại hội nhân dân thì anh có lo xảy ra gian lận trong đại hội đó chăng? Mặt khác, anh Mẫm cũng không dự trù việc phải sửa đổi hiến pháp, vì hiến pháp hiện nay của chúng ta cũng như khắp thế giới không ở đâu lại buộc chính quyền từ chức trước khi bầu cử.

Khí phái viên Đời đặt câu hỏi :

— Có người cầm đầu ủy ban nói trên và đóng vai nguyên thủ quốc gia không? Lỡ ông quốc trưởng đó cũng gian lận nốt thì sao?

Sinh viên Mẫm lộ vẻ bối rối, im lặng và không cười nữa. Vài phút sau Mẫm cười xòa :

HTM : Tôi xin nhấn mạnh đây chỉ là cảm nghĩ của tôi thôi nhé. Có lẽ chúng ta đành phải chấp nhận một thời gian vô chính phủ thì cuộc bầu cử mới có thể trung thực và trong sạch được (!) còn ý kiến về

ủy ban nhân dân tôi vừa đưa ra khi nãy chỉ mới là một nét phác họa rất đại cương.

ĐỜI : Theo anh, trong những cuộc bầu cử sắp tới, những thế lực nào sẽ có ảnh hưởng mạnh nhất tới kết quả cuộc bầu cử. Tôi muốn dùng chữ «thế lực» để ám chỉ : ngoại bang, tôn giáo, đảng phái tại phe phái sinh viên v.v...

HTM : Dĩ nhiên là Hoa kỳ rồi, thực tế là như vậy!

ĐỜI : Nhiều dư luận bên ngoài đã cho rằng đa số sinh viên hiện nay thương thờ ơ với bất cứ sinh hoạt chính trị nào trong nước, như bầu cử chẳng hạn. Theo anh sự thờ ơ này bắt nguồn từ đâu?

HTM : Nói là thờ ơ thì có lẽ đúng còn tây chạy thì không hẳn là vậy. Thực ra cái tâm trạng thờ ơ là cái tâm trạng chung của đa số sinh viên ngày nay. Tâm trạng này bắt nguồn từ cái chương trình học ở đại học quá nặng cho nên người sinh viên muốn đồ phải vui đầu vào việc học. Bởi vậy những hoạt động chính trị bên ngoài đã giảm đi rất nhiều. Hơn nữa dù người sinh viên có muốn hoạt động có muốn tham gia vào những sinh hoạt chính trị thì sự nghi kỵ quá đáng của chính quyền hiện nay cũng làm cho họ chùn lại không còn thiết gì hoạt động nữa.

PHẠM HÀO QUANG :

Chỉ vì chúng ta phân hóa ghềnh gớm quá

«Trong quá khứ và ngay cả hiện tại có lẽ địch thủ đáng gờm nhất của lãnh tụ sinh viên Huỳnh Tấn Mẫm là sinh viên Phạm Hào Quang. Qua báo chí người ta chưa quên đã có lần phe sinh viên Mẫm suýt bị loại dài trong cuộc bầu cử Tổng hội 1970 nếu không nhờ đến những đấng phép tranh cử thiện quang minh chính đại, chính các sinh viên đã tố cáo Huỳnh Tấn Mẫm tổ chức gian lận!»

Phạm Hào Quang hiện nay là một lãnh tụ của sinh viên Khoa học. Trong cuộc hội thảo do báo Đời tổ chức hôm qua, Quang đã tham dự với ý định sẽ có dịp tranh luận với Huỳnh Tấn Mẫm về những vấn đề bầu cử, nhất là bầu cử trong nội bộ sinh viên. Quang đã có vẻ hơi thất vọng vì sự vắng mặt của Mẫm.

Cuộc đối thoại thu hẹp giữa phái viên báo Đời và lãnh tụ sinh viên Phạm Hào Quang đã xảy ra vào lúc 9 giờ 30 sáng, sau khi phỏng vấn sinh viên Huỳnh Tấn Mẫm một ngày. Địa điểm gặp gỡ : Cầu lạc bộ sinh viên Khoa học).

ĐỜI : Như anh đã biết, cuộc hội thảo do báo Đời chúng tôi tổ chức đã phải hủy bỏ vào phút chót theo lời yêu cầu của đa số anh em sinh viên. Chúng tôi đang định tiếp tục cuộc hội thảo đó dưới một hình thức khác — thu hẹp hơn là phỏng vấn từng lãnh tụ sinh viên.

Trong khung cảnh quốc tế và quốc nội hiện nay theo anh những cuộc bầu cử TT, PTT và Hạ Nghị Viện có tầm quan trọng thế nào đối với vận mệnh đất nước?

PHQ: Tôi cho rằng những cuộc bầu cử này có quan trọng hay không cũng còn tùy ở những thành phần sắp ra tranh cử nữa. Những người này có ý tưởng phục vụ đất nước hay không? Có chấp nhận thái độ dân thân hay không?

Có lập trường dứt khoát không chịu lệ thuộc ngoại bang hay không? Sinh viên chúng tôi không cần những ông chỉ lớn miệng to mồm rồi đi cửa sau lấy tiền Mỹ để chống Mỹ theo giai đoạn. Chúng tôi muốn cần đến tiết tháo của một hiệp sĩ. Ở Việt Nam những người có tiết tháo này không phải là hiếm.

ĐÔI: Thế nào là một người tiết tháo hiệp sĩ?

PHQ: Đó là người đứng đắn, can đảm và không vụ lợi.

ĐÔI: Anh nghĩ gì về thành phần chính khách ở VN? Có ai là người có tiết tháo hiệp sĩ chăng?

PHQ: Theo tôi trừ những hạng sĩ thị thực cả nước cũng có tiết tháo hiệp sĩ như họ ở VN đang ở tình trạng thật bi đát. Có người được cảm tình của quần chúng, có thành tích đấu tranh trong quá khứ nhưng quan niệm chính trị của họ lại lỗi thời không theo kịp đà tiến bộ của xã hội hiện nay. Một số khác thức thời hơn lại có nhiệt tâm, đứng đắn muốn phục vụ đất nước nhưng hiện nay sự chi phối của ngoại bang đối với chủ quyền Q.G và các cuộc bầu cử rõ rệt quá khiến họ không thể chấp nhận được nên đành ăn dặt để giữ liên hệ.

ĐÔI: Theo lời anh, hiện chúng ta vẫn còn nhiều chính sách đứng đắn, nhưng không muốn ra tranh cử. Vậy tập thể sinh viên các anh đã tìm ra cách nào bày tỏ sự ủng hộ của tập thể mình và quần chúng để khích động họ ra tranh cử chưa?

PHQ: Sinh viên chúng tôi đã tuyên bố sẽ ủng hộ hết mình và vận động cho bất cứ một ai có tinh thần Q.G, không chấp nhận ngoại bang chi phối, không có vụ lợi khi ra tranh cử, khi mình định như thế, tôi nghĩ rằng cũng là một cách khuyến khích họ ra tranh cử.

ĐÔI: Trong các thế lực vẫn được báo chí nhắc nhở đến như Mỹ, Tôn Giáo, Đảng Phái, Sinh Viên... Anh cho rằng thế lực nào có ảnh hưởng mạnh nhất đến kết quả những cuộc bầu cử sắp tới?

PHQ: Có một điều đau lòng là khi nghĩ đến ảnh hưởng trên chính trường người VN nào cũng liên tưởng ngay đến thế lực của người Mỹ. Thí dụ ai cũng nghĩ trong những cuộc bầu cử sắp tới Mỹ muốn người nào lên gần như người đó chắc chắn sẽ đắc cử.

Còn nói về các đoàn thể tôn giáo, tuy tôn giáo được cảm tình của một số lớn quần chúng nhưng hiện cũng bị chia năm xẻ bảy nên trong cuộc bầu cử sắp tới tôi đoán tôn giáo cũng không gây được ảnh hưởng là bao. Đảng phái thì lại càng bi đát hơn nữa. Các thành phần sinh viên và giới lao động cũng vậy. Tất cả chỉ tại vì chúng ta phân hóa quá.

ĐÔI: Anh có tin rằng những cuộc bầu cử sắp tới sẽ xảy ra trong một tình thần tranh cử trong

soát và thắng thắn không? Theo anh đâu là phương cách cụ thể nhất để chống đối lại những cuộc bầu cử gian lận?

PHQ: Với tư cách phó chủ tịch ủy ban chống bầu cử gian lận của SV, điều mong muốn của tôi là chúng ta sẽ có một kết quả bầu cử trong sạch. Nhưng mong ước này thật khó mà thực hiện được. Còn liệu có thể tìm ra một phương cách nào hữu hiệu để chống bầu cử gian lận không thì đây là một điều tôi không mấy tin tưởng chúng ta sẽ làm được. Với một C.Q có sẵn thế lực trong tay và được sự hỗ trợ của người Mỹ, thời thì có hàng ngàn cách để chính quyền có thể gian lận. Ngón ra tâm lý của đa số quần chúng nông thôn, sống trong vùng sỏi đá, chịu ảnh hưởng của đời bần, luôn luôn có mặc cảm là bị chính quyền quốc gia ghép vào tội thân bên kia. Do đó, muốn được an thân chính quyền nào làm gì là họ làm vậy, bảo bầu cho ai là họ bầu cho người đó? Cuộc bầu cử vì thế chỉ có tính cách như một trò chơi hơn là một tình thần tranh cử đang hoàng, đứng đắn.

ĐÔI: Ý kiến của anh có vẻ bi quan ghê nhỉ. Chẳng nhẽ tất cả chúng ta đã đành phải thêm dự vào một trò chơi bầu cử gian lận như anh vừa nói mà không có phản ứng gì khác sao?

PHQ: Thực ra cũng có. Nhưng đây chỉ là một giải pháp tương đối cứu vãn phần nào tệ trạng gian lận kể trên mà thôi. Thí dụ chúng ta có thể thành lập một ủy ban gồm nhiều đoàn thể, tôn giáo để dùng vào việc giám sát cuộc bầu cử. Tôi nghĩ hai thành phần sinh viên và tôn giáo là hai thành phần tương đối trong sạch và vô tư nên có thể sẽ được cả hai bên kính trọng và tôn trọng kết quả cuộc bầu cử. Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là làm thế nào để nhân dân ý thức được tầm quan trọng của lá phiếu và không dễ bị lừa bởi những lời tuyên bố của các chính khách hoạt đầu.

ĐÔI: Anh có thể cho chúng tôi rõ hơn phương cách làm thế nào để cho dân chúng nhận thức được tầm quan trọng của cuộc bầu cử và khỏi bị lừa dối chăng?

PHQ: Mình có thể thành lập một mặt trận rộng lớn gồm mọi đoàn thể tôn giáo để định hướng đường lối thế nào là lập trường đứng đắn để phục vụ quốc gia dân tộc và giúp cho dân chúng biết lập trường nào là đôn đốc, theo chiều để họ toàn quyền suy xét định liệu lá phiếu của mình. Việc định hướng như vậy còn giúp cho các chính khách đó lập trường đứng đắn thêm hy vọng và can đảm ra tranh cử.

(Ý kiến của anh Phạm hào Quang về những vấn đề liên quan đến bầu cử rất dài và nhắc lại nhiều lần. Phái viên ĐÔI đã cố gắng cố đọng lại và trình bày cho có thứ tự mạch lạc. Nhận xét riêng của người phóng viên là lập trường chính chính trị của Quang có vẻ chống Mỹ và anh hơi bị quan về những cuộc bầu cử sắp tới. Nhiệt huyết của tuổi trẻ đôi khi cũng làm anh có những ý kiến không đi sát với thực tế và mang nhiều tính chất lãng mạn của giai cấp tiểu tư sản thành thị năm nào)

NGUYỄN XUÂN LẬP: Chờ ý kiến các Thầy

(Tôi trong những lãnh tụ sinh viên Phật tử được sự tín nhiệm nhất của các Thượng Tọa khối Quang có lẽ là anh Nguyễn Xuân Lập.)

Sinh viên Nguyễn Xuân Lập đã làm chủ tịch Đoàn Sinh Viên Phật Tử Saigon tới 3 năm liền. Anh Lập đang học cao học I tại trường Dược. Khác như Mẫn, nhưng Lập có vẻ già và khác khổ hơn. Trong cuộc đối thoại với phái viên báo chí Tổng vụ SVPT thuộc Trung Tâm Quảng Đức, anh đã cho nhà báo thấy anh là một người rất trọng ý kiến của các thầy.)

ĐÔI: Theo ý anh cuộc bầu cử TT, PTT và Hạ Viện sắp tới có là quan trọng như thế nào với vận mệnh của đất nước trong hoàn cảnh hiện tại?

NXL: Đây là những cuộc bầu cử rất quan trọng. Đây là cuộc bầu cử Tổng Thống và Phó Tổng Thống. Quyền hành rất rộng trong tay, vì tổng thống sẽ có trong nhiệm kỳ tới rất có thể sẽ có những quyết định liên quan phần nào đến sự tồn vong của đất nước.

ĐÔI: Nếu những cuộc bầu cử sắp tới có một tầm quan trọng như vậy, chúng tôi muốn biết sinh viên Phật tử các anh đã định ủng hộ những thành phần nào chưa?

NXL: Chúng tôi chưa có ý kiến về vấn đề này, vì còn chờ thái độ của các thầy. Hiện nay các thầy vẫn giữ một thái độ im lặng, chưa tỏ rõ ý kiến ủng hộ một ứng cử viên nào cả.

ĐÔI: Nhưng ít ra đoàn Sinh viên Phật tử của chúng ta cũng phải có một ý kiến gì chứ. Chẳng nhẽ quyết định của các anh đều phải chờ các thầy?

NXL: Dĩ nhiên là chúng tôi cũng có ý kiến riêng của chúng tôi. Nhưng cuộc phỏng vấn của các anh thực hiện bất ngờ quá khiến tôi chưa kịp bày tỏ ý kiến của anh em khác. Bởi vậy tôi chưa dám nhân danh tập thể sinh viên Phật tử trả lời câu hỏi này.

ĐÔI: Vậy ý kiến riêng của anh với tư cách một người sinh viên có trình độ hiểu biết và được các SVPT tín nhiệm thì sao? Anh tình ủng hộ ai?

NXL: Tôi sẽ ủng hộ những thành phần nào có tinh thần phục vụ quốc gia và có thể thực hiện được những điều gì đã hứa với đồng bào?

ĐÔI: Câu trả lời này của anh hơi mơ hồ. Chúng tôi muốn có một câu trả lời cụ thể hơn. Tôi xin đưa ra một giả thuyết: Trong cuộc bầu cử TT, PTT sắp tới sẽ có cả thầy bốn ứng cử viên là Minh, Thiệu, Kỳ, Khiêm chẳng hạn, trong bốn ứng cử viên này anh sẽ ủng hộ ai? Tại sao anh ủng hộ cho họ?

NXL: Với tư cách cá nhân có lẽ tôi sẽ ủng hộ ông Minh, vì ông đó có tinh thần quốc gia và nhất chưa bị những vết bầm trong khi cầm quyền như các ứng cử viên khác. Một số các bạn của tôi cũng có chung cảm tưởng này.

ĐÔI: Anh tin rằng cuộc bầu cử sắp tới sẽ có sự gian lận chăng? Tập thể sinh viên các anh sẽ làm gì nếu có bầu cử gian lận?

NXL: Gian lận thì chắc chắn là có rồi làm thế nào mà tránh khỏi sự gian lận khi các ứng cử viên C.Q có đầy đủ phương tiện và quyền hành trong tay. Trong trường hợp thấy rõ sự gian lận, chúng tôi sẽ tố cáo với đồng bào sự gian lận này và sẽ kết hợp với những tập thể sinh viên khác để có những phản ứng bằng hành động tùy theo nhu cầu tình thế lúc đó đòi hỏi. Chắc anh biết năm 1967 chúng tôi cũng đã có những phản ứng cụ thể để chống lại sự gian lận bầu cử rồi.

ĐÔI: Tập thể sinh viên có thể làm được gì trong cuộc vận động để những người xứng đáng có thể ra ứng cử trong những tháng sắp tới?

NXL: Sinh viên chúng tôi sẽ kêu gọi đồng bào ý thức trách nhiệm là phiếu quan trọng của mình để chọn lựa thật cẩn thận.

ĐÔI: Các anh chỉ kêu gọi xuống vậy thôi sao?

NXL: Biết làm gì khác bây giờ. Chúng tôi đâu có phương tiện để thực hiện những điều chúng tôi muốn làm.

ĐÔI: Nếu biết trước cuộc bầu cử sẽ gian lận cá nhân định tẩy chay không?

NXL: Vấn đề tham gia bầu hay không chúng tôi vẫn còn đang chờ lệnh giáo hội nên không trả lời được.

ĐÔI: Theo ý kiến riêng của anh, làm thế nào để những cuộc bầu cử sắp tới tránh được sự gian lận?

NXL: Tôi nghĩ nên giao việc tổ chức và kiểm soát cuộc bầu cử cho một thành phần khác ngoài chính quyền thì may ra những người đắc cử mới có tư cách đại diện thực sự cho người dân và thể hiện được tiếng nói nguyện vọng của quần chúng. Nếu cuộc bầu cử vẫn giao cho chính quyền hiện tại tổ chức, chần chừ những người đắc cử sẽ không thể coi là đại diện cho đa số được.

ĐÔI: Thành phần đứng ra tổ chức bầu cử đó gồm những ai? Anh có thể cho biết rõ chi tiết hơn không?

NXL: Có thể gồm những phái đoàn quốc tế tới VN và những đoàn thể dân chúng thuộc nhiều khuynh hướng chính trị tôn giáo khác nhau trong nước kết hợp lại.

ĐÔI: Thế lực nào sẽ có ảnh hưởng mạnh nhất trong những cuộc bầu cử sắp tới?

NXL: Dĩ nhiên là người Mỹ rồi. Tuy nhiên tôn giáo cũng có ảnh hưởng khá quan trọng đến những kết quả của cuộc bầu cử, nếu cuộc bầu cử này xảy ra một cách thẳng thắn và trong sạch.

ĐÔI: Hình như sinh viên bây giờ đang có một thái độ thờ ơ với một cuộc bầu cử phải không? Theo anh sự thờ ơ này bắt nguồn từ đâu?

NXL: Đây là tâm trạng chung của SV. Sự thờ ơ này theo tôi đã bắt nguồn từ hai nguyên nhân: Trước hết là các cuộc bầu cử từ trước tới nay chỉ là thành phần các đại diện đặc cử vừa qua đã tỏ ra quá bề bối. Một lý do phụ thuộc khác là giới sinh viên bây giờ cũng bị chính quyền đối phó mạnh quá nên cũng không muốn c hống đối ồn ào làm gì để rước cái họa vào thân.

(Một điểm nhận xét của người phỏng vấn là các lãnh tụ sinh viên ở VN phần lớn đã không quen trả lời trước những câu hỏi đột ngột. Hình như các lãnh tụ đều thiếu chuẩn bị sẵn những ý kiến lập trường của mình từ trước để có thể trình bày sáng sủa mỗi khi cần đến).

Tin mừng

Chúc

Trần văn Yên
Lê thị Nhung

trăm năm hạnh phúc

Uyên Thao — Lý Đại Nguyên
Đào trọng Nam — Thế Phong
Nguyễn Tuyên — Đào trọng Vượng
Trần ngọc Văn — Nhị Thu
Nguyễn sỹ Hưng — Nguyễn đình Đông
Hoàng Lung — Đường Thiên Lý
Ng. ngọc Lương — Lê minh Chính
Nguyễn Nghiệp Nhung

THÍCH QUẢNG TRÍ:

Sinh viên phải làm gương

(Thích Quảng Trí là một sinh viên tu sĩ đã có một quá trình tranh đấu rất lâu dài. Từng được cả nước biết đến khi ông được bầu làm tịch lực lượng sinh viên tranh đấu Vạn Hạnh, từng dẫn đầu nhiều cuộc xuống đường đòi học đại học và dân chủ. Hiện nay ông là một trong những sinh viên lãnh tụ của ĐH Vạn Hạnh)

ĐÔI: Đại đức nghĩ gì về những cuộc bầu cử đến?

TQT: Qua những lần bầu cử với kết quả những dân biểu bù nhìn, bị các thế lực chỉ đạo gieo bẫy: bao tai tiếng trong quần chúng miền Nam nên nói đến bầu cử không r ộng gì tới mất tận tâm mà hầu như đa số dân chúng đều không còn quan tâm nữa.

ĐÔI: Như vậy làm sao có thể kiểm soát được việc bầu cử. Đại đức có nghĩ đến một tập thể ngoài chính quyền có thể đứng ra tổ chức bầu cử không?

TQT: Chỉ có nhân dân mới kiểm soát được bầu cử trong một thể chế dân chủ và tự do. Nếu có một tập thể ngoài chính quyền như đại diện các tôn giáo đảng phái đứng ra kiểm soát bầu cử thì vọng cuộc bầu cử mới có thể trong sạch, đúng đắn.

ĐÔI: Lực lượng SV sẽ làm được gì trong cuộc bầu cử: ủng hộ chính thức một liên danh nào hay chỉ thụ động chờ kết quả rồi bất mãn, xuống đường?

TQT: Trước hết cần phải đặt lại có nên ủy hộ cuộc bầu cử tháng 8 và tháng 10 hay không? Nếu ủng hộ, thì SV nên chọn một liên danh nào có lý vọng hòa giải các thế lực nội tại của dân tộc và áp lực của ngoại quốc... để kết hợp mọi quốc gia trong mục tiêu.

Còn nếu có sự gian lận trắng trợn thì dĩ nhiên SV phải xuống đường chống đối đến cùng.

ĐÔI: Đại đức nghĩ gì về những cuộc bầu cử gian lận trong chính những tổ chức SV?

TQT: Sinh viên chống đối những trò ma giáo của chính quyền mà lại dùng những trò ảo thuật thì không thể nào tha thứ được. Ít nhất tập thể SV phải khác những bọn chính khách sô thị, hoạt động bám vào địa vị quyền lực. Sinh viên phải làm gương vì tuổi trẻ vốn trong sạch lý tưởng. Tôi cực lực lên án trước dư luận sinh viên những ban đại diện đặc cử bằng gian lận, sự đặc cử đó phản bội lại sinh viên.

NGUYỄN ĐỨC THẮM: chọn bây giờ còn sớm quá

(Tất cả mọi chức sắc của Liên đoàn SV Công giáo đều không có quyền nhân danh đoàn thể tuyên bố bất cứ điều gì có liên quan đến vấn đề chính trị. Nhiều sinh viên công giáo khi tiếp xúc với

viên ĐÔI đã khẳng định như thế. Trong cuộc họp sau đây, anh Nguyễn Đức Thắm, Chủ tịch Ban đại diện SV Đắc Lộ và Phó Chủ tịch Nội Vụ SVCGĐK Saigon đã lấy tư cách một tư cách sinh viên công giáo để trả lời những câu hỏi của sinh viên báo ĐÔI)

ĐÔI: Trong hoàn cảnh hiện tại, những cuộc bầu cử TT, PIT và Hạ Viện có tầm quan trọng thế nào với vận mệnh của đất nước?

NĐT: Tôi nghĩ những cuộc bầu cử này rất quan trọng vì đây là một cuộc chọn lựa các nhà đạo và đại diện dân có thể đưa ra những quyết định liên quan đến sự tồn vong của đất nước.

ĐÔI: Theo ý anh, tập thể sinh viên Công giáo có một thái độ gì với những cuộc bầu cử sắp tới?

NĐT: Hiện nay còn quá sớm để chúng tôi có thể đưa ra một thái độ. Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng đa số SV Công giáo sẽ tham gia những cuộc bầu cử với một thái độ sáng suốt và thận trọng.

ĐÔI: Làm thế nào để những cuộc bầu cử sắp tới thẳng thắn và trong sạch? Chính quyền có bắt buộc phải từ chức để bảo đảm sự vô tư cho cuộc bầu cử không?

NĐT: Vấn đề bảo đảm cho cuộc bầu cử trong sạch là một mối lo ngại chung của mỗi người dân không riêng gì cá nhân tôi. Để cuộc bầu cử xảy ra một cách thẳng thắn và trong sạch, tôi nghĩ rằng cần có việc tổ chức và kiểm soát bầu cử cho những người dân cử trong nước và các tổ chức quốc tế. Chính quyền không bắt buộc phải từ chức vì từ chức là lý do khiến guồng máy lãnh đạo trong nước lâm vào bế tắc. Tóm lại tôi thấy rằng vấn đề bảo vệ cuộc bầu cử trong sạch là một trách nhiệm chung của cả chính quyền lẫn quần chúng chứ không riêng một thành phần nào.

ĐÔI: Anh nghĩ gì về những cuộc bầu cử lem nhem trong nội bộ sinh viên gần đây.

NĐT: Tôi hơi xấu hổ khi thấy trong thành phần sinh viên mà cũng có người thích làm những việc xấu để tranh giành địa vị như báo chí đã phát giác, theo tôi những cuộc bầu cử gần đây của sinh viên không được thẳng thắn và công bằng nhất là những cuộc bầu cử THSVSG và Sư phạm. Sinh viên bây giờ hình như cũng đã tập làm quen với những cuộc bầu cử ma giáo của người già.

ĐÔI: Còn vụ bầu cử lộn xộn trong đoàn sinh viên Công giáo cách đây mấy tháng thực sự thế nào?

NĐT: Theo tôi nghĩ, sự phản kháng của một số sinh viên trong số sinh viên Công giáo đối với cuộc bầu cử ban chấp hành mới có lẽ phần lớn là vì sự tuyên úy của đoàn đã đi quá phạm vi chức năng của sinh viên nhiều quá. Mặt khác 1 số khuôn khổ bầu cử trong ban chấp hành ĐSVCG được đưa ra ứng cử cũng có những âm mưu chính trị, muốn lợi dụng địa vị đại diện SVCG của mình

để nhằm những bậc thang chính trị cao hơn trong xã hội như ứng cử viên dân biểu, tham chánh... Chính hai lý do đưa đến sự phản kháng của một số SVCG như Nguyễn xuân Hàm và đã khiến dư luận bên ngoài đồn đãi là liên đoàn SVCG chúng tôi cũng phân hóa trầm trọng.

ĐÔI: Nếu tập thể SV gồm những con người trẻ và khá trong sạch mà còn có sự lem nhem mờ ám trong cuộc bầu cử thì liệu những cuộc bầu cử tới đây của quốc gia chúng ta có thể tránh khỏi sự gian lận không?

Và nếu đã không tránh được thì tập thể sinh viên Công Giáo sẽ có thái độ gì đối với cuộc bầu cử?

NĐT: Theo tôi, tập thể sinh viên vẫn phải tích cực tham gia các cuộc bầu cử nhưng cố gắng làm cho nó trong sạch chừng nào tốt chừng nấy.

Nhưng cần nhất là phải chọn cho mình một thái độ bản hồi. Chứ không nên đứng ngoài nhòm vào cuộc bầu cử như mọi người khách qua đường. Theo chính tôi cái thái độ tiêu cực trong mọi sinh hoạt chính trị của người VN nay đã đưa đến những tệ trạng ngày nay.

ĐÔI: Trong trường hợp có ba liên danh gồm các ông Thiệu, Kỳ, Minh cùng ra ứng cử, anh sẽ bầu cho ai? Theo anh, SVCG hiện nay đang có khuynh hướng bầu cho ứng cử viên nào?

NĐT: Anh cho tôi được phép tạm dấu tên vì bây giờ hãy còn sớm quá để đưa ra một sự chọn lựa. Tuy nhiên, theo tôi thì cả ba ông đều có những ưu điểm cũng như những khuyết điểm. Ông Kỳ thì can đảm, dám nói nhưng quá khứ đã chứng tỏ ông cũng không làm được việc gì có lợi cho đất nước cả. Ông Thiệu đang gây sự bất mãn trong quần chúng hiện tại ở chỗ ông bất lực không diệt được nạn tham nhũng. Cuối cùng là ông Minh, khỏi nói ai cũng thấy ông Minh là một người đã bắt lực ra sao sau cách mạng 1963 rồi.

ĐÔI: Thực lực tranh cử của khối công giáo bây giờ nằm trong tay ai?

NĐT: Theo sự quan sát của tôi có lẽ thực lực để vận động tranh cử có hiệu quả bây giờ ở trong tay những cán bộ công giáo trung lưu và các cha xứ ở các địa phận công giáo di cư. Giới trí thức Công Giáo Cấp tiến không có ảnh hưởng gì quan trọng trong giao dân như ở ngoài đã làm tưởng.

HÒA BÌNH VIỆT NAM qua cuộc bắt bớ Tàu Mỹ

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Cuộc bắt bớ giữa hai nước HK Trung Cộng mới lúc một thêm cụ thể. Sau màn bóng bàn giao hảo giữa hai nước Tàu Mỹ, Tổng thống Mỹ Nixon ngỏ lời muốn du hành tới Hoa lục và cho đó là nơi lý tưởng để cho con gái ông và cháu cố Tổng thống Eisenhower hưởng tuần trăng mật. Đáp lại Mao Trạch Đông hứa với văn sĩ Edgar Snow, sẽ nồng nhiệt tiếp đón Nixon đến viếng Hoa lục với bất cứ tư cách gì, và rất vui mừng khi được thảo luận với Tổng thống Mỹ.

Việc bắt bớ giữa Mỹ với TC thật ra giờ đây chỉ còn là vấn đề công khai hợp thức hóa mà thôi, vì từ nhiều năm nay, từ khi quân đội Mỹ ở lại kéo tới VN, Mỹ Tàu đã bị mặt tiếp xúc với nhau rồi. Chúng ta còn nhớ ông Cabot Lodge một đại chánh khách của HK đã hai lần làm đại sứ Mỹ ở VN, trong giai đoạn mà quân Mỹ sửa soạn vào VN và tiếp đó là giai đoạn hỗn loạn nhất của tình hình chính trị VN. Rồi ông đảm nhận chức vụ đại sứ tại Tây Đức đầu thời kỳ có biến cố Tiệp khắc đòi tự do, Đại sứ của Mỹ tại hội đàm Ba Lê. Đặc sứ Mỹ đến cạnh Giáo hoàng, và tháng 7-70 được Tổng thống Nixon cử thành lập một ủy hội do Cabot Lodge cầm đầu nhằm giải quyết vấn đề Trung Cộng.

Mới đây Ủy hội Cabot Lodge mới chính thức xuất hiện, với một khuyến cáo Tổng thống Mỹ là TC phải được thân nhận vào Liên hiệp quốc, đồng thời Trung Hoa Dân Quốc vẫn tiếp tục giữ ghế hội viên của mình trong tổ chức LHQ. Điều này áp dụng cho cả hai miền VN, Đại Hàn và nước Đức.

Ủy hội quan niệm: Về việc Trung Cộng gia nhập Liên hiệp Quốc dù có thể trở nên khó khăn thế nào chăng nữa, ủy hội cũng tin là có hy vọng hòa bình nhiều trong việc Trung Cộng phản ứng bên trong tổ chức LHQ hơn là để Trung Cộng có lập với LHQ và Hoa Kỳ.

Đồng thời ủy hội còn đề nghị thành lập tại LHQ một thứ Siêu Hội đồng Bảo An gọi là ủy ban Chấp hành gồm đại diện Nga Mỹ và 3 hoặc 4 đại cường khác để chịu trách nhiệm trước Hội đồng Bảo An, ủy ban có thể họp ở ngoài trụ sở LHQ.

Một Ủy ban chấp hành như vậy sẽ lại là một đặc quyền nữa của các đại cường, ngoại đặc quyền

đã có chân trong Hội đồng Bảo An với tính chất vĩnh viễn. Đây là một lối thoát để cho Trung Cộng có ưu thế trong tổ chức LHQ, vì chắc chắn nếu cộng gia nhập LHQ thì họ sẽ được một ghế trong Ủy ban trên, và Trung Hoa Dân Quốc vẫn còn một trong Ủy viên vĩnh viễn tại Hội đồng Bảo An.

Nếu Trung Cộng nhất quyết không chịu gia nhập với điều kiện như vậy, thì Mỹ sẽ vận động chấm dứt tính cách vĩnh viễn của 5 quốc gia trong Hội đồng Bảo An và chỉ giữ lại chân đứng trong Ủy ban chấp hành mà thôi. (Điều này có thể chỉ là một lối thoát cho Trung Cộng vào LHQ đã, rồi sau đó thực hiện) Vì đích ra hiện nay tính cách vĩnh viễn của 5 quốc gia trong Hội đồng Bảo An đã lỗi thời tổ chức LHQ sở dĩ không có thực quyền thực vì thường xuyên bị những hội viên vĩnh viễn HDBA dùng quyền phủ quyết để cản trở.

Xem vậy đủ thấy Mỹ đang ráo riết vận động Trung Cộng có đất đứng xưng danh tại thế giới. Nhiều người cho là Mỹ đã hấp tấp, nhưng điều không phải thế, Mỹ đã chuẩn bị thật chu đáo nhiều năm qua, vấn đề bây giờ chỉ là việc công bố hóa cuộc sống chung hòa bình giữa Mỹ Tàu mà thôi.

Hòa bình tại Nam V.N

Từ cuộc sống chung giữa Tàu Mỹ tới cuộc sống chung VN tuy đương ngắn mà không phải là không có những rắc rối. Chiến tranh VN đã giúp cho cuộc sống chung Tàu Mỹ có những dịp thành tựu và chống. Cuộc chiến này hết cần đối với Mỹ (đối với Mỹ thì phải tạm thời ngưng lại để cho cuộc sống chung Mỹ được tốt đẹp đã, vì rằng nhờ cuộc sống chung này Tàu có được nhiều ưu thế quốc tế, và biết đâu nhờ chiếm được cảm tình tin nhiệm với Mỹ, Mỹ chẳng trút bỏ quyền kiểm soát Hoa kiều hai ngoại ở tay phe Dân Quốc để lại cho Trung Cộng, vấn đề này quả thật là to lớn đối với TC). Vậy tại giữa Mỹ với Tàu cuộc chiến tranh VN phải ngưng lại, đó là nhu cầu bức thiết của cả hai.

Nhưng mặt khác, Nga là 1 nước đã phải chịu rất nhiều chiến phí cho BV thực hiện chiến tranh Việt nam, mà nếu cuộc chiến này

đưa tới việc làm lợi cho Mỹ Tàu thì nhất định Nga không thể ngồi yên. Dù cho rằng Nga biết đã thất bại không biên nội cuộc chiến tranh VN thành chiến tranh Mỹ Tàu. Vì Mỹ đã khai thác nổi biến cố Tiệp khắc để buộc Nga phải rút về thế thủ tại Âu châu, đã dùng quyền lợi ở Bắc Phi, Trung đông, Ấn độ để trao đổi, nhưng Nga vẫn luôn có ảnh hưởng tại Đông Nam Á qua lá bài BV.

Chính vì vậy mà cuộc chiến VN chưa ra khỏi bế tắc. Tức là chưa có được một thỏa ước do hai phía dàn dụa lại. Thế nhưng từ nhiều năm qua, cụ thể là sau biến cố tại Cam bốt, sau khi VM hành quân trong lãnh thổ Cam bốt, cộng sản VN đã biết họ đang bị thất thế, nên họ đã phải áp dụng đường lối «nắm sâu» tại VN.

Nắm sâu có nghĩa là rút các đơn vị chiến đấu của Bắc Việt ra khỏi lãnh thổ Nam Việt, để lại các đơn vị địa phương, đồng thời lồng cán bộ vào với dân chúng trước kia vốn do họ kiểm soát để về sống đời sống bình thường của người dân Nam Việt Nam. Trong khi đó Luật «người cày có ruộng» được chính phủ VNCH ban hành đã là một dịp để cho những người trước kia bị kẹt ở vùng giải phóng có điều kiện tạo lập lại cuộc sống (chính sách người cày có ruộng này được Mỹ triệt để cổ vũ và yểm trợ).

Như vậy mức độ chiến tranh Việt Nam tại lãnh thổ VNCH đã xuống tới mức như trước kia chưa có quân đội Mỹ ở Việt Nam. Chiến tranh đã tàn lụi đúng như chủ trương của ông Cabot Lodge đã từng tuyên bố trong thời kỳ rời bỏ chức vụ đại sứ Việt Nam lần thứ hai.

Lời tuyên bố của giới lãnh đạo Chính Phủ VNCH là kiểm soát được trên 90% dân chúng hay 100% dân chúng thật không phải là truyền huân tảo tượng, nhưng chỉ có điều đáng nói là không biết chính phủ đã phân loại ra là trong đó có bao nhiêu người còn nặng đầu óc bên kia, và bao nhiêu cán bộ «nắm sâu» mà thôi. Điều này thuộc về «tội mật quốc gia» chúng tôi không nên bàn ở đây.

Vì đây là vấn đề thỏa thuận ngầm giữa Mỹ và phe bên kia để cuộc chiến Việt Nam tàn lụi, trên danh nghĩa đứng với chủ trương của các chiến lược gia Mỹ. Chiến tranh đã tàn lụi, điều đó thực tế đã chứng minh, đường bộ trên toàn lãnh thổ Việt Nam đã được thiết lập, và ít khi nghe thấy có những vụ chặn xe như trước nữa. Nếu có những cuộc đột kích nào đó chỉ là vì phản ứng lại với những gì mà chiến tranh và cuộc hòa đàm đòi hỏi mà thôi. Họ rất sợ kế hoạch «nắm sâu» của họ bị phát giác, thế nên họ rất thận trọng không bao giờ cho phát khởi cuộc chiến toàn diện tại Miền Nam này nữa.

Hiện nay mặt trận Nam VN hầu như đã nằm ở mức độ sẵn sàng giải chiến đấu sự để bước thẳng vào cuộc đấu tranh giành dân chúng, lại đứng với chủ trương của Mỹ là giải quyết chiến tranh theo ý nguyện của nhân dân Nam VN. Vấn đề còn rắc rối hay không chỉ là vấn đề giữa Nga và Tàu tại Bắc Việt nữa mà thôi.

Khó khăn tại Bắc V.N

Mặt trận của CS đã thất thế tại Nam V.N, họ không thể tiếp tục dùng giải pháp hoàn toàn quân sự để mưu chiến thắng. Họ đành phải lùi lại một bước để ăn sâu lực lượng xâm lăng của họ vào trong vỏ bọc dân chúng. Còn quân chính quy của họ đành phải tràn qua Miền Lào theo sự bành trướng chiến tranh của Việt-Mỹ và có thể là theo với những thỏa ước ngầm giữa các tay to quốc tế.

Xét theo thế mà nói, thì dù Mỹ đã công khai muốn sống chung với TC nhưng Mỹ không muốn để BV hoàn toàn lọt vào tay TC. Mỹ muốn BV nằm trong ảnh hưởng của Nga để dùng chính CSBV chặn đứng ảnh hưởng của TC ở phương Nam.

Mỹ-Việt mở mặt trận tại hạ Lào để giúp Nga vớt vát ưu thế đã mất tại BV, nhưng đồng thời Mỹ cũng lợi dụng ngay mặt trận Lào để thí thủ: TC mau mau công khai hòa việc đi với Mỹ. Cả 2 mục tiêu qua một hành động đó Mỹ đã đạt được. TC đã phải lộ diện để trực tiếp đứng ra giao xếp với Mỹ tại mặt trận Đông dương, đồng thời Nga được dịp tăng viện kỹ thuật cho BV.

Thế nhưng Hoa kỳ không đại để đứng ra nhận lấy việc đẩy Bắc Việt hoàn toàn rơi vào tay Nga. Mỹ chỉ tạo điều kiện cho Nga so, còn Nga so phải tự lo liệu lấy. Chính vì vậy mà Tổng bí thư đảng CS Nga phải chuẩn bị tới Hà nội để củng cố thế lực của Nga trong hàng ngũ cộng đảng BV.

Thời hạn mà Mỹ dành cho Nga sẽ chấm dứt vào đợt rút quân sau cùng của Mỹ tại Nam VN. Khi nào Mỹ rút quân ra khỏi Nam Việt Nam thì kể như không còn thế lực nào cứu giúp cho Nga tại BV nữa. Bắc Việt lúc đó hoàn toàn nằm trong tay TC. Đương nhiên chiến tranh VN phải chấm dứt, vì hiện nay TC còn có rất nhiều yêu sách quan trọng đối với Mỹ hơn quyền lợi của họ tại Nam Việt Nam.

Hiện nay phong trào đòi Hòa bình của dân chúng Mỹ mỗi ngày một lên cao, đó là một áp lực đối với chính phủ Mỹ phải mau đi đến việc kết thúc chiến tranh VN, đó cũng là lý do mà Mỹ đặt ra với Nga. Mỹ không thể duy trì quân đội lâu hơn ở vùng này nữa, vì dân chúng Mỹ không muốn, mặc dù chính phủ Mỹ rất muốn giúp đỡ Nga.

Tôi đây ta có thể hiểu được rằng: chiến tranh Việt Nam đã đến lúc không còn thể kéo dài được nữa. Cuộc chiến tranh tại Nam Việt được xem như là giảm tới mức tối thiểu, nếu không có sự thúc đẩy của tình thế bên ngoài thì nó phải nằm mãi trong tư thế «nắm sâu» để chờ cơ hội thuận tiện quốc tế mới bùng nổ ra được.

Cuộc chiến tranh kim nhau giữa phe bên này với BV chỉ là một dịp tốt thiện chi với Nga có giới hạn mà thôi, đến một lúc nào đó Nga không đủ sức cầm giữ Cộng sản BV nữa, cạnh thân Tàu làm chủ được miền Bắc thì Nga đánh một mình mang hận vậy. Nhưng thời gian đó Mỹ cũng không thể bảo đảm với Nga là duy trì được lâu nữa, thế nên chỉ trong vòng năm 1972 này vấn đề VN sẽ ngã ngũ, có thể là không kèn không trống nếu Nga làm chủ được BV, hay là kết thúc bằng một hội nghị Đông Dương nếu Tàu làm chủ được miền Bắc.

bài của
PHẠM
NGA

sự phân hóa của khối sinh viên Saigon

Hiện tình Sinh Viên Saigon

Theo một thông cáo gửi đến báo chí ngày 9-4 năm 1971, Tổng Hội Sinh Viên Saigon đã phản kháng chính quyền về những hành vi phá hoại nhằm gây phân hóa hàng ngũ SV Saigon nhất là gây sự chia rẽ giữa những lãnh tụ SV. Trong khi đó, sự rạn nứt của khối SV Saigon đã thực sự vượt ra khỏi mức độ ngấm ngầm qua sự kiện ngày 21-4 1971, theo một nguồn tin thân cận trong giới SV Saigon, Hội Đồng Đại Diện 17 Phân Khoa sẽ nhóm họp một ngày gần đây để khuyến cáo Tổng Hội SV về những việc để chỉnh trị mà không tham khảo ý kiến của Hội Đồng Đại Diện... (Nhật báo TP số ngày 22 và 23 4.71). Mặt khác, VS Lý Hữu Lâm, Cao Đăng Kiến trực Saigon, đã công khai buộc tội SV Huỳnh tấn Mầm về một hành động mà anh gọi là «mạo nhận danh nghĩa chủ tịch Tổng Hội SV Quốc Gia VN để ký vào bản thỏa ước hòa bình với SV Bắc Việt, MTGPMN và SV phản chiến Hoa kỳ».

Như một học giả đã nhận định, «đặc điểm nổi bật nhất của Đại học Hoa kỳ chính là sự đối loạn của SV Hoa kỳ», gần như phân hóa là một tình trạng thường xuyên với mọi mức độ hơn kém nào đó vào mỗi giai đoạn trong nếp sinh hoạt của hàng

ngũ SV, nhất là những sinh hoạt liên quan đến chính trị, thời cuộc. Nhân đây, thử lược sơ những nguyên nhân sâu xa hay trực tiếp trong nội tại khối SV cũng như những ảnh hưởng của những thế lực bên ngoài đã góp phần gây nên tình trạng phân hóa SV.

Những biểu hiện của sự phân hóa

Người ta có thể nhận ra sự phân hóa qua «trận giặc thông cáo». Các lãnh tụ SV đã bày tỏ sự bất đồng ý kiến với nhau qua những bản thông cáo, bố cáo, định chính, các bức tâm thư v.v... dán trên vách tường trong khuôn viên đại học hay phất tay cho toàn thể SV, có khi đem đăng tải ngay trên báo chí. Có khi «trận giặc thông cáo» này kéo dài suốt niên khóa, tổn hao bao nhiêu mực in và giấy ronéo mà các lãnh tụ SV vẫn không đến bắt tay nhau hay công khai chịu cho ra một thông cáo chấm dứt tranh chấp. Cuộc chiến tranh thông cáo này liên hệ mật thiết với các tờ báo ronéo thường được gọi là nội san của một nhóm, một khối Đại diện nào đó và là tiếng nói của Nhóm đó, Khối đó. Trong những tờ báo này, độc giả SV được đọc những bài báo này lựa hay đi dõm châm biếm là những mục «lời ra tiếng vào», «sổ tay» (trưng tự như những bài «phim» chính thức hay mục «tạp ghi», «thiên hạ đồn rằng»... trên các nhật báo, tuần báo). Sau cùng, cũng như

thần phạn của những thông cáo, đại loại SV «được đại diện» thường chỉ thấy đột nhiên cuộc tranh chấp lắng đọng và biến mất một cách trầm lặng, mà không có một bài báo chính thức nào công khai cho biết các lãnh tụ đã thông cảm nhau hay đã nhận lỗi, chịu nhượng bộ.

Những hiện tượng khác biểu hiện sự phân hóa của khối SV là những lời qua lại, chiếm diễn đàn tổ khố nhau, đặt vấn nạn với nhau v.v trong các buổi họp của hội đồng đại diện của mỗi trường hay toàn tổng hội SV. Trừ những màn tổ khố «cuộc», đối lập «cuộc», người ta thấy những SV cãi cọ buộc tội nhau trong các buổi họp không kém phần huyền ảo như các buổi họp của các dân biểu và nghị sĩ tại quốc hội. Và cũng dễ đưa đến sự đáng tiếc sau cùng là hai phe tranh chấp không đấu võ mồm nữa mà nhảy lên diễn đàn choảng nhau bằng chân tay như mới đây xảy ra trong một buổi họp tại trường Khoa Học giữa hai nhóm SV Quang và SV Thảng.

Những căn nguyên nội tại của sự phân hóa :

Trước hết một vấn đề phải đặt lại là : sự chia rẽ phân hóa giữa các SV lãnh tụ, tức là những SV đại diện cho tập thể SV có phải chính là sự phân hóa của hàng ngũ SV không ? Vấn đề này là một trái của một vấn đề quan trọng khác : phải xét lại tình cách đại diện của các sinh viên đại diện.

Trong mỗi đầu niên khóa, các cuộc bầu lán đại diện tại mỗi trường bao giờ cũng gay go rầm rộ nhưng thật sự không phản ánh hay ít khi phản ánh đúng đắn sự chọn lựa đích thực của giới SV. Thời cơ sinh hoạt đầu chủ vẫn là cái bình chung của người dân miền Nam VN. Trong thể thức trực tiếp đầu phiếu số SV cử tri hưởng ứng cuộc bầu cử chịu cảm đến là phiếu thường không quá 10.7. Điều hình là cuộc bầu bán niên khóa 1967 - 1968 tại trường Văn Khoa chỉ có gần 500 Sinh Viên đi bầu trong tổng số 7000 SV ghi danh. Như thế, liên danh được cử với đa số phiếu tuyệt đối đã đại diện đích thực cho bao nhiêu phần trăm SV ? Còn trong cách gián tiếp đầu phiếu tức đầu phiếu bằng cử tri đoàn, tổng số các SV đại diện các lớp, các chủng chỉ họp thành HĐ Đại Diện, rồi HĐDD bầu ra ban chấp hành, thì có thể nói 50% các cuộc bầu đại diện tại các lớp, các chủng chỉ là do sắp xếp. Sự sắp xếp này thường do Ban Đại diện niên khoa cũ chưa mãn nhiệm khoa và nắm quyền tổ chức bầu cử điều động giật dây để mong chiếm được đa số trong hội đồng Đại diện.

Sự sắp xếp đã bất chấp điều kiện và thẩm quyền của SV cử tri. Ví dụ để bầu một đại diện cho lớp học X, các phe đã kéo người của phe mình vào ngồi đầy trong giờ đầu phiếu kể cả cả những SV không theo học môn học X đó, bấp chấp Nội quy SV đã quy định chỉ có những SV học lớp nào mới có quyền bầu đại diện lớp đó.

Như thế, dù trực tiếp hay gián tiếp đầu phiếu, tình cách đại diện của các gương mặt đại diện đã rất giả tạo. Nhưng khi một cuộc bầu bán đã hoàn tất, tình cách đại diện non nửa kia vẫn được khuếch

đại để mang đến đầy đủ quyền hạn cho Sinh Viên đại diện, đã được «tin nhiệm» bầu ra bằng bất cứ cách nào. Nhưng trở trêu là nguyên nhân của tình cách đại diện hơi hợt này thật sự không do lỗi của những «SV hoạt động» nhảy ra tranh cử mà lại lỗi lầm của Đa Số Trầm Lặng xuyên qua sự bất hợp tác, miễn tham gia vào nếp sinh hoạt chung của họ. Do nhiều lý do tình thần và ngoại tại, khối đa số trầm lặng cứ mang tâm lý «ai đại diện cũng được». Gặp trường hợp quyền đại diện trao vào tay những VS thiếu tư cách thì đã hẳn, nhưng chính các «SV hoạt động» xứng đáng được bầu ra bằng tâm lý «mặc kệ kia, họ cũng không nhận được một hậu thuẫn thực sự nào dù cho họ có thành tâm phục vụ giúp ích. Những SV xứng đáng này đã không được sự ưu ái chọn lựa của đa số thì đứng trước sự thao túng của phe đối lập bất xứng, có khi họ đành vận dụng đến cách sắp xếp ma giáo để thắng phiếu. Trong tình huống này, sự sắp xếp của các SV xứng đáng đã mặc nhiên hợp lý hợp tình, như một «Mal nécessaire».

Cũng chính sự thờ ơ không dân thân (dù tham dự bầu bán chỉ là một dân thân hết sức tiêu cực) của khối đa số trầm lặng là nguyên nhân sâu xa nhất gây nên sự phân hóa của các SV lãnh tụ.

Đã ngấm ý thức rằng mình không đại diện cho đa số, người SV lãnh tụ không thể không quay lại với ý kiến cá nhân hay phe phái của mình trong mọi quyết định liên hệ đến sinh hoạt cũng như danh dự của tập thể SV.

Rồi cũng như sự tin nhiệm lạnh nhạt lúc đầu, những lúc họ đọc đoạn cá nhân như thể tại khối đa số được đại diện cung không tiếng chế tài. Sự bất tác này đã đưa đến tình trạng có danh nghĩa pháp lý là đại diện hàng ngũ sinh viên nhưng thật sự trong sinh hoạt, trên diễn đàn chỉ có tiếng nói của cá nhân và phe phái. Thê thảm hơn một bậc nữa là tư tình cách giả tạo này, dù cho sự chia rẽ giữa những lãnh tụ SV chưa phải là sự chia rẽ phân hóa của đại đa số tức khối lớn SV, nhưng thật sự trong sinh hoạt của cộng đồng xã hội và quốc gia dân tộc, sự phân hóa của cá nhân phe phái này đã gây những tác dụng như là sự phân hóa của khối lớn SV. Nhất là trong những tranh chấp rộng lớn về chính kiến, ý thức hệ, tín ngưỡng v.v...

Nguyên nhân thứ hai gây ra sự phân hóa là nạn lạm phát lãnh tụ. Chưa bao giờ khối SV Saigon lại chia ra nhiều tập đoàn, phe phái như lúc này. Riêng với 17 phân khoa và trường cao đẳng thuộc về một Tổng hội duy nhất, lại còn chia ra Tổng hội SVCong giáo, Tổng đoàn SV Phật giáo, lực lượng Sinh Viên chống Cộng (lúc này i nghe động tĩnh), Phong trào Tự trị Đại Học và nhất là các ủy ban như chống đàn áp Sinh Viên, tranh thủ hòa bình v.v., lập ra đó, dẹp ngay sau đó như nấm. Tại mỗi trường lại còn có các nhóm (như nhóm Triết, nhóm Nhân văn, nhóm Hữu địa v.v... ở VK) và các hội ai như SV cùng quê hương. Mà mỗi

tập đoàn như thế ngay cả những tập đoàn thật nhỏ bé chỉ là phân bộ, chi đoàn của các Tổng hội cũng đều phải có mặt người đứng đầu: thêm một đất đứng cần một lãnh tụ. Rồi, một SV lãnh tụ phải kiêm nhiệm nhiều chức vụ (như SV Mẫn kiêm 3 chức vụ: đại diện y khoa, chủ tịch ĐHX Minh mạng chủ tịch THSVSG) làm sao tránh được tình trạng sơ xuất, gây ra sự bất phục nơi bạn hữu cũng làm việc rồi sau cùng là chống đối chia rẽ.

Một nguyên nhân phân hóa thứ ba là nạn anh hùng cá nhân. Từ cái khởi điểm phân hóa là phe nào cũng muốn người của mình nắm ghế đại diện, thì ngay sau khi các quyền hạn đại diện đã tập trung được vào tay một phe nào đó (nhiều khi chỉ là một khối liên minh tạm thời), tình trạng «anh hùng cá nhân» dành quyền lãnh đạo dần dần xảy ra.

Như sau 1 thời gian làm việc, với nhau hiểu nhau quá nên đâm ra bất phục, tấn quyền, ngấm ngấm không hỗ trợ nhau v.v. Đây là lúc tham vọng riêng của mỗi SV lãnh tụ, nhất là những SV số 2 số 3 bắt đầu phát lộ. Nên nhớ cuộc tranh chấp giữa hai cặp Mẫn - Thắng và Quang Kính đã ngấm ngấm từ cuối mùa tranh đấu NK 69-70 và đã nổ bùng mạnh mẽ vào đầu NK 70-71 này, gây nhiều màn lớp bi hài ở cuộc bầu chủ tịch Tổng Hội SV Saigon vừa qua (kết quả liên danh SV Mẫn - Thắng thắng với 8 phiếu (Quang 6 phiếu và 2 phiếu trắng).

Lời cảm tạ

Tôi xin thành thật cảm tạ

BÁC SĨ

Ngô Đình Thuần

Giải phẫu Thẩm Mỹ đã sửa cho tôi cái mũi rất khéo, ngoài sự mong muốn của tôi.

Tiện đây tôi xin giới thiệu cùng quý bà, quý cô, quý chị em, nếu quý vị nào cảm thấy mình cần đi giải phẫu thẩm mỹ, nên đến Bác Sĩ Thuần tại 53 — Hồng Thập Tự. Nơi đây tôi nhận thấy vừa thanh lịch, vừa tinh giá phải chăng và đáng tin cậy.

MỘT NGƯỜI
Ở HÀNG KHÔNG VN

Nguyên nhân thứ tư, có thể coi như hệ loạn của nạn lạm phát lãnh tụ và anh hùng cá nhân là tình trạng: đối lập đề chỉ mà đối lập. Đây là nguyên nhân phân hóa oan uổng nhất: chỉ vì thấy Ban chấp hành làm việc được quá mà một số SV lãnh tụ các nhóm nhỏ cảm thấy khó chịu, nhất định phá chỉ đề mà phá. Thay vì cân nhắc công tội của Ban CH đương nhiệm, các lãnh tụ này chỉ một mực cho là «chúng nó làm việc được quá, và cũng ngồi lâu rồi!» và trong các buổi họp, chỉ chửi cho phe đang nắm quyền đưa ra đề gì là lập tức chống đối không cần suy xét. Một SV chủ tịch BCH phát biểu: «Họ không hề chịu hợp tác xây dựng mà sinh hoạt của họ chỉ thuần sự chống đối để được tiếng đối lập...» Nếu bên trên, có một số lãnh tụ SV không đại diện cho ai ngoài lòng tham vọng của họ thì ở đây, có những lãnh tụ chỉ đại diện cho óc phá bĩnh khó chịu của họ. Đó là trường hợp của một vài «lãnh tụ» nhóm Sĩ - Địa của nhóm Việt vắn ở trường VK. Về phía BCH đang nắm quyền cũng có lỗi khi đối với các nhóm mới lập, họ đã chỉ nhìn bằng con mắt nghi kỵ, thiếu thiện cảm trong khi nhóm tân lập đó không phải phách gì mà chỉ mong một sự phối hợp làm việc và hỗ trợ cần ích từ phía BCH.

Những ảnh hưởng của các thế lực ngoài Đại Học

Đã sẵn có những mầm mống phân hóa nội tại sự phân hóa của khối SV Saigon còn bị đẩy mạnh bởi các thế lực bên ngoài đại học.

Trước hết là ảnh hưởng từ phía Chính Quyền. Không cần có một thông cáo tố giác nào như thông cáo của THSVHS ngày 9/4 hay một thông cáo đình chính nào của chính quyền, «mối tình» giữa VS và CQ đã bất hòa từ lâu đời rồi. Tương quan VS - CQ hầu như là một tương quan thuần lý tính, bao hàm mọi thủ đoạn đồ kỹ tương khắc, nghĩa là không chứa một dịp nào mà không «chơi» nhau.

Ngày nay người ta quen nhìn những lãnh tụ SV qua sự phỏng đoán rằng hậu thuẫn của họ là ai, phe phái nào. Ngoài cái «hậu thuẫn» Nhà Nước ra, người ta còn nghĩ đến những đầu giây chính đảng, lực lượng chính trị nào đó. Thật sự các đảng phái chính trị có góp phần gây sự phân hóa cho hàng ngũ SV.

Có một hiện tượng cần ghi nhận là cho tới niên khóa này, các VS có đảng tịch rõ rệt thường không nắm được các vai trò đại diện lớn như Chủ tịch BCH trường hay Tổng hội.

Riêng đối với các SV có khuynh hướng thiên tả, hay hờ hào vấn đề hòa bình và phản chiến, người ta dễ nghĩ đến bàn tay của Cộng sản. Một khi bị nghi ngờ như vậy, các sinh viên khuynh tả dễ bị những sinh viên khuynh hữu cực đoan hay có gốc đảng phái ám mưu loại trừ ngay. Sự phân hóa ở đây đã tiến tới biên cương của ý thức hệ. Người ta không quên được 2 vụ ám sát hụt sinh viên Ngô vương Toại và sinh viên Bùi Hồng Sỹ (rong Lực lượng SV Chống Cộng) đã chìm lặn một cách bí mật từ hai ba năm nay.

Ngày nay sự phân ly về tôn giáo không còn trầm trọng như thời Cách Mạng 63, nhưng tôn giáo vẫn có khi là một nguyên nhân gây phân hóa khối SV. Một sinh viên Vạn Hạnh cho biết trong cuộc bầu cử niên khóa 69-70, sự đặc cử của vị đại đức sinh viên (hay sinh viên đại đức?) ở vai trò đại diện toàn trường là ý muốn của Thượng tọa viện trưởng và một số Th. Tọa giảng sư khác. Ngay khi cùng một tôn giáo, ý kiến của vị lãnh đạo tinh thần (chọn phe này hay phe khác) vẫn là đầu mối của sự chia rẽ SV. Đó là trường hợp của Linh mục Tiên trong cuộc tranh chấp giữa 2 phe SV cấp tiến và ôn hòa trong cuộc bầu cử Tổng Hội SV Cờng giáo vừa qua.

Sau cùng, cũng như đối với các chính khách nổi danh, người ta quen nghĩ đến bàn tay của các thế lực ngoại lai nhất là HK qua cơ quan CIA. Cơ quan này nổi tiếng ở thành tích giật giây cả Ủy Hội Thanh Niên Thế Giới trong một kỷ đại hội quốc tế năm nào.

Riêng về trường hợp SV Huỳnh tấn Mẫn và bản thỏa ước Hòa Bình:

Giới lãnh tụ SV 17 phân khoa đang cứng rắn xét lại sự việc SV Huỳnh tấn Mẫn, chủ tịch THSV Sĩ gòn, không tham khảo ý kiến Hội đồng đại diện (gồm 17 đại d) tự ký kết bản thỏa ước hòa bình với SV BV - MTGPMN và SV phản chiến HK. Bản thỏa ước này chỉ được phổ biến rất giới hạn nếu không nói là vẫn giữ được kín nội dung.

Theo chủ quan của người viết, dư luận có thể nhìn hành động của SV Huỳnh tấn Mẫn qua hai khía cạnh.

Thứ I, SV H. tấn Mẫn dù cho có tham khảo giới hạn với một số bạn bè thân cận của mình nhưng lấy danh nghĩa của Tổng hội SV quốc gia thì rõ rệt là 1 sự lạm dụng quyền hạn của mình. Miền Nam VN chưa hề có một Tổng Hội SV Quốc Gia bao gồm mọi Tổng Hội SV hiện có (như Đại Saigon, Đại Vạn Hạnh, ĐH Huế, ĐH Đà Lạt v.v.). Tương tự như thế phía SV đại diện của SV Hoa Kỳ không phải là đại diện chính thức của toàn khối SV phản chiến Mỹ, nói chi đến sự đại diện thực cho một Tổng Hội SV Hoa Kỳ gồm nhiều ngàn viện đại học Hoa Kỳ trên toàn lãnh thổ Hiệp ch. Quốc. Về phía đại diện của SV Bắc Việt và MTGPMN, người ta dễ nghĩ ngay là cả hai chỉ thực sự gộp một «SV Bắc Việt» và đây chỉ là một chỉ thị của giới cầm quyền miền Bắc mà một SV nào đó, không cần thực sự có đại diện cho Tổng Hội SV miền Bắc hay không, phải thi hành theo lệnh Đảng.

Trở lại với cá nhân SV Mẫn, trong tư cách là một công dân của Quốc Gia VN là một nước chống Cộng, SV Mẫn sẽ gặp phải những vấn nạn về pháp lý.

Sau cùng, trong viễn tượng hòa chiến và hòa bình càng ngày càng lộ rõ trong hy vọng của mọi người, hành động của SV Mẫn có thể là một bước «mở đường» để các phe làm chiến tiến đến gần nhau qua ngã đường văn hóa.

PHẠM NGÀ

TIẾNG CHIM QUYÊN

mấy độ thăng trầm thế sự
ngại ngừng trang giấy trình nguyên
nĩa độ cuộc đời rách nát
nào nung cây bút thương liêng
đau thương mà đành cầm nín
gió mưa đã mấy cuồng quyền

tình thương vạn đời sứt mẻ
bão bùng khói lửa triền miên
sầu thương gọi hồn đất nước
nào nung ôi tiếng chim Quyên
súng gươm mấy đời bắn giết
xây nên mây vạn uy quyền...

năm canh trắng niền tâm sự
tìm đâu bến mộng ghé thuyền
tìm đâu nẻo đường hoa nở
bước đời thỏa chí hoa niên
quê hương nát nhàu ly loạn
diễn trò «thương hải tang điền»

ai xoay ngược chiều cán bút
chuyện đời bao kẻ cuồng điên
bài thơ mấy lần xé nát
tơ tâm cũng vẫn còn duyên...

oOo

đêm đêm khêu đèn chép lại
bài thơ nhân loại thương liêng
ca ngời bàn tay xây dựng
cho đời nở thắm hoa duyên

ca ngời tinh thần dân tộc
ngàn năm thanh sử lưu truyền
ngàn năm giống nòi quật khởi
có đầu khuất phục bạo quyền...

dù bao gian lao trở lực
bên lòng vững chí đứng lên
dù cho phù hoa danh vọng
dù cho hạnh phúc hão huyền
vẫn không làm mờ lương trí
vẫn không chịu sống uơ hèn

non sông dù còn bão tố
cuộc đời dù lắm đảo điên
viết cho dòng đời rộng mở
thương nhau cho rõ ước nguyện
viết cho mộng đời thức tỉnh
viết cho sạch hết ưu phiền...

PHỤNG HOÀNG

Vài cảm nghĩ viết vội thay cho cuộc hội thảo

SINH VIÊN HÔM NAY và SINH HOẠT CHÁNH TRỊ

VŨ THỂ NGỌC

Gần một năm trôi xa những hoạt động chính thức và ồn ào của sinh viên, tôi có dịp được nhìn rõ, suy nghĩ kỹ về tập thể mà mình đã sinh hoạt, đã góp phần xây dựng để thấy rõ rằng thực tế nhóm lãnh đạo và những nhóm áp lực quá thật đã không đạt được «quần chúng tin». Những cố gắng hoạt động đã chỉ là những gợn sóng trên mặt hồ thu. Đó không phải chỉ là thất bại của những tổ chức sinh viên mà phải được coi như là sự thất bại của cả một cơ cấu xã hội VN rõ rệt và mất niềm tin.

Trước khi trách những tổ chức sinh viên hãy trách cả tập thể thụ động là SV, và trước khi trách họ người ta lại cần phải phân tích cả hệ thống văn hóa xã hội VN với những tương quan chiến tranh, chủ nghĩa và ý thức hệ. Nói như vậy cũng có nghĩa là không qui trách nhiệm vào một thành phần nào. Nhưng đã khẳng định một tình trạng phân hóa, bỡ ngỡ từ tập thể sinh viên đến các tập thể khác.

Sách động và phản động

Trên thực tế đã và đang có những công cuộc sách động sinh viên vào những mục tiêu phi sinh viên và bởi những thế lực ngoài sinh viên và đó chính là đầu mối phân hóa. Nhưng phải chăng những sách động đó đôi khi phải cần thiết như một áp lực chính trị đại diện cho tiếng nói quần chúng như một vận động cho một phong trào đấu tranh

đòi hỏi những cải cách, canh tân... Nhưng chính sự sửa soạn đã không có từ tập thể sinh viên. Trong sinh hoạt đại học buồn tẻ thụ động hoặc tại đã tạo cho họ một thói quen bị động. Trong thời đại khoảng trống của chủ nghĩa cá nhân hưởng thụ đã khiến họ trở thành những con người già nua ích kỷ. Một mặt họ đã không thấy được tương quan giữa cá nhân và những nhu cầu lớn của xã hội để trở nên những kẻ đứng bên lề xã hội quan sát bằng con mắt e dè sợ hãi. Mặt khác chính họ lại càng dễ dãi hơn bị sách động một cách vô ý thức hoặc trở thành những kẻ phản động bất đắc dĩ.

Từ những kinh nghiệm đối với tập thể sinh viên đó. Căn bản của những công cuộc vận động lực lượng sinh viên phải được qui chiếu về ý thức căn bản chỉ phối đời sống bị động của họ, đó là sự đánh mất niềm tin ở xã hội, ở mọi tập thể và cá ở tương lai VN. Căn bản của những cuộc vận động phải là tìm lại cho họ một niềm tin. Một niềm tin tương lai của xã hội của VN chính từ bàn tay, trái tim họ vì thực tế chính họ là tim, là huyết của cơ thể VN. Không thể trốn tránh, dù họ có ở Pháp, ở Mỹ trái tim VN luôn đập trong họ. Nhưng thực tại đau xót thì nhọc của một xã hội băng hoại vì chiến tranh vì phân hóa hận thù, rồi sẽ phải chấm dứt. Đó không phải là niềm tin mà cần thiết phải hiểu

là tiến hóa tất nhiên sau khi những tương quan lực lượng đã giải quyết về VN. những tương quan kinh tế sẽ giải quyết luôn những thói nết tham nhũng bóc lột và bất công.

oOo

Một tập thể phân hóa

Sự trưởng thành của tập thể sinh viên sẽ kết nối được tất cả những phân hóa hiện tại, ý thức nó lệ thuộc thông tin và tinh thần máy móc thụ động luôn luôn làm cho người ta dễ chộp mũ cho nhau. Trong cuộc tranh đấu năm 1970 chúng tôi gần như hoàn toàn chấp nhận nhau và không có thì giờ để xem người ta chộp mũ cho mình. Nếu có chộp mũ có chủ đích từ chính quyền, các phe phái chính trị nhưng cũng có sự chộp mũ từ những cá nhân luôn luôn e dè sợ hãi tất cả mọi hoạt động, họ đồng hóa tất cả những gì khác lạ với đời sống thụ động yên ổn của họ là CIA, là CS. Trong xã hội đem đồng bao giờ cũng luôn luôn ở trong tình trạng bị động, tĩnh trang, nhưng trước thực trạng xã hội bị phân hóa, đem đồng phải ý thức để nhập cuộc bằng cách này hay bằng cách khác, tình trạng đã khiến mọi người không thể ngồi chờ và thụ hưởng.

Khi trả lời báo chí và dư luận về thành quả cuộc tranh đấu 1970 của sinh viên, tôi muốn họ có một cái nhìn nào đó xa hơn sự kiện, vật chất một vài anh chị em được thả v.v.. Tôi muốn nói rằng trước một thực thể sinh viên bất động, từ ý thức đến các chủ đề quen thuộc trong những cuộc luận đàm là quần chúng thi cử. Thoi thành công của cuộc tranh đấu ít nhất đã cho họ có một cái nhìn chủ ý, hơn, có một trách nhiệm nào đó đối với những vấn đề thực trạng xã hội, tình trạng cuộc chiến. Để gây lại trong họ một niềm tin, tin tưởng ở chính mình. Trong các cuộc hội thảo thuyết trình ở các nơi tôi cũng đã cố gắng tập lại tinh thần đó như đề luôn luôn răn mình và như là một câu hỏi tối thiểu cho công cuộc thống nhất lực lượng sinh viên trước khi đòi hỏi sự thống nhất cả một xã hội.

Trong một không khí không độc của xã hội tập thể sinh viên quả thực đã phân hóa, nhưng vì đại sự phân hóa phải chăng là từ những thế lực luôn luôn chủ trương phân tán xã hội VN.

Ở đây tôi muốn nói đến vị trí của một số đầu anh em tự ái cá nhân có tham vọng lãnh tụ văn hóa như Nguyễn Văn Trung, Nguyễn Ngọc Lan đã biến từ những cuộc đấu thân của các ông trên ngôi bút, trong ban tiệc, trên diễn đàn đại học trở nên những cuộc đấu thân vào bụng, vào giường cạp. Trong khi những đoàn anh tinh thần chỉ đạo để ngồi tiệc tùng với các lãnh tụ bỏ câu điều hầu Mỹ Việt, thì hàng ngày biết bao những người tuổi trẻ đỏ máu vui tươi khắp nơi trên chiến trường, trong lao tù cũng vì ảo ảnh các ông vẽ ra... và kết quả chỉ khiến tình trạng tập thể sinh viên càng thêm nghi ngờ. Đa số thụ động càng có lý do để thờ ơ với tất cả những cố gắng thiện chí khác.

Đa số thăm lạng.

Nhưng dù sao, người ta cũng thấy đại đa số SV luôn luôn đứng ở ngoài các công cuộc tranh đấu.

Các khối đa số thăm lạng trong quá khứ đã chứng tỏ sẽ không quyết định cho một đường lối nào ngoài tinh thần thụ hưởng ý lợi và duy trì một số ưu thế nào đó một cách vô ý thức (đại khái được hoãn dịch, thi đậu, để kiếm việc làm, để ra ngoại quốc...) thiên số hoạt động vẫn không đầy được đám đông bất động đó vào những sinh hoạt của họ. ngay cả những sinh hoạt «vô lợi» như cứu trợ nạn lụt, văn nghệ báo chí... Nhiều khi người ta thấy gần như sinh viên «sợ» các ban đại diện. Các ban đại diện gần như được đồng hóa với các thế lực chính trị và thái độ đó được biểu diễn bằng tỷ lệ các sinh viên đi bầu bình thường chỉ hơn 10% tổng số phiếu. Quả thực có vài thế lực trong các ban chấp hành đại diện sinh viên có phần ảnh hưởng vài sinh hoạt chính trị và ý thức hệ bên ngoài, nhưng không thể bị thăm lạng, vì dù sao những cá nhân đó cũng phải là một cá nhân của xã hội nó sống, để phải mang một ý thức riêng biệt vào trong môi trường SV. Và nếu ở toàn bộ cơ cấu xã hội văn hóa, những vấn đề trọng đại chưa được giải quyết, những tương quan lực lượng chưa đạt đến mức cân bằng để đi đến tình trạng ổn định thì thực chất tập thể sinh viên phải phân hóa. Như vậy phải hiểu là lực lượng sinh viên nếu kết hợp được sẽ chỉ là một áp lực giải quyết cho bất cứ một tương tranh mâu thuẫn nào trong xã hội.

Khởi từ một số ám mưu chính trị và được sự tiếp tay vô tình của dư luận, báo chí, vai trò sinh viên đã được vẽ thêm những ảo ảnh hào quang để vị trí các ban đại diện càng xa dần tập thể sinh viên. Các anh em sinh viên đã hơn một lần xin dư luận bỏ danh từ lãnh tụ ra khỏi họ, đó cũng là một phản ứng cần thiết. Quả thực đã chứng minh nhân danh vai trò sinh viên đã hoạt động như là một thế lực giải quyết mâu thuẫn ở bình diện xã hội là không tưởng nếu có thành công chỉ là thành công của chiến bại chính trị, chiến thuật giai đoạn.

Kết luận

Những ngày gần đây, các sinh viên ở một vài Phân khoa đã tổ cao nhau gian lận trong các cuộc bầu cử ban đại diện. Người ta sẽ lên án họ, như họ đã lên án các đoàn anh bất lực thối nát thủ đoạn. Hay đó chỉ là tình trạng chung phản ánh một xã hội đã quá phân hóa và xâu xé. Không có vấn đề sinh viên làm mất niềm tin của quần chúng vào họ mà chỉ là tình trạng bỡ ngỡ của cả một xã hội lạc lõng mất niềm tin. Vấn đề cuối cùng chỉ còn là một kế hoạch toàn bộ cho tất cả và tinh thần trách nhiệm nơi mỗi cá nhân dù trong bất cứ một môi trường một hoàn cảnh nào.

Trở lại câu hỏi hết sức thực tế là sinh viên và vấn đề bầu cử chúng tôi muốn khẳng định 2 điểm: 1—Cuộc bầu cử TT sắp tới chưa chắc là đồng nghĩa với một kế hoạch có thể giải quyết toàn bộ. 2— Trên thực chất, thực lực của các tổ chức SV sẽ không có ảnh hưởng bao nhiêu tới kết quả bầu cử kể cả trường hợp bầu cử tự do và trong sạch.

VIỆT NAM IM LÌM

TÊ ĐÊ

Đất Việt và người Việt không dễ gì phục hồi với những vết thương do người Mỹ để lại cho dầu hòa bình được vẫn hồi.

Người Việt sống bao vây bởi thiên nhiên, cạnh thiên nhiên.

Giờ đây, sau 10 năm quân đội Mỹ vào VN, nhiều yếu tố giữa người và thiên nhiên bị hủy diệt. Hai nguồn hủy diệt chính là những cuộc dội bom và những cuộc khai quang.

Theo quan điểm của một nông dân VN thì việc Việt Nam hòa chiến tranh và việc rút quân Mỹ không có nghĩa là sự hủy diệt chấm dứt. Người Mỹ sẽ thay lực lượng bằng

không quân và thế có nghĩa là sự phá hủy vẫn leo thang.

Người Mỹ phóng ra một cuộc chiến đó chống lại một cái gì trừu tượng mà cái trừu tượng này hóa ra chính đất đai và người Việt.

Kỹ thuật và hỏa lực của Mỹ cho phép Mỹ điều khiển một cuộc chiến rộng lớn hơn, một cuộc chiến mà Mỹ giảm thiểu con số thương vong nhưng cũng vì thế họ khó nhận thấy họ đã đang làm gì.

Sau khi đại tướng Creighton W. Abrams thay thế Thống tướng Westmoreland, người ta nói đến những cuộc hành quân có tính cách trình sát bằng những lực lượng lớn hơn

là kiểu hành quân «thần và diệt địch» trong thời Westmoreland.

Bởi con số thương vong quá cao (1500 người trung bình một tuần), bởi những trận đánh đẫm máu khốc hại tại Lộc Ninh, đồi Hamburger Hill, Khe Sanh, bởi sự xuống tinh thần của lính Mỹ trong dịch hút cần sa, người ta không tin tưởng mấy những cuộc hành quân trên bộ. Thế là chiến tranh từ đất đã chuyển lên trời.

Mặc dầu TT Nixon bắt đầu nói đến việc VN hòa chiến tranh và sự rút quân đội Mỹ khỏi VN, số lượng bom đạn trút xuống vẫn tăng không ngừng.

Theo báo Le Monde (Ngày 20-7-70) thì Mỹ đã dùng 1.387.000 tấn bom tại Đông dương năm 1969. Trong 5 tháng đầu năm ngoài 594.171 tấn bom đã được dội. Nền nhạc lại là HK chỉ sử dụng có hơn 2 triệu tấn bom suốt đệ nhị chiến ở Âu châu và Nhật bản.

Những con số nêu trên không kể tới đạn trọng pháo (thí dụ Mỹ đã nã khoảng 5.172.588 tấn đạn từ 1-1-1968 tới 31-5-1970). Kể từ đó các pháo đài bay B-52 đã thả chừng 2000 tấn bom mỗi ngày.

Như vậy là Hoa kỳ trung bình đã thả gần 20 tấn chất nổ trên mỗi dặm vuông tại Việt Nam.

Cuộc chiến này đã tỏ rằng hỏa lực của Hoa kỳ không bị giới hạn. Nếu Hoa kỳ không thành công trong cuộc chiến không phải là họ không đủ bom đạn mà là không kiếm được mục tiêu địch để hủy diệt mà thôi.

Trước kia những phi vụ yểm trợ hoặc phi pháo được sử dụng thì nay Mỹ thay thế bằng những cuộc không tập ở ạt, những vụ bắn phá trên những vùng gọi là vùng được sử dụng hỏa lực tự do. Mỹ cũng sử dụng hỏa lực của hải quân ở ngoài khơi bắn vào đất liền liên hồi suốt dọc mục tiêu chứ không riêng gì một mục tiêu nào.

Những trực thăng võ trang xưa kia nay được trang bị thêm cả hỏa tiễn, lựu đạn, đại liên. Máy bay C-47 mà ngày nay mang danh là «Rồng phun lửa» có thể khạc 18.000 viên đạn 1 phút!

Trong những điều tai hại lớn lao nhất của những cuộc dội bom là sự hư hại hệ thống dẫn nước vào các ruộng đồng tại đây. Cũng như các quốc gia khác ở Á Châu, hệ thống dẫn thủy nhập điền rất phức tạp. Chỉ cần phá hủy một điểm trong hệ thống này cũng gây ra hậu quả erút gây động rừng. Mùa khô mà không có nước cây cối thì hồng cả!

Hầu như quân lực Mỹ không biết rằng họ đã phá hủy khá nhiều hệ thống dẫn nước này tại đây.

Cộng phải kể tới hàng triệu lỗ bom đạn làm tổ cho muỗi sốt rét. Số lượng đất bị bom đạn cày lên gấp 25 lần số đất được đào tại kênh Suez!

Song song với việc dội bom chùm, trời mưa đạn, HK cũng sử dụng thuốc khai quang trong chiến tranh này.

Đầu năm 1961, HK thí nghiệm dùng thuốc khai quang tại Nam VN coi như một thứ vũ khí để hủy hoại mùa màng cây cối. Mục đích chính là để cho MTGPMN hết cái ăn. Đến năm 1962, các chất khai quang trở thành một thứ vũ khí quan trọng trong chiến thuật sử dụng chiến tranh hóa học tại Đông Nam Á, được mệnh danh là «Operation Ranch Hand». Khẩu hiệu trong kế hoạch này là: «Chỉ có chúng ta mới ngăn chặn được rừng cây».

Chương trình khai quang đã được áp dụng một cách triệt để và đại quy mô tại VN.

Du kích quân phần lớn phải tùy thuộc vào mùa màng của địa phương để có thực phẩm. Sự phá hủy mùa màng sẽ giảm số lượng thực phẩm này. Những rừng cây rậm rạp cũng là nơi ẩn náu cho du kích áp dụng chiến thuật đánh mau đánh mạnh rồi rút lui. Nếu khai quang rừng cây là du kích quân chơi với.

Người ta ước tính rằng có 600.000 người VN thiếu thực phẩm thường dùng hàng ngày vì hậu quả của sự khai quang. Việt Nam mất khoảng 500 triệu đô la về các cây gỗ quý do là chưa kể biết bao đầm lầy bị tàn lụi và tôm cá cũng không có nơi nào nương sống và như vậy cũng có nghĩa là nó ảnh hưởng rất

lớn đối với các ngư phủ trong những vùng bị khai quang.

Hơn 12 phần trăm đất đai gồm đất đai trồng trọt và chăn nuôi tại VN đã bị hư hại hay hủy diệt hoàn toàn. Thượng nghị sĩ Gaylord A Nelson thuộc tiểu bang Wisconsin tường trình rằng «Hoa kỳ đã sử dụng thuốc hóa học tại Việt Nam với số lượng nếu chia đều cho mỗi người VN thì họ «được» tới 6 ki Anh.

Mùa xuân năm ngoái, nguồn tin quân sự HK loan báo là sau 9 năm việc sử dụng chất khai quang kinh hồn nhất có cái tên là Agent Orange đã bị cấm sử dụng (!) khoảng 60.000 tấn đã được sử dụng rồi! Thế mà người ta tiết lộ rằng tháng 11 năm rồi Mỹ vẫn sử dụng chất hóa học này tại Quảng Ngãi.

1 binh sĩ ở đó phát ngôn: «Trời đất! Tại tôi đã xài suốt cả mùa hè rồi còn đểch gì nữa.»

Thượng N. Sĩ Stephen M Young thuộc tiểu bang Ohio khi hỏi 1 binh sĩ Mỹ là những thùng thuốc khai quang biến đi đâu thì anh ta trả lời tỉnh bơ như thế này:

«Nếu chúng tôi không xài thì nó còn đi đâu được nữa. Chúng tôi chắc chắn là không thể dùng nó làm món sữa sóc được!»

Vào ngày 2 tháng 2 năm 71, đại tướng Abrams và đại sư Bunker ra chỉ thị sẽ ngưng sử dụng máy bay để phun thuốc khai quang, chỉ có trực thăng hoặc lực lượng bộ mới được sử dụng thuốc khai quang mà thôi và chỉ được phun quanh các căn cứ HK và các vùng không dân cư.

Sự nguy hại của việc phun thuốc khai quang theo các nhà khoa học

là các cây cối về sau không còn mọc lại được nữa và chất đất trở thành một thứ đá cứng.

Do sự phá hủy trên không này mà VN thay vì xuất cảng 48.563 tấn lúa vào năm 1964 thì ngay năm sau phải nhập cảng 240.000 tấn lúa và đến năm 1968 con số nhập cảng lên tới 677.000 tấn. Sự hủy diệt lúa cũng có nghĩa là một sự hủy diệt văn hóa. Hơn 5000 năm các quốc gia Á Châu đã trồng và ăn lúa rồi,

Đặc biệt là đối với người VN, 1 ngày không ăn cơm là kể như chưa ăn.

Sự hủy diệt mùa màng có nghĩa là cái liên lạc căn bản giữa nông dân và đất lành đã mất. Không có đất cây cối trồng trọt, lương thực mất hẳn ý nghĩa. Một kẻ bị đẩy ra khỏi cái thế giới mà mình sống hàng bao năm sẽ cảm thấy chơi vơi và trở thành một con người sống vất vưởng không mục đích.

Hậu quả trông thấy của việc ném bom và khai quang là các trại định cư, lánh cư càng ngày càng gia tăng.

Vào tháng 2-1970 nhà nhân chủng học Gerald Hickey nói rằng: «15 năm trước, chỉ có khoảng 15% dân chúng sống ở thành phố nhưng giờ đây 60% sống tại các thành phố. Saigon trước kia chỉ có 300.000 người bây giờ lên tới 3 triệu».

Đã có hàng triệu người không nhà không cửa phải sống tại các trạm tạm cư, đó là chưa kể sau cuộc tấn công Tết Mậu thân con số này còn tăng nữa.

Tóm lại HK đã gây những khốc hại cho đất nước này không nhỏ.

(Tóm lược Silent Vietnam của ORVILLE SCHELL, JR.)

NHỮNG
CHUYÊN
KỸ
LA
VỀ

GIÁC QUAN THỨ SÁU

— C. Jolly? c. Jolly có đây không?

Hai mắt che kín dưới hai lần băng trắng và ba lần vải đen, Bác sĩ Richard Ireland, sáng lập viên kiêm mục sư của trường Đại Học Đời Giáo tại Phoenix, tiểu bang Arizona, đang biểu diễn tài thần giao cách cảm cho một nhóm nhà báo hoài nghi từ thành phố Nữ Ước đến. Ông ngửa đầu với dáng điệu của một tên hát dạo mù lòa trong khi trả lời những câu hỏi viết sẵn trên giấy. Những mảnh giấy

ghi câu hỏi này đã được thu thập trước đó trong đám khác giả, trong lúc M.B. Shestack, nhà sản xuất chương trình phát thanh Thế Giới Tôn Giáo của đài CBS, tình nguyện lên khám xét lần vải che mặt Bác sĩ Ireland.

Ireland hỏi Shestack :

— Ông đã tin chắc là tôi không thể nhìn thấy gì chưa?

— Chắc chắn.

— Ông chịu cá một đô la không? Lấy một đồng đô la tiền giấy trong túi ra. Nếu tôi đoán trúng con số thứ tự trên đồng đô la, ông có chịu để tôi ăn đồng đô không?

Trong khi Shestack móc túi kiểm tra một đô la Ireland nở một nụ cười tinh quái và nói với khán giả:

— Bao giờ tôi cũng thích trò này nhất.

Rồi ông ra lệnh cho Shestack :

— Giờ thắng đô ra ra trước mặt ông. Có phải số B90992655B không?

Shestack kinh ngạc trả lời?

— Đúng, đúng thật.

— Dĩ nhiên là đúng thật.

Ireland nói giọng đắc thắng rồi giơ tay ra giật tờ giấy bạc nhét vào túi áo trên của chiếc vest sẫm màu trong khi khán giả vỗ tay hoan hô và cười khoái chí.

Lúc này Ireland mới đưa tay xoa sấp đám giấy lộn xộn, gọi to từng tên viết trên giấy rồi trả lời từng câu hỏi trong đó một cách nhanh nhẹn, giọng nói trầm bổng như đang hát.

Ireland gọi tên đầu tiên và một cô gái tóc hung vàng, trạc độ 20 tuổi, trả lời bằng một giọng cao trong, vui sướng :

— Có đây!

Ông nói với cô ta :

— C. Jolly, cô muốn tôi nói về tương lai cô, phải không? Tôi thấy trong sáu tháng tới đây có nhiều chuyện lạ xảy ra cho cô lắm. Ha, chắc cô sẽ không tin được những điều tôi nói sẽ xảy ra cho đâu! Trong suốt sáu tháng, mọi việc sẽ trôi chảy như đi tàu lặn vậy. Và tôi còn thấy tiền nhiều nữa, nhưng không phải tiền cô đang mong đợi hoặc kiếm ra; đây là một món tiền bất ngờ. Cũng không phải ngân phiếu, mà toàn đồng đô la xanh. Tôi trông thấy những tờ giấy xanh bay tới tả xuống người cô, và đồng thời tôi thấy một người đàn ông mặc quân phục. Không hiểu người đàn ông này có liên quan gì với năm giấy bạc không nhưng tôi muốn nhấn mạnh về người đàn ông mặc quân phục này. Đó, những điều tôi trông thấy về tương lai cô là như vậy, sau tháng trời toàn những chuyện lạ xảy ra, giấy bạc xanh và một người đàn ông mặc quân phục.

Tay luôn luôn mân mó mấy mảnh giấy, lúc thì áp chúng lên mặt, lúc thì sắp xếp chúng lại trong tay, Ireland trả lời câu hỏi càng lúc càng nhanh; ông gọi tên người hỏi rồi trả lời câu hỏi, tiên đoán sự việc, đưa ra những lời khuyên và đôi khi kể vắn vạch cả những sự kiện rõ rệt.

Ireland gọi to :

— Childs? Á, đây rồi. Cô Childs, phải không? Cô không viết điều này trên giấy nhưng tôi có cảm tưởng là cô mới ly dị gần đây. Tôi nói cô đúng không? Á, dĩ nhiên tôi nói đúng. Tôi cũng cảm thấy là hình như cô đang nghĩ đến chuyện tự tử. Đúng không nào? Đúng. Bây giờ tôi muốn khuyên cô là đừng nên nghĩ đến chuyện đó nữa, cô vừa trải qua một năm thật đen tối nhưng ánh mặt trời không xa đâu. Tôi thấy cô đang bước từ một căn phòng tối đen ra ngoài ánh sáng sáng lạn và tôi muốn khuyên cô nên ráng chịu đựng ít lâu nữa. Trong tương lai, đời cô nhất định phải khá hơn.

Ireland vỗ nát mảnh giấy cuối cùng rồi kéo mảnh vải đen che mắt xuống. Hai mắt ông vẫn bị che kín dưới hai lần băng dính màu trắng. Khán giả đứng dậy vỗ tay tán thưởng trong khi ông từ từ bóc từng lần băng trên mắt, lấy tay cọ cho hết mấy đường trắng mà chất dính trên băng đã để lại, tươi cười nghe lời khen tặng của đám ký giả lúc đó đang bàn tán xôn xao đây về thần phục.

oOo

Ta có thể nói Bác sĩ Richard Ireland là một tên hợm hĩnh vô cùng tinh xảo hoặc nếu không ta sẽ phải công nhận đây là một chứng cứ sống động cho những hiện tượng á tâm lý (psi). Những hiện tượng á tâm lý này, nếu có thật, là những dẫn chứng theo sự hiện hữu của một thiên lực rất hiếm thấy, rất mơ hồ và không thể cắt nghĩa được trong khuôn khổ các lý thuyết và kiến thức khoa học hiện tại; chính vì những tính cách này mà các nhà khoa học thường có khuynh hướng chối bỏ các hiện tượng á tâm lý. Tuy nhiên ngay trong hàng ngũ các khoa học gia cũng có nhiều người chấp nhận sự hiện hữu của hiện tượng này. Khoa học về những hiện tượng này được coi là khoa á tâm lý học (parapsychology) và các á tâm lý gia đã đồng ý thừa nhận rằng có tất cả ít nhất là bốn loại hiện tượng á tâm lý.

THẦN GIAO CÁCH CẢM (telepathy) : hiện tượng cảm thấy được những ý nghĩ trong đầu kẻ khác mà không cần dùng đến những giác quan thông thường. Theo cách nói thường ngày, ta gọi hiện tượng này là tài đọc được tư tưởng người khác.

MINH THỊ (Clairvoyance) : sự thông hiểu một sự vật gì hay một biến cố nào không cần dùng đến ngũ giác.

TRỰC GIÁC (precognition) : ý thức siêu giác về những ý nghĩ sắp tới của người khác (precognitive telepathy) hoặc về những biến cố tương lai (precognitive clairvoyance).

HIỆN TƯỢNG TÂM VẬN (psychokinesis) : khả năng ảnh hưởng được một sự vật hay một biến cố nào, chẳng hạn như ảnh hưởng cách rơi của con súc sắc bằng cách chăm chú nghĩ về nó.

Siêu tâm lý học là một khoa học còn trẻ, đang vụng vụng tranh đấu, và là một nạn nhân, như bất cứ thành phần trẻ tranh đấu nào ở bất cứ đâu, của sự kỳ thị trong xã hội. Trong gian hàng chính của

tiệm Kroch's — Brentano's, tiệm sách lớn nhất ở Chicago, những sách về á tâm lý học không được bày tại khu sách khoa học dưới nhà bị nhét cùng với những cuốn sách về đạo giáo, siêu hình học và khoa học huyền bí trong một hành lang nhỏ trần trụi.

Tuy nhiên gần đây các á tâm lý gia đã bắt đầu được nhiều tổ chức khoa học nhìn nhận Hội Á tâm lý học (Parapsychological Association) thành lập năm 1957 tại Hoa kỳ và đã được chấp nhận gia nhập Hiệp Hội Phát Triển Khoa Học Hoa Kỳ (American Association for the Advancement of Science) hồi tháng 12-1969. Một năm sau, tại kỳ đại hội thứ 137 tại Chicago, AAAS đã quyết định thành lập một tiểu ban nghiên cứu về những phương pháp và tình trạng hiện tại của khoa á tâm lý học.

Cuộc thảo luận diễn ra trong phòng họp B tại Khách sạn Conrad Hilton. Trong phòng sát bên là một cuộc hội thảo về «Vài vấn đề Toán học trong môn sinh vật học». Qua bức tường chắn những tiếng cười vui nhộn vọng sang. Tuyệt đối không một tiếng cười đùa trong phòng họp B. Trước tình trạng quá bất an của môn học các á tâm lý gia không còn lòng dạ đâu để nói chuyện khôi hài. Cách trình bày vấn đề của họ quá chặt chẽ và trang nghiêm nên ngay những tài liệu hấp dẫn nhất cũng có khuynh hướng trở nên buồn tẻ.

Tuy vậy cuộc thảo luận vẫn vô cùng hấp dẫn. Trong mấy bài thuyết trình, bài có giá trị thuyết phục chấp nhận sự hiện hữu của hiện tượng á tâm lý hơn cả là bài của Douglas Dean, một người đàn ông cao lớn, tóc vàng đỏ, làm tại Ban Kỹ sư chuyên về Kỹ nghệ và Quản trị trong Trường Kỹ Thuật Newark, New Jersey. Bài thuyết trình bắt đầu :

«Nhiều khoa học gia không chấp nhận sự hiện hữu của những trí thức ngoại giác (ESP hay Extra Sensory Perception) chỉ vì họ không hiểu được cách thức thành hình của những kinh nghiệm này. Có lẽ muốn thẩm thấu vấn đề này, điều chỉnh là phải tìm cách áp dụng ESP, lợi dụng nó chứ không phải là chỉ lo cắt nghĩa «cách nào».

Dean dùng một dụng cụ đo máu (Plethymograph) để thử ESP. Dụng cụ này đo lường dung tích máu trong ngón tay. Dung tích máu không đồng nghĩa với áp lực máu, tăng giảm theo nhịp đập của mạch máu độ 70 lần một phút.

Dean nói tiếp :

— Làm một con tính số học trong đầu hay nghĩ đến một cái tên nào có khả năng làm xúc động, ta sẽ thấy dung tích máu của những tế bào mao quản nơi ngón tay suy giảm rất nhiều. Hiện tượng này là do sự siết chặt của mạch máu. Năm 1959, một nhà sinh lý học tên Stepan Figar đã khám phá ra rằng khi làm một con toán số học trong đầu và dùng một người khác làm người nghe kết quả, ta có thể khiến mạch máu người kia dù ở xa đến đâu siết lại.

«Chúng tôi đã chứng thực điều này bằng một thí nghiệm trong đó một người đóng vai người gửi và một người đóng vai người nhận, hai người ngồi trong hai phòng trong hai tòa nhà khác nhau, cách xa nhau 1900km có khi xa nhau tới 6000 km và người gửi ngồi dưới mặt nước chừng một thước.

Cho người gửi nhìn vào những tấm các khổ 7cm x 12cm. Vài tấm để trắng. Trên những tấm kia là những tên có liên hệ tình cảm với người nhận. Người nhận không biết người gửi đang xem các nào. Chiếc bút trên máy đo máu ghi 1 đường ngoằn ngoèo và kết quả này sẽ được do bởi một người không hề biết hành động của người gửi, không biết người gửi, đang xem các có tên, các trắng hay không xem các nào.

Vị kỹ sư chiếu cho khán giả xem một tấm phim chụp đường vẽ của máy đo máu. Mỗi khi người gửi xem đến một tấm các để trắng người vẽ ngoặc xuống một chút xíu — và xét toàn thể bằng vẽ, mỗi khi người gửi nhìn đến tấm các có liên hệ tình cảm với người nhận, bằng vẽ ngoặc xuống một đường dài rõ rệt hơn.

Nếu muốn phủ nhận thí nghiệm chứng tỏ sự hiện hữu của ESP này thì chỉ có cách gọi Douglas Dean là một tên lừa bịp hay nói dối. Nhưng Dean không phải là kẻ lừa bịp hay dối trá, ông là điển hình cho một loại kỹ sư đứng đắn. Một cách cắt nghĩa khác là bảo đây là một sự ngẫu nhiên. Nhất định phải là một sự ngẫu nhiên đặc biệt ghê lắm.

Tiếp theo đó Dean trình bày một thí nghiệm khác: sáu mươi bảy nhân viên cao cấp trong một số công ty, phần lớn là chủ tịch công ty, chọn mỗi người một số từ sổ không cho đến số chín. Mỗi người phải chọn 100 lần, mỗi lần đều phải đọc to trên một tấm các IBM.

Sau khi các ông chủ tịch này đã làm xong công việc, một máy điện tử IBM chạy theo phương pháp tính cơ được dùng để lựa chọn 100 con số và những tấm các của máy ông chủ tịch công ty được so với mấy con số này cho hợp. Số điểm trung bình là mười phần trăm số đúng. Những người mà trong năm năm vừa qua đã làm số lợi tức trong hàng tăng gấp đôi, có số điểm trung bình là 12,3 phần trăm cao hẳn hơn trung bình của toàn nhóm. Những người có công ty bị lỗ hay lợi tức ít chỉ được chừng 8,3 phần trăm. Ba năm sau giáo sư John Mihalaky đã làm một lô thí nghiệm có kết quả chứng tỏ kết quả này là đúng.

Dean nói tiếp:

— Trường hợp chỉ định rõ được người kiểm lời nhiều bằng cách thử ESP trùng với tỉ lệ hơn hai trên ba. Nên lưu ý rằng cách thử này không thể gian dối được như nhiều cách khác.

Tất cả những cuộc thí nghiệm trên đều có tính cách đề phòng hai lần: Tất cả những người tham dự không ai biết tầm quan trọng của vai trò mình giữ. Bởi vậy không thể có tiên kiến được, ý thức hay vô ý thức.

Những kết quả này thật đáng chú ý, nhưng không phải ai cũng đồng ý như vậy. Phần đông các nhà vật lý đều đồng ý với Thạc sĩ George R. Price nguyên giáo sư Đại học Minnesota. Ông viết: Theo tôi thì phần nhiều các nhà á tâm lý học tùy thuộc quá vào những nhầm lẫn trong sự ghi chép số sách hay thống kê, hoặc chỉ căn cứ vào những kinh nghiệm vô tình dùng tới sự điểm cử của giác quan. Những kết quả thân lượng được do sự tình cờ khó có thể cắt nghĩa được, đó đều do sự lừa bịp có hay những trường hợp tâm bệnh hơi khủng hoảng mà ra cả.

Ta có thể hiểu câu này là: tất cả á tâm lý học gia, hoặc những nhân vật dùng trong thí nghiệm của họ đều là những người không đủ khả năng, bịp bợm hoặc điên khùng.

Cho đến thế kỷ thứ 17, tất cả những hiện tượng mà chúng ta xếp vào nhóm á tâm lý học đều được công nhiên chấp nhận không những chỉ trong đám thường dân mà ngay trong giới trí thức nữa. Tuy nhiên, sức mạnh của khoa học thuần lý càng ngày càng tăng và các mục phủ thủy, pháp sư, những nhà ảo thuật, tiên tri thời xưa đều bị xếp xó. Trên cái mẫu vũ trụ đẹp đẽ, minh bạch do Newton vẽ ra, trên lý thuyết và trong cấu tạo cơ giới, không còn chỗ cho hàng người này. Sau đó những khoa học gia như Darwin và Faraday lại bỏ khuyết thêm cho quan niệm này bằng cách giải thích tất cả những hiện tượng xảy ra bằng những nguyên tắc vật lý Newton.

Thần giao cách cảm, tiên tri và những hiện tượng tương tự là những điều không có được đối với những quan niệm khoa học thời bấy giờ, thành thử không ai thêm dấy đến chúng. Khoảng cuối thế kỷ thứ 19, Herman Ludwig von Helmholtz, một chuyên viên siêu đẳng nhất về vấn đề thông giao bằng giác quan đã diễn tả thái độ của các khoa học gia thời bấy giờ đối với ESP như sau:

«Theo ý kiến của tất cả hội viên Hoàng Gia Hội (Royal Society) cũng như theo kinh nghiệm của chính giác quan tôi, tôi không thể tin được có sự truyền chuyển tư tưởng từ người này sang người khác theo một đường lối khác hẳn đường lối do những giác quan thông thường.

Từ lúc Helmholtz phát biểu ý kiến trên đến nay, các khoa học gia theo khuynh hướng cổ điển vẫn luôn luôn tỏ ra hoài nghi đối với vấn đề này. Mới năm 1951, giáo sư tâm lý D. O. Hebb tại Đại học Mc Gill còn viết trong tờ NGUYỆT SAN NHÂN CÁCH (Journal of Personality) theo luận điệu Helmholtz:

«Riêng cá nhân tôi, tôi không hề bao giờ chấp nhận sự hiện hữu ESP bởi vì nó không có nghĩa gì cả... ESP không phải là một sự kiện mặc dù những chứng cứ đã được đưa ra... Sự chối bỏ hiện tượng này... đúng ra — là vì đã có thành kiến.

Năm 1954, trong một bài báo đăng trong tờ LIFE, Aldous Huxley đã phê bình lời tuyên bố của Hebb:

«Một khoa học gia mà để thành kiến lấn át chứng cứ đã là chuyện lạ. Lạ hơn nữa là khi một nhà tâm lý học chối bỏ một khám phá về tâm lý chỉ vì không thể cắt nghĩa được nó. Theo căn bản thì những hiện tượng á tâm lý cũng không khó cắt nghĩa gì hơn những hiện tượng như tri giác hay ký ức; ta chỉ ít gặp chúng hơn?

Những phản ứng mãnh liệt trước những hiện tượng á tâm lý cũng chẳng có gì lạ. Hầu như tất cả những tư tưởng mới đều bị chối bỏ lúc đầu. Không ai muốn tỏ ra mình là ngu dốt, nhất là các nhà khoa học. Lavoisier và Laplace thoát tiên đều từ chối không chịu công nhận sự hiện hữu của sao đôi ngôi Như Lavoisier đã nói, «tranh đấu cho sự chấp nhận một sự thật mới còn khó hơn khám phá ra sự thật đó nhiều».

Nhưng hiện tượng á tâm lý đâu phải là một điều mới lạ. Đó là một quan niệm rất cũ. Có lẽ chính vì thế mà các nhà khoa học mới thù ghét nó. Những hiện tượng á tâm lý nhắc nhở tới thời kỳ sơ khởi khi mọi sự đều là lòng, bất ngờ và đầy những kinh hoàng về hư vô. Nhà khoa học muốn tin rằng thời kỳ đó đã qua, kỹ thuật và luận lý đã làm chủ được chúng.

Ngày nay, khoa vật lý Newton đã được thay thế bằng khoa cơ khí học lượng số, nhưng thói quen suy nghĩ của nhà khoa học chưa thay đổi được cho hợp thời. Họ quan niệm vũ trụ là một chiếc đồng hồ đã lên hết giây cốt, một chiếc đồng hồ vô cùng phức tạp, dĩ nhiên rồi, nhưng là một chiếc đồng hồ mà ta có thể đoán được đường đi nước bước một khi đã thấu hiểu những định luật căn bản của cơ cấu nó. Vấn đề đối với những hiện tượng á tâm lý là chúng không tuân theo một định luật vật lý nào cả. Bởi vậy người ta đã chối bỏ chúng mà vì ta không thể cắt nghĩa được chúng.

Công việc của môn á tâm lý là làm thế nào để cắt nghĩa được những hiện tượng á tâm lý, công việc này không dễ gì. Việc thành lập một tiểu ban nghiên cứu á tâm lý tại cuộc hội thảo của A.A.A.S. là một chiến thắng lớn lao. Cuộc tranh đấu sẽ còn kéo dài nhưng ít ra bây giờ các nhà á tâm lý học đã bắt đầu được đề ý tới.

Muốn tìm hiểu tại sao cuộc tranh đấu này lại gay go như vậy ta cần hiểu rõ những chứng cứ thu thập được từ trước đến nay. Những dữ kiện biện hộ cho hiện tượng này gồm hai loại: dữ kiện giải thoát và dữ kiện thu thập trong phòng thí nghiệm. Từ xưa đến nay, trong lịch sử đã có biết bao nhiêu biến cố huyền bí hoặc siêu phàm khiến người lớn cũng như trẻ con đều phải say mê theo dõi. Ngay cả hiện nay thỉnh thoảng cũng có những tập chuyện về ESP lọt vào trong danh sách những sách bán chạy nhất nước, tuy nhiên như g sách này, dù có viết hay đến đâu, ít khi cho ta những chứng cứ khách quan khiến những người đọc với một trình độ trí thức khá có thể tin được.

Thử kể một thí dụ lấy trong một cuốn sách mới xuất bản của Ruth Montgomery để chứng tỏ

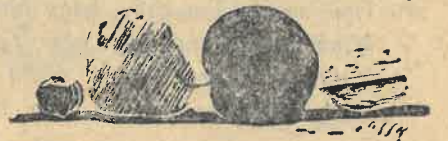
điều này. Bà Montgomery kể chuyện sau đây trong cuốn Cuộc Tìm Kiếm Sự Thật:

Năm 1943, trong một đêm mưa gió, bà Đại tướng Nathan F. Twining (cựu Tổng Trưởng Tham mưu) đang yên ngủ tại nhà riêng ở Charlotte, North Carolina, bỗng giật mình tỉnh dậy khi nghe một tiếng động vang như tiếng sấm. «Mở mắt ra, bà «trông thấy» chồng đứng ở chân giường, mặc dù bà biết lúc đó ông đang ở cách xa đó tới nửa vòng thế giới vì ông đang chỉ huy không lực 13 tại cuộc chiến ở vùng Thái Bình Dương.

Maude Twining nhớ lại. «Tôi trông thấy tay và mặt Nate rõ ràng, tôi nhớ rõ đã thấy cả chiếc nhẫn West Point trên tay ông nữa. Rồi ngay trước mắt tôi, mấy ngón tay ông từ từ tuột khỏi thành giường và hình ảnh ông biến dần. Tôi cảm thấy hải hùng đến nỗi tóc gáy dựng ngược hẳn lên.»

Ngày hôm sau bà Twining nhận được một «cú» điện thoại của một người bạn ở xa gọi tới. Chồng bà bạn này cũng cũng là một sĩ quan quân đội đang phục vụ tại Thái Bình Dương. Bà bạn mời bà xuống ở chơi vài ngày.

(CÒN TIẾP)

PHONG NGỬA

Ghê chốc, lở loét, gãi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sơ sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa-Việt (có bán lẻ)
Nhà thuốc ÔNG TIÊN
Phủ Lam — CHOLON — KNBYT số 3 — 9-5-63

ĐÊM ĐAU NGHE MƯA

Những âm thầm vọng hậu thân
Trên cao nổi túi lan dần thịt da
Mà nghe cơn lạnh băng qua
Từng cơn thở nặng xót xa tiếp hời
Mái nhà nghiêng thấp dề tôi
Nghẹn trong tiếng đập, xa ơi... cơn buồn.

HOÀNG HÔN

Tìm sao chẳng thấy bóng hình
Mình sao nghe nhẹ như tình phơi pha
Nghiêng soi một bóng chiều xa
Bỗng đứng nghe lạnh bao la nổi sầu.

HOÀNG NGÂN

GIẤC NGỦ MÙA HẠ

— Tặng em : Dương thị Hoa (đệ II L.V.D.-GD)

Em có về trong buổi học trưa
mới đây ngày tháng bỗng giao mùa
hồn anh cũng chớm buồn theo đó
súng mất sầu qua hơi nước mưa

Tóc rối tay ngà em vuốt ve
ngoài sân hoa đỏ đã sang hè
áo em lộng gió chiều trần trở
nhịp điệu nào anh bỗng mới mê

Ru mộng từng đêm trong côi xa
hơi thơm ngát đỏ chín môi hờ
qua cơn gió nổi ru tình tự
em gọi anh xin đến tự giờ

Phấn bảng in trên áo điểm huyền
em về buổi học — vốc nàng tiên
anh trông mắt đại xa mòn mỏi
thức giấc nghe hồn nổi nhớ em

Ngôn ngữ nào em đẹp tuyệt trần
cho anh nhiều ít nổi băng khuâng
anh đang tay nhốt ngày thơ cũ
vào cỏi đời xa gót chuyền luân

Em có về hong tóc nước mưa
cho thơm tình mộng tuổi ngây thơ
trong anh lữ nhớ đây xao xuyến
nuối tiếc xin theo mây đợi chờ

LÊ HOA NIÊN

KBC 4506

Văn nghệ HOA QUÊ HƯƠNG

KHI XA NHAU

Nhớ nụ hôn, nhớ nụ hôn
Trên bờ môi đỏ giữa hồn bão say
Tình buồn ngút khói đêm nay
Đam mê dựng giữa đôi tay điên cuồng
Chân chầm chậm ngát trầm hương
Còn lần cuối với thiên đường rồi thôi
Run làn môi, run làn môi
Cần sao hết nỗi ngậm ngùi chia xa
Này mi này mắt sầu pha
Ru nhau ngày tháng cho qua tuổi đời
Ơi em mai mình xa rồi
Biệt ly từng giọt máu rơi rã tim.

NHẬT ĐÀN

CÁI TÊN TA

Ta viết tên ta trên cát biển
Sống cuồn giạt dờ cuốn trôi xa
Tên ta vụt biến thành vô thể
— Hết la với đời ! — la với ta !

oOo

Ta la với đời bởi cái tên
Viết hoài vẫn thấy nét vô duyên
Viết hoài sự nghiệp mòn tay trắng
Viết cạnh bên ai cũng lỗi nguyên

oOo

Ta viết tên ta lần cuối cùng
Gửi cho bề cả với mộng lung
Biết đâu ta có duyên rong biển ! ?
Dán dấu trăm năm phôi đá ngầm !

oOo

Mai này ta muốn viết tên ta
Chắc khó tìm nghiên bút giấy, và
Mẫu tự không còn nguyên nghĩa nữa
Đã hằn trên mặt nét nhăn da.

TỪ NGUYỄN Ý
(Thân phận)

THỰC NỮ

— Đâm đau hồn chim nhỏ
Sao tên còn chưa rơi
Đâm đau hồn lá cỏ
Sao đá tạ ơn đời
— Người như hoa mùa mộng
Nở chín từng hư không
Người như chân trời mộng
Phơi áo ngoài hư không
— Người ơi người lộng lộng

SÀU NỮ

— Con gái chi mà như trời mưa
Mưa rồi cao vút như nắng trưa
Mấy sợi tơ trời mấy cầu vòng
Con gái chi mà hiểm đến lừa
thừa

PHẠM QUANG XÂN

TUỔI TRẺ BƠ VƠ

Có những con thiêu thân quên mất
mình là con thiêu thân
Hăng say... hăng say... vô cùng lý
tưởng
Cuối cùng còn một bộ xương khô
một thân tàn tạ
Đề cho bọn hợm làng lấy xương
máu giàu sang
Có những người bị lừa bịp
Bây giờ còn gì đây ?

Một nửa đời người
một năm xương khô
Nửa đời người còn lại làm gì cho
gia đình giúp gì cho vợ con
Hay con cháu sau này sẽ đi ăn
xin ?

sẽ đi đánh giầy ?

sẽ đi bươi rác Mỹ ?
sẽ đi móc túi ?
sẽ đi làm đi ?
sẽ đi bán bar ?

Đề cho con những tên hợm làng,
hợm nước nổi nghiệp chưa đi
mở bar ?

Còn gì ?

Còn gì sau canh bạc lận ?
Khi người tuổi trẻ trở về đi ngược
đường phố

Khuôn mặt bơ phờ như bãi tha ma
Chân bước rụt rè như tên trốn
lính

Cúi gằm mặt xuống không dám
nhìn xe cộ không dám nhìn bạn bè
Tuổi chưa đầy ba mươi sao trông
như bảy mươi ?

TRẦN ĐÌNH THÁI

TRONG LA PAGODE

ở sài gòn
bao giờ hay khi mô cũng
rửa hết
như thường lệ
chai coca cola
bao thuốc lá lucky strike
với hộp quẹt zippo anh khắc họ
tên em yêu dấu

(phan tiêu muối)
anh vẫn giữ khư khư
như nỗi nhớ khôn nguôi
đeo đẳng hoài luyện lưu
những chiều mưa bay bay
heo may lạnh lạnh
lần nắng vàng hạnh
trên hoa ngày tháng cổ
độ
anh lỡ đã tương tư

KỲ LÊ VĂN

NỎI BỒNG BÈNH

nổi bồng bênh nào đưa ta đi
cơn chuyển choáng nào đưa ta về
con đường có mây xanh mây trắng
rượu đầu môi lúc nhạt lúc nồng
phải tóc dài đen của em đó không
phải đôi môi hồng của em đó không
đứng lại ở đó đi

hỡi em
người con gái diễm kiều mà thương
để đã ban cho một hình hài duyên
dáng

sao ta lịm mãi trong vùng đen tối
và huyền hoặc này đây
ánh sáng đâu rồi ?
ánh sáng đâu xa ?
a cơn say còn say mãi !
thôi em về đi
nổi bồng bênh còn đó

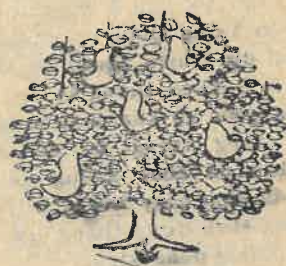
thôi em về đi

cơn chuyển choáng còn dài
thượng đế
người là vùng thình không giá
tưởng

có phải không
ta rũ rượi xác thần cơn loạn trí

NGUYỄN THUY KHANH

kbc 6253, 06.1969

Thống kê học yếu lược

Mấy bữa trước Tổng Thống anh minh của chúng ta mới thông báo trước quốc hội, nghĩa là thông báo một cách long trọng, nghiêm trang và đích xác ý số dân chúng đã được kiểm soát trong khuôn khổ chiến dịch bình định và phát triển.

Con số do Tổng thống thông báo cho quốc hội là 99,7 hay 99,8 phần trăm dân trên toàn quốc đã được kiểm soát.

Nhưng không phải là trên toàn quốc tỉnh nào cũng đều đạt tới con số 99,8 phần trăm, Có tỉnh cao hơn và có tỉnh lại thấp hơn. Thí dụ như nếu tỉnh Chương Thiện đạt tới 100 phần trăm (cao hơn ở trung bình) thì đô thành Saigon có thể ở mức thấp hơn, thí dụ là 98,5 phần trăm (15 phần trăm còn lại chưa được kiểm soát cũng không phải là quá cộng sản, mà đó chỉ là thành phần du đảng, ào binh, bất phục tùng, dân buôn lậu ma túy hay rừng ma túy, và vũ nữ sexy bán phần hay toàn bán, một vài ổ nhện bí mật, và một vài ông lớn nam những vẫn thấy Phó Tổng thống tỏ cáo nhưng vẫn chưa biết tên v.v... tóm lại là thành phần bất hảo lâu lâu chính phủ mới tóm được cổ lỏi ra ánh sáng, để kiểm soát được).

Làm thế nào để nhà nước tính ra những con số thương như 99,5—99,7—100 phần trăm?

Đó là một công trình vừa lâu dài vừa rắc rối hức tạp để kiểm kê, nghiên cứu sự kiện, lập các đồ hình toán học, cho vô máy tính điện tử để điện đến dữ kiện, rồi lại tính đi thử lại v.v. Quý vị nào học qua về môn thống kê học sẽ có dịp được biết các phương pháp tính toán rắc rối đó và được biết thế nào là số trung bình, thế nào là yếu số, thế nào là trung số, thế nào là vọng lượng, thế nào là phân bố xác suất, thế nào là mô hình Poisson. Thế nào là Biến số ngẫu nhiên v.v..

Người nào không học về Thống kê, không thể thâm quyền để nói chuyện tới mấy con số đó. Ông cố g như Đức Khổng Tử ngài long trọng tuyên bố rằng: «Bất học thì, vô dĩ ngôn — nghĩa là không học kinh Thi thì chẳng biết nói chuyện chi hết». Bây giờ là thời buổi khoa học, «bất học thống kê, vô dĩ ngôn» là cái chắc.

Phương pháp tính tròn

Thí dụ sau khi ông Đại tá Tỉnh trưởng Chương Thiện báo cáo tỉnh ông đã bình định 100 phần trăm (mọi một trăm phần trăm) thì bỗng dưng trong tỉnh xuất hiện tới 6, 7 tên VC bắn 8, 9 quả bích kích vào vô buổi lễ có 2 ông Quốc vụ khanh và 1 ông ông trưởng tham dự. Nhiều người tự hỏi 6, 7 tên đó ở đâu để ra? Theo thống kê học thì trong 3 ông lớn gồm quốc vụ khanh và tổng trưởng có ít ở buổi lễ long trọng đó có 33,33 phần trăm các ông lớn đã chui xuống gầm khăn đại 33 phần trăm đã nằm ngay xuống đất, còn 33,33 phần trăm đã bình tĩnh đứng thẳng ra lệnh cho người tự vệ chống pháo kích.

Sau khi tổng cộng các con số trên, quý vị được sẽ kiểm soát được 99,99 phần trăm các ông lớn

ÔNG ĐẠO CÂY

có phản ứng rõ ràng. Vậy có 0,01 phần trăm các ông lớn làm gì mà ta chưa kiểm kê được?

Câu trả lời là 0,01 phần trăm các ông lớn là một số lượng quá nhỏ, được bỏ qua vì không đáng kể. Trong phép tính thống kê trên ta chỉ lấy có 2 số lẻ thôi cho nên ta có thể tính tròn coi như đã trình bày ở 100 phần trăm hoạt động của các ông lớn.

Khi 0,01 phần trăm của các ông lớn được coi là không đáng kể, mà ta suy ra ông lớn trị giá gấp trăm, gấp ngàn lần thường dân, thì do đó nếu có 1 phần trăm, 10 phần trăm của dân thường chưa kiểm kê rõ, ta cũng coi như không đáng kể. Có lẽ chính vì vậy mà con số 99 olo hay 90olo của tỉnh Chương Thiện có thể tính tròn lên 100 phần trăm.

Do đó câu hỏi «6,7 tên VC ở đâu để ra trong khi tỉnh Chương Thiện đã bình định được 100 phần trăm» có thể trả lời là «mấy tên VC đó do môn thống kê học để ra vậy». Đây không phải là lần đầu tiên mà môn thống kê để ra cộng sản.

Thời tiết và thống kê

Sau khi Tổng Thống đã long trọng thông báo với quốc dân con số 99,7 phần trăm dân số được kiểm soát, bình định, thì bữa vừa đây ông Ngoại Trưởng Trần văn Lãm lại thông báo một con số khác trong Hội Nghị Thất Quốc (Thất nghĩa là bảy không phải chữ Thất nghĩa là mất như trong câu Thất gia bại sản, thất lạc và thất tung). Tại hội nghị Thất Quốc họp ở Hoa Thạnh Đốn ông ngoại Môm đưa ra con số là 90 phần trăm dân số đã được kiểm soát.

Sau khi báo chí Saigon đăng con số đó lên, rất nhiều người hoảng hốt.

Tại sao Tổng Thống vừa đưa ra con số 99,7 phần trăm thì ngoại trưởng lại rút xuống còn 90 phần trăm.

Người ta lo sợ vì e rằng trong đám 09,7 phần trăm mới lọt ra ngoài đó có chính mình chẳng? Muốn làm hại ai ta cứ chỉ vào hắn mà bảo: «Chính hắn nằm trong 09,7 phần trăm mới thoát lạc đó!» lập tức hắn ta sẽ trở nên thành phần bất hảo ngay!

Nhiều ông đi chơi đêm về không dám đưa cho vợ coi tờ báo vì sợ bà vợ nghĩ rằng chính ông chồng mình đêm qua đã thuộc vào 9,7 phần trăm dân số bất sự kiểm soát đó.

Nhưng xét cho kỹ thì môn Thống Kê Học có thể giải thích được sự sai biệt 9,7 phần trăm đó.

Môn Thống Kê Học lý thuyết giải thích rằng phương pháp của ông Ngoại Môm khác với phương pháp của Tổng thống. Ông Ngoại Môm đã bỏ bớt hai con số lẻ đi, coi là không đáng kể, Tổng thống lấy đủ 3 số lẻ nên có con số 0,997 còn ông Ngoại bỏ bớt 2 số sau nên chỉ còn 0,9.

Thống kê học áp dụng có thể giải thích cách khác.

Một đảng Tổng thống trình bày con số ở Saigon nên hơi lạc quan để khích lệ quốc dân nhân kỷ bầu cử sắp tới.

Một đảng Ngoại trưởng trình bày con số ở Hoa Thịnh Đốn trong nội nghị Thất Quốc nhằm xin viện trợ nên hơi bi quan để dằn nã nỉ?

Vả lại trong khi ở Saigon nhiệt độ trung bình là 8 độ bách phân thì ở Hoa Th. Đốn là 40 độ bách phân. Trời lạnh hơn nên cái gì nó cũng co lại.

Có lẽ yếu tố thời tiết là yếu tố quan trọng nhất khi bước chân xuống Hoa Thạnh Đốn, ông Ngoại lớn lạnh quá run lên, các con số trong đầu ông nó cũng run lên, và co thắt bất tử, teo lại mất 9,7 phần trăm vậy.

Thống kê và hạnh phúc gia đình

Để kết thúc phần Thống kê học bữa nay ông Đạo Cây xin trích dẫn một chuyện thống kê ở bên Nga, chuyện do nhà văn Leonid Vladimirov kể trong cuốn Les Russes.

Một ông tổng giám đốc xí nghiệp ở Nga, cán bộ ông san cao cấp, thông báo thành tích sản xuất trong một buổi đại hội nhân viên xí nghiệp.

«Thưa các đồng chí, xưởng máy phân bộ Một trong tam cá nguyệt vừa qua đã đạt được thành tích 103 phần trăm. Phân bộ Hai đạt được 100,5 phần trăm. Phân bộ Ba chỉ được 92 phần trăm còn phân bộ Ráp Nối đạt được 98%. Nhưng tính trung bình thì toàn thể công trường chúng ta vẫn đạt thành tích cao hơn 100 phần trăm của kế hoạch sản xuất. Hoan hô các đồng chí, anh hùng lao động Số Một!»

Một người thợ xin đặt câu hỏi:

«Thưa tại sao toàn thể công trường đạt được 100 phần trăm kế hoạch mà phân bộ Ráp Nối chúng tôi chỉ có 98 phần trăm thôi?»

Đồng chí tổng giám đốc kiên nhẫn giải thích:

«Chúng tôi tổng cộng các số bách phần thành tích các xưởng máy, chúng tôi lấy tổng số chia cho con số các xưởng máy, do đó chúng tôi có một số trung bình đồng chí hiểu không?»

«Chưa hiểu lắm, thưa đồng chí tổng giám đốc. Thí dụ, cả công trường này ai cũng biết tổng giám đốc phu nhân có bảy nhân tình, bà phó giám đốc có năm nhân tình còn con mụ vợ tôi thì không có, vì nó già quá rồi nhưng nếu cứ tính trung bình như đồng chí nói thì sao? Thì chẳng hóa ra trung bình mụ vợ tôi nó cũng có đến 4 thằng tình nhân hay sao, thưa đồng chí?»

Thống kê di động

Sau khi báo chí ở Saigon lấy làm ngạc nhiên về sai số 9,7 phần trăm, Bộ Ngoại giao VNCH đã giải thích long trọng, Bộ Ngoại giao trích dẫn thông cáo chung của Hội Nghị Thất Quốc ra, bằng tiếng Mỹ và tiếng ta, nói rõ rằng: «90 phần trăm dân chúng VN đang sống trong vùng an ninh hoặc tương đối an ninh do chánh phủ kiểm soát, trong khi đó chỉ có 0,2 phần trăm là sống trong các thôn xóm do VC kiểm soát mà thôi».

Theo ý nghĩa của bản văn trên thì 0,2 phần trăm bị VC kiểm soát, còn lại rõ ràng là 99,8 phần trăm. Tổng Thống đã lấy con số 99,8 phần trăm. Trong khi đó ông Ngoại Môm chỉ bớt đi 9,8 thuộc tính trạng «chưa phải là an ninh, mà cũng chưa phải là tương đối an ninh, nhưng cũng chẳng phải là bị VC kiểm soát».

Thành phần 9,8 phần trăm này linh động thật.

Có lẽ khi thì nó ở phía ta, khi thì nó lại ngã sang phía địch, nó cứ lửng lơ con cá vàng. Tổng Thống là nhà đi câu giỏi, nên thấy nó lửng lơ con cá vàng ngài bèn bắt bỏ vào giỏ của ngài luôn. Còn ông Ng. Môm không đi câu nên ông để nó lửng lơ lơ lửng.

Thông cáo của bộ Ngoại giao còn khoe thêm là «bản thông cáo chung của hội nghị mà phái Đoàn VNCH đã đóng góp một phần đáng kể để xây dựng nên» làm như đi dự nội nghị, mà đóng góp được vào bản thông cáo chung mấy câu là công trạng đáng ghi vào sử sách vậy.

Đồng thời với sự xuất hiện của các con số thống kê vừa kể, thì CS lại gia tăng pháo kích, phá hoại. Tại một vài tỉnh ở miền Trung, báo chí đang rằng khi quân đội Đồng minh rút đi thì dân ở thôn quê lại rục rịch tản cư ra tỉnh.

Phải chăng sự trạng đó làm cho con số thống kê bị co thắt?

Theo ý bản đạo thì không phải. Ta vẫn kiểm soát các số bách phần như cũ, nghĩa là vẫn chỉ bỏ sót 0,2 phần trăm của địch. Nhưng cái số 0,2 phần trăm của địch đó, nó không chịu ở yên một chỗ như trong bảng thống kê. Nó là 0,2 phần trăm di động, khi thì nó ở chỗ này, có khi nó chạy tới chỗ khác.

Đó là khởi điểm của môn Thống kê học di động!

KHA TRẦN ÁC

Mãn cán

Người nào bảo anh em cảnh sát làm việc tắc trách là lão khoét. Có thể nói cảnh sát V.N mãn cán nhất thế giới. Vụ C. sát xen vô, phá cuộc hội thảo do báo Đời tổ chức là bằng chứng hùng hồn không ai chối cãi. Cuộc hội thảo ấn định vào chiều thứ ba 27-4-1971 thì ngày 26 ông Trưởng ty cảnh sát quận Nhì đã kéo đại đội binh mã tới bao vây tòa soạn báo Đời, yêu cầu dừng tổ chức hội thảo. Chu từ lễ phép trả lời ông trưởng ty rằng, việc của C.sát các anh em C.sát làm, việc của báo Đời báo Đời làm, báo Đời tổ chức hội thảo với 10 đại diện các tổng hội, các phân khoa, các khuynh hướng báo Đời thấy không có gì phạm pháp, khỏi cần phải xin phép, vậy báo Đời cứ làm, như báo Đời đã từng tổ chức nhiều cuộc hội thảo bố trí và chưa hề bao giờ xin phép chính quyền, nếu anh em Cảnh sát thấy là phạm pháp, là vi hiến thì anh em cứ bắt giữ, anh em báo Đời vui lòng để cho bắt giữ không la thán gì. Ông trưởng ty Cảnh sát cười xòa, kéo đại đội binh mã rút lui.

Chiều ngày 27, ông Trưởng ty Cảnh sát chỉ huy hàng chục chiếc xe Cảnh sát, kéo tới tràn ngập tòa soạn tuần báo Đời để giải tán cuộc hội thảo, và nếu báo Đời không chịu giải tán thì yêu cầu để cho anh em Cảnh sát chứng kiến, dự thỉnh cuộc hội thảo. Một đại diện lực lượng Cảnh sát còn tuyên bố: «Dù chỉ có ba người họp mặt, chúng tôi cũng có quyền chứng kiến nếu không chúng tôi sẽ dùng mọi biện pháp

giải tán». 'Chu choa' người anh em quả là quá ư mãn cán. Tại sao không tuyên bố huych toét: Dù chỉ có hai người, một người đàn ông một đàn bà quần thảo mỹ nhau, chúng tôi cũng có quyền chứng kiến, nếu không chúng tôi sẽ... giải tán?

Trong vụ phá vỡ cuộc hội thảo của báo Đời, Đầu Gối có một hai nhận xét:

— Không phải chỉ có Cộng Sản nằm vùng tại tòa soạn tuần báo Đời như Đầu Gối đã loan tin trong số trước, còn có cả Cảnh Sát nằm vùng tại tòa soạn báo Đời.

Chả thế, mà chưa hội thảo CS đã biết trước để kéo tới, đòi hủy bỏ. Do vụ này, tòa soạn báo Đời đã khám phá ra hai trụ CS nằm vùng tại báo Đời. Cộng sản chỉ có một trụ nằm vùng mà quốc gia có tới 2 trụ thì quả là hơi kỹ.

— Thấy anh em CS khoái tham dự các cuộc hội thảo, anh em tòa soạn báo Đời này ý định tổ chức một cuộc hội thảo dành riêng cho anh em Cảnh sát. Không phải hội thảo vô văn kiểu «dúi cui, lựu đạn cay, phương pháp nào đàn áp hữu hiệu nhất» mà là những đề tài, nóng bỏng về vai trò của Cảnh sát hiện tại. Trong ít ngày nữa, quý vị lãnh đạo ngành cảnh sát sẽ nhận được giấy mời hội thảo và mong quý vị sẽ không có lý do gì để từ chối.

« Cộng sản nằm vùng » Lưu Dân lên tiếng

Đời số 80, Đầu Gối đề cập tới nghi vấn «Cộng sản nằm vùng Lưu Dân» tại tòa soạn báo Đời. Hôm qua, Lưu Dân, đã xuất đầu lộ diện, tới tòa soạn báo Đời, cười rất tinh

đưa cho Đầu Gối cái thư nguyên văn dưới đây, Tiễn đây Đầu Gối cũng viết lại cho đúng rằng Lưu Dân đã viết cho Đời không phải chỉ có một bài mà 3, 4 bài... đúng như lời Lưu Dân viết trong thư.

Saigon, ngày 29, 4, 1971

Kính Anh,

Em nghĩ rằng có lẽ em nên gửi anh một bức thư để làm sáng tỏ những điều mà trong Đời số 80 anh đã đề cập đến nơi mục Nói chuyện với đầu gối.

Thưa Anh,

Xin thưa thật cùng anh là sau khi đọc đoạn «Anh hùng rơm» nơi trang 28, cảm tưởng đầu tiên của em là thấy buồn, buồn khôn tả. Buồn vì nhớ lại một kỷ niệm phần nào như ngày hôm nay, nhưng nội dung ngược lại, đã xảy ra cách nay 3 năm. Hồi ấy khi cuộc Tổng công kích Tết Mậu Thân còn đang tiếp diễn, cũng như nhiều sinh viên khác (lúc đó em còn đi học), em tham gia vào ủy ban cứu trợ đồng bào chiến nạn tại THSVSG với ước vọng góp phần xoa dịu phần nào đau thương của đồng bào. Vì công việc đòi hỏi khi phải tiếp xúc với vài viên chức Bộ Xã hội, khi thì phải tham dự các phiên họp của ủy ban cứu trợ thuộc Tổng nha Thanh niên hoặc thuộc Bộ Giáo Dục, em bị một số sinh viên khác gán cho biệt hiệu «thân chinh quyền». Rồi cũng vì muốn có thêm phương tiện giúp đỡ đồng bào và được sự ủy nhiệm của Ủy Ban Cứu Trợ nói trên, em xúc tiến việc liên lạc với các cơ quan xã hội bạn như Tổ Chức Xã hội Tin Lành, cơ quan Chi Nguyễn Quốc Tế, Cơ Quan CARE... lập tức

có một số người khác chụp cho em cái mũ CIA.

Hồi ấy em bức tức ghê lắm. Bức tức vì trong khi phải nỗ lực tìm phương tiện mang về cho Ủy Ban Cứu Trợ để phân phát lại cho đồng bào mà cứ bị một số người không hiểu gì lý do gì cứ chụp cho mình cái mũ là CIA. Nhưng sau cơn bức tức đó, em lại nghĩ rằng mình như thế nào thì mình biểu và chắc cũng có người hiểu rồi thời gian sẽ làm sáng tỏ vấn đề. Nghĩ như vậy nên em vẫn tiếp tục làm việc cho đến khi nhu cầu cứu trợ không còn khẩn thiết nữa. Và 3 năm sau, bây giờ không hiểu vì sao em lại bị gán là CS, Em xin thưa anh rõ là mấy năm trước có một đạo, em học ở Văn Khoa và cũng như nhiều SV Văn Khoa khác, em dự định sau này mình sẽ tập tành viết lách. Vốn là một danh tiếng của anh qua vài tác phẩm đã xuất bản, nên khi có cơ hội viết trong báo Đời, em vô cùng sung sướng vì thấy mình đang bắt đầu thực hiện công việc mình ấp ủ bấy lâu.

Em xin được nhắc lại anh rõ (việc em anh bận nhiều nên đã quên) là em đã viết nhiều bài trong báo Đời (Thí dụ: Mãi mãi, thương phé bình, Phong trào Tân Tạng, Tổ Tình, Chồng biểu tình...) chứ không phải chỉ gửi đến anh lá thư nhất rồi lần thứ nhì bị anh từ chối như anh đã viết.

Em cũng xin thưa anh rõ là sở dĩ em ngưng viết bài vì một vài lý do, trong đó có lý do gia đình, tuy vậy thỉnh thoảng em vẫn đến Tòa soạn xin báo mới phát hành để đọc và dù không viết trên báo Đời nữa, em vẫn sống và giao tiếp với bạn hữu như từ trước như không có gì thay đổi.

Vì vậy khi đọc thấy anh viết «từ đó mất hút» và anh khuyên «nên thẳng thắn xuất hiện đầu lộ diện...» em nghĩ rằng có lẽ anh đã viết về em hơi quá đáng.

Cũng như anh, em không ra gì những đưa nằm vùng và nếu em là CS thì em đã «ra khu sống cho nó hèn» như anh viết.

Em hy vọng rằng qua vài dòng trên đây, anh sẽ có thêm dữ kiện về những điều mà anh đã viết trong bài nói trên.

Kính chúc Anh luôn vui khỏe.

LƯU DÂN

Bức tâm thư gửi đến Kha Trần Ác của Dân Biểu Hồ hữu Tường

Ngày 23-4-1971,

Thưa Anh,

Nhờ một dân biểu mách cho, mà tôi hay rằng anh đã nhận chuyện với tôi trong báo Đời. Đọc xong bài anh, tôi phải phúc đáp. Bởi cái tình văn hóa của 2 người cầm bút. Bởi cái «ơn hay oán» do anh lần tới, «cục đá ù lì» vào Hạ viện. Bởi cái nghĩa mà tôi mang nặng đối với đồng bào đương đau khổ quần quai bởi hai mươi sáu năm chiến chinh trên mảnh đất thân yêu và đáng thương hại của chúng ta.

Cái tình, hẳn anh không cần tôi công khai chứng minh. Từ khi tôi ở Pháp về sau mười một tháng tự lưu lại đất người, tôi không tìm gặp anh, nghĩ rằng anh đương bị người ta khủng bố, mà chẳng có chỉ che chở, sự tôi viếng anh sẽ đem lại làm phiền lụy mới cho anh. Tôi không viếng anh vì thương anh, chứ không phải vì ghét anh mà «oán oán giang hồ» trong lúc anh sa cơ.

Còn «ơn hay oán»? Tái ông ngày kia mất ngựa, không biết lấy đó làm phúc, hay lấy đó làm họa. Còn anh lần cục đá ù lì vào Hạ viện tôi cũng không biết lấy đó làm ơn hay lấy đó làm oán.

Vậy nên khởi đầu bằng sự oán đi.

Anh Chu Tử ơi, tôi oán anh lắm vì cái việc anh đưa tôi vào Hạ V. trước hết trong gia đình. Ngày ngày giữa vợ tôi với tôi, sự hục hặc càng tăng thêm. Anh chỉ chịu khổ đến chơi vài giờ, thì anh nghe những lời tố cáo không biết xe nào chở cho hết vì những cái khổ vật chất mà tôi đem lại cho người nội trợ từ khi tôi đi cử dân biểu. Kể đến những bè bạn. Họ phải giằng tay chạy nợ cho tôi, để tôi khỏi bị đưa ra tòa chịu án phạt mãi. Đến nay, tôi hãy còn mang vài triệu bạc nợ danh dự đối với những bạn này. Sau rốt là bản thân tôi. Từ ngày tôi được, hay bị anh cho cái dân biểu, thì người văn hóa mà thiên hạ kính nể trước kia bị thay thế bằng người chánh trị mà bất cứ ai, có giáo dục hay không có giáo dục thấy đều có quyền ném bùn dơ vào mặt. Tôi

đã phải cạo đầu mà tu theo pháp ngôn của «bách nhân hòa thượng» để mà trấn mình hứng chịu những bùn dơ ấy, việc vừa xảy ra tại HV, hẳn anh đã thấy việc xử sự của tôi ra sao.

Vừa bước chân vào Hạ Viện, anh Trương Gia Kỳ Sanh thấy tôi luôn đầu cúi, đã đề nghị ngay với tôi cả hai đồng từ chức. Tôi đã từ chối vì lý do mà anh sẽ thấy ở sau. Hai tháng sau, Phạm thế Trúc lại tha thiết rủ tôi «hạ bác cháu mình đồng từ chức, bác Tường à». Tôi lại chối từ. Chín tháng sau, có dịp đến Ba Lê mấy đứa con tôi lại đề nghị tôi từ chức nữa, chúng nó nuôi tôi ở không, mà «làm văn hóa» với những phương tiện hấp dẫn của một giáo sư một Đại Học lớn và nổi danh thế giới. Sở dĩ tôi nấn ná ở lại Ba Lê lâu như vậy ấy là để làm thủ tục hầu được nhận làm giáo sư Đại Học họ.

Nhưng mà thưa anh, trong cái oán lại có cái ơn.

Nếu anh lần cục đá ù lì vào HV, mà tôi mới được xuất ngoại để đi, và có dịp gặp một vài «nhà văn hóa lớn» dạy dỗ. Họ nghe tôi ngỏ ý rút ra khỏi HV, thì khuyên cao theo luận điệu như sau, mà tôi xin phép đánh dấu ngoặc, để đừng lầm là lời của tôi.

«Anh Tường à, làm văn hóa, hiện nay có hai trường phái lớn. Một là làm văn hóa «thấp ngà» Hai là làm văn hóa «dấn thân». Riêng anh là độc trị. Anh không phải làm văn hóa dấn thân, mà anh lại là «nhà văn hóa dấn thân». Khác ở chỗ đó, Ngọn núi anh đầu thấp nhưng ngọn núi ấy là độc trị giữa đồng bằng, anh được kính vì là người dấn thân, chứ anh không để cho cái văn hóa nó thay anh mà dấn thân. Nếu vạn nhất mà anh bất chước kẻ khác, mà chỉ giữ cái văn hóa nó thay anh mà dấn thân, để gì anh tranh đua lại với những thiên tài khắp thế giới. Con anh rút lui về thấp ngà, thì lại càng tệ hơn nữa.

«Làm văn hóa dấn thân là vì đại chúng. Làm nhà văn hóa dấn thân vừa vì đại chúng, vừa vì đại chúng. Nay là cơ hội ngàn năm một thuở để cho anh vì đại chúng và vì đại chúng, mà đem hòa bình lại cho

xử sở của anh và biết đâu chừng, có thể nói là miễn cho nhân loại nạn tự sát bằng thế chiến?»

Thưa anh,

Tôi có thể nào chối cãi lời khuyên đầy chơn lý ấy. Chẳngặng đứng, tôi đành cam ôm sâu hận mà về xứ. Tự coi việc mình làm dân biểu đây là một sự khổ hạnh. Nên chi, mặc dầu tôi chưa có đủ bằng chứng khoa học để chứng minh các giác lý thuộc tôn giáo song lòng tôi đã hóa ra kẻ đi tu việc tôi xuống tóc là để thành thật với lòng mình, với cảnh mình, anh a.

Anh cho phép tôi chêm La quán Trung một lần nữa. Sau khi đã chêm Tam quốc Chi một lần trước trong Phi Lạc sang Tàu. Chêm nơi đoạn Hoa Dung đạo. Tác giả kể rườn ra nhưng ơn của Tào Tháo, những cái rườn ra ấy, Quan vân Trường coi có ra gì? Việc truyền lệnh mở ai cho Quan Công đi, Quan Công biết là việc chẳng đáng đứng, thì sao gọi là ơn được?

Nếu tôi là kẻ viết bộ Tam quốc Chi thì tôi để vào miệng của Tào Tháo chỉ có một câu như sau:

— Thưa Văn Trường, vốn biết ngài nặng tình nghĩa với Lưu Sử Quân, nên khi vừa gặp ngài, tôi đã tặng ngài con ngựa Xích Thố, ngày đi muon dặm. Bề khi ngài nghe Hoàng thúc ở đầu, thì ngài đi ngay mà anh em tái ngộ. Và trí kỷ với ngài, sau Lưu hoàng Thúc và Tr. đức Đức, có lẽ phải là Tháo đây. Lẽ nào chẳng vì tình tri kỷ ấy, mà ngài chẳng tha cho Tháo phe này?

Sở dĩ tôi phê phán Tam quốc Chi như ở trên, ấy để nói rằng cái ơn của anh đã lan cực đại từ li vào Hạ Viện, giúp cho tôi có cái thể nghe những lời khuyên chánh đáng ở trên, mà trở về hoàn tất việc làm nhà văn hóa dân thân vì đại chúng, với đại chúng, xả thân vào chốn bần đơ, để đem lại hoa bình cho đại chúng. Ơn ấy sánh không thua ơn Tào Tháo biểu ngựa Xích Thố cho Quan vân Trường.

Còn việc ở nhà văn hóa, thì tôi hoàn toàn đồng ý với anh. Ở nhà văn hóa thấp ngất! Ở nhà làm văn hóa dân thân! Nhưng, thưa anh, còn nhà văn hóa dân thân, dân thân mình trong bần để vì đại chúng, với đại chúng, thì

tôi mong anh cho tôi như hột sen bị ném vào bùn. Anh có hiểu tôi thì đêm đêm anh thả hương cầu Phật, để cho từ hột sen sanh một giống «gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn» và một ngày kia, trở bằng trang, lại xen nhị vàng.

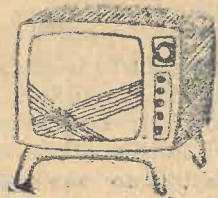
Thân ái

ĐH HỒ HỮU TƯỜNG

Gian lận.

Trả lời cuộc phỏng vấn của báo Đới về vụ bầu cử TT sắp tới, lãnh tụ sinh viên Huỳnh Tấn Mẫm tỏ ý lo ngại sẽ có sự gian lận. Sự lo ngại này rất chính đáng. Nhưng có điều nực cười là sự chính lãnh tụ sinh viên Mẫm gần đây đã bị dư luận sinh viên lên án là tổ chức gian lận các cuộc bầu cử sinh viên.

Kể nào gian lận về bầu cử thì còn tạm tha thứ được, chứ sinh viên vốn là những phần tử trong sạch mà cũng học đòi gian lận thì quả là chuyện đáng đáng. Cho nên rất tiếc là trong cuộc hội thảo của báo Đới, Sinh viên Mẫm đã không tới, nếu sinh viên Mẫm tới, câu đầu tiên mà Đới Gối hỏi, là yêu cầu sinh viên Mẫm trả lời sự hắc mặc của sinh viên về bầu cử gian lận trong hàng ngũ sinh viên. Lần sau nếu có cuộc hội thảo sinh viên Mẫm nhớ tới cho anh em được chắt vấn. Anh Mẫm đừng nghĩ rằng Báo Đới có thành kiến với anh. Báo Đới chỉ biết có sự thực. Nếu quả tình anh Mẫm là một lãnh tụ đang hoàng, thực sự yêu nước, báo Đới sẽ có bốn phần suy tôn anh. Tiếc đây Đ. Gối thanh minh dùm anh Mẫm là anh Mẫm không biết đánh xi phé và bài giới thiệu các lãnh tụ sinh viên của Lão Tôn (báo Đới số 79) nói rằng anh Mẫm đánh xi phé. Cầm đồng hồ của bạn chuyện noan toàn vu khống. Sinh viên Mẫm không biết chơi xi phé theo lời một số sinh viên cho Đới Gối biết. Do lẽ đó mặc dầu sinh viên Mẫm không cải chính Đới Gối có bốn phần đánh chính danh anh để sinh viên Mẫm thấy tình thân phục thiện của Đới Gối.

● Nếu trong năm 1967, liên danh của 2 ông Thiệu Kỳ chỉ đặc cử với số phiếu chưa quá 40.7 tổng số cử tri bầu thì các đại diện sinh viên hiện nay—những người thường phá bại ông Thiệu không đủ tư cách đại diện toàn dân vì ít phiếu qua—còn đặc cử với số phiếu bất bất hơn thế nữa. Cuộc bầu cử ban đại diện tại Luật Khoa niên khoa 70-71 chẳng hạn. Với tổng số sinh viên lên tới gần 15.000, liên danh Lê khắc Sinh Nhà chỉ đặc cử với số phiếu chưa quá 800 (khoảng 6 phần 100). Tại nhiều phân khoa khác ở Saigon như Khoa Học, Văn Khoa các ban đại diện cũng chỉ đặc cử với tỷ lệ phiếu rất nhỏ so với tổng số sinh viên ghi danh được quyền đi bầu. Nhìn sang THSVSG, nếu ban chấp hành không được bầu theo thể thức gián tiếp, những người đặc cử hiện nay chắc chắn sẽ không bao giờ thấu lượng được số phiếu quá 30.7. Bài học Ban chấp hành THSVSG niên khoa 1963-1964 không đủ uy tín để ăn nói với chính quyền vì SV đi bầu ít quá hãy còn đó.

Bệnh lười tai hại

Qua vài dữ kiện trên hẳn rất nhiều người đã tự hỏi: Tại sao sinh viên, những thành phần ưu tú của xã hội, lại không thêm quan tâm đến sinh hoạt bầu cử? Thắc mắc này đã được nhiều sinh viên ở Saigon và Đalat trả lời với những ý kiến đầy bất mãn.

● Trong một cuộc phỏng vấn của người viết, đáp câu hỏi: Anh có thường tham gia những sinh hoạt bầu cử ở VN không? Một nam sinh viên cao học luật hiện đang tập sự luật sư tại Đườn Gia Long trả lời: «Tôi không tin các cuộc bầu cử ở VN đã mang một ý nghĩa đứng đắn. Các ứng cử viên thì luôn luôn chơi trò ma giáo, gian lận. Cử tri thì hoặc là ngây thơ để cả tin những lời hứa hẹn đường mật của bọn chính khách soi thật. Hoặc coi việc đi bầu như là trò đùa, là hành vi khiến hơn là hành vi chính trị để xây dựng nền móng dân chủ. Quan niệm sau này thường thấy nhất ở hàng người trí thức. Tôi xin đan cử một thí dụ: Trong cuộc bỏ phiếu bầu cử tri đoàn T.C.P.V tại Luật sư đoàn vừa qua đã xảy ra một truyền hể sự khời hải. Nhiều liên danh ra ứng cử gồm toàn

KHI SINH VIÊN BẦU BÀN

Hoàng An Phong

- Tại sao Sinh Viên lười đi bầu.
- Những lối chọn ứng viên độc đáo của sinh viên.
- Những đòn phép tranh cử ma giáo thường thấy trong một cuộc bầu cử do sinh viên tổ chức.

những tên tuổi lẫy lừng trong làng thầy kiện đã bị một liên danh gồm toàn những «lá đa» hạ rớt đài một cách nhục nhã. Nguyên nhân thắng cử của liên danh lá đa này chẳng qua chỉ là có nhiều đảng thầy cãi trẻ muốn đua dzai, coi việc bỏ phiếu cho liên danh này như là một đề tài tán nhảm hấp dẫn trong lúc hành nghề. Không ngờ đến lúc thầy đảng kính trọng của mình bị đá văng hết để cho liên danh lá đa anh liệt đứng hạng thứ nhì các đảng thầy cãi mới giật mình, chửi thề!

● Một nam sinh viên năm thứ tư của trường CTKD Đà Lat tuyên bố với một giọng khời hải: Tôi thấy việc bầu bán trong giới sinh viên

chỉ là một vở hài kịch. Toàn là bạn bè cả. Và thắng nào cũng như thắng nào, chẳng có ai xuất sắc hơn ai. Lâu lâu có dịp bầu cử được xem chúng nó diễn trò ma giáo với nhau cũng thú. Nhưng bầu thì ít đi bầu lắm. Biết tây nhau hết cả thì bầu làm chi bạn bè thân thì may ra.

● Nhưng cái lý do xác đáng nhất để biện minh cho sự tham gia thiếu hào hứng của sinh viên trong các sinh hoạt bầu cử là chỉ vì họ lười. Rất nhiều sinh viên đã trả lời với người viết: đi bầu mệt quá, ở nhà đọc sách hoặc xem xi nè thú hơn,

Từ gieo xấp ngựa tới tuyển hoa khôi

Bước chân lên đại học, được coi như những tuấn phàm ưu tú của

đất nước, các sinh viên ở VN đã mặc nhiên tham dự vào những trò chơi dân chủ với một mặc cảm tự tôn. Một trong những trò chơi đã gây làm chuyện hài hước hơn cả đối với giới sinh viên là trò chơi bầu cử. Vốn định mình là những phần tử sáng chói nhất của một thể hệ ưu tú nhất không có ai xứng đáng để tôn làm mình chủ, một số sinh viên đã bày ra lắm cách để quyết định lá phiếu với một tinh thần bôn cợt.

● Trong cuộc chạy đua vào THSV ĐL năm 1966 người viết còn nhớ đã có một sinh viên quyết định lá phiếu của mình sẽ bầu cho ai bằng cách gieo một đồng tiền xuống đất. Hễ đồng tiền lại mặt xấp thì sẽ bầu

cho LĐT. mặt ngửa sẽ bầu cho HQN. Việc gieo xấp ngửa này đã được chứng kiến bởi khá nhiều sinh viên đang tụm năm tụm ba quanh từng phiếu. Lý do khiến ông đại học sĩ chơi trò xấp ngửa là vì cả hai thắng ứng cử đều là bạn và chẳng có thắng nào xuất sắc hơn thắng nào nên khó quyết định quá.

Trong trường hợp có nhiều liên danh cũng ra ứng cử, những sinh viên có óc khôi hài, coi cuộc bầu cử như một trò đùa lý thú lại bày ra một trò chơi khác. Họ viết tên các liên danh ra ứng cử vào những tờ giấy nhỏ, cho vào mũ xóc xóc ít cái rồi bốc ra miệng thổi phồng phồng. Tờ giấy ghi tên liên danh nào thì «cử tri» sẽ bầu ngay cho liên danh ấy.

Cũng có sinh viên, đã chọn liên danh đại diện cho mình bằng cách chấm hoa hậu. Hiện tượng này thường thấy ở S i o n nhất là tại các trường Luật và Văn Khoa vào những năm 66-67. Các sinh viên sẽ bàn tán với nhau xem trong các liên danh đang ra tranh cử, liên danh nào có cô thủ quỹ đẹp nhất (các nữ sinh viên thường ra ứng cử chức thủ quỹ) chọn được hoa khôi rồi, lá phiếu của họ dĩ nhiên sẽ có tên người đẹp viết trên đó.

Thực ra đó chỉ là vài lối chọn lựa quái gở được nhiều hai hước của một số ông thuộc thành phần «nhất quỷ, nhì ma» mà thôi.

NỮ CÔNG GIA CHÁNH

Chuyên hướng dẫn làm bánh Việt — Pháp. Nấu ăn và làm các loại Hoa băng hàng vài tờ mẫu, do cô Nguyên thủy Quỳnh hướng dẫn — 99 Cống Quỳnh SAIGON. Điện thoại : 23.383.

NHẬN LÂM

- Hoa cười
- Hoa cải áo
- Hoa trang trí
- Bánh sinh nhật
- Bánh Giáng sinh
- Bánh Trung Thu
- Bánh tiệc trà

Đặc biệt là cặp Thiên Nga, một loại bánh tượng trưng Hạnh Phúc dành cho Cưới Hỏi.

Xin hỏi : Cô Thủy Quỳnh, 99 Cống Quỳnh SG. Điện thoại 23383

Không phải các sinh viên VN đều chọn lựa người đại diện cho mình với những cách như vậy. Quan sát kỹ các cuộc bầu cử trong giới sinh viên, người ta sẽ thấy các ông bà đại học sĩ thường bỏ phiếu chọn ban đại diện vì lý do tình cảm, bạn bè nhiều hơn cả. Đây cũng là lý do hợp lý nhất để giải thích sự tham gia sinh hoạt bầu cử của những sinh viên cũng vốn nổi tiếng là phê nhất trường. Nhiều khi chỉ cần một câu «Bỏ phiếu cho ta này» một sinh viên không định đi bầu phút chót đã quyết định ngược lại vì nể bạn. Lối bỏ phiếu tình cảm này đã khiến nhiều sinh viên đắc cử chỉ vì giao thiệp rộng và có một bộ mã dễ thương hơn là tài ba quán thế. Một đôi khi ứng cử viên được cử tri bỏ phiếu tin nhiệm còn vì lý do thương hại. Người viết đã có lần được chứng kiến một cảnh bầu ban đại diện trường. Vài cô nữ sinh viên đã tự động bỏ phiếu cho một liên danh yếu nhất an nói kém thơ nhất so với các liên danh khác chỉ vì thấy mấy ông đó tội ghê vậy đó.

Khi các sinh viên «chơi» nhau

Một sự mâu thuẫn đến độ buồn cười đã xảy ra khi người ta nghe thấy một số sinh viên tranh đấu hiện nay đang chửi bới chính quyền tổ chức bầu cử gian lận. Qua những tin tức gần đây trên mặt báo người ta đã thấy các sinh viên cũng thường chơi trò ma giáo trong khi tranh cử không kém gì chính quyền hoặc những chính khách hoạt đầu khác. Bằng chứng rõ rệt nhất là Hội đồng Đại học mới đây đã phải ra thông cáo hủy bỏ kết quả bầu ban chấp hành trường đại học Sư phạm vì cho rằng có sự gian lận rõ rệt.

Thực ra không phải gần đây người ta mới biết các cuộc bầu cử của sinh viên cũng xảy ra làm chuyện lem nhem mờ ám. Những người đã từng sinh hoạt lâu năm trong tập thể sinh viên đã nhìn thấy điều này từ lâu lắm rồi. Cho tới bây giờ người ta vẫn chưa quên được cái cảnh có sinh viên thủ quỹ của liên danh Phạm hào Quang đã bắt thần rút tên khỏi danh sách sinh viên ứng cử Tổng hội vào lúc sắp tới giờ giới nghiêm khiến sinh viên PHQ

trở tay không kịp vì hôm sau đã hết hạn nộp đơn ứng cử. Giới sinh viên Saigon hồi đó có đưa ra hai giả thuyết. Một số sinh viên cho rằng liên danh Huỳnh tấn Mầm đã gài trước nội tuyến của mình vào liên danh đối phương để bắt thần ứng cử. Một số sinh viên khác thì cho rằng có lẽ phe SV tranh đấu của HTM đã dùng áp lực buộc gia đình của cô thủ quỹ Lê Châu phải ngăn cấm việc ra ứng cử của con gái mình vào phút chót. Trong hai giả thuyết này cái đầu có vẻ hợp lý hơn cái sau mặc dù người ta sẽ thắc mắc là tại sao sinh viên PHQ chọn người cộng sự yếu quá vậy?

Báo chí hồi đó lên án quá nặng về đồn phết tranh cử ma giáo này. Nhưng đây thực ra chỉ là một trong hàng chục đồn phết đã được các sinh viên tạo tình xư dụng mà thôi. Có những đồn phết khác mà báo chí chưa hề nhắc tới như việc có SV ghi danh đại học chỉ với mục đích bỏ phiếu Năm ngoài một sinh viên trường Luật đã nhận thấy điều này khi anh bắt gặp rất nhiều khuôn mặt lạ tới ngày bỏ phiếu bỗng đứng ùn ùn kéo tới trường Luật xuất trình thẻ sinh viên đang hoãn để lựa toàn những phiếu của một liên danh thân chính quyền. Về sau anh sinh viên luật mới vỡ lẽ là liên danh thân chính quyền này đã chuẩn bị trước ngay từ đầu năm bằng cách bỏ tiền ra ghi danh cho các bạn học những phân khoa khác để những người này tới bỏ phiếu cho mình. Với sự tham gia thừa thớt của các sinh viên trong sinh hoạt bầu cử đại học thì một liên danh mà có trước một số phiếu cần bầu chừng ba bốn chục thì cũng hy vọng chưa chán để đắc cử rồi.

Một đồn phết ra tranh cử cũng thường thấy là việc các sinh viên ứng cử cũng biết tới họ đối tượng mua nhau qua những tờ roneo vút

trên tay không kịp vì hôm sau đã hết hạn nộp đơn ứng cử. Giới sinh viên Saigon hồi đó có đưa ra hai giả thuyết. Một số sinh viên cho rằng liên danh Huỳnh tấn Mầm đã gài trước nội tuyến của mình vào liên danh đối phương để bắt thần ứng cử. Một số sinh viên khác thì cho rằng có lẽ phe SV tranh đấu của HTM đã dùng áp lực buộc gia đình của cô thủ quỹ Lê Châu phải ngăn cấm việc ra ứng cử của con gái mình vào phút chót. Trong hai giả thuyết này cái đầu có vẻ hợp lý hơn cái sau mặc dù người ta sẽ thắc mắc là tại sao sinh viên PHQ chọn người cộng sự yếu quá vậy?

bắt các phòng học để triết học uy tín địch thủ trước ngay bầu cử. Các sinh viên cũng hay xư dụng đến những hình thức hoan hô để kéo trong lúc các liên danh đang nói chuyện với các cử tri. Họ cũng đặt sẵn một số câu hỏi học bữa rồi cho một sinh viên có mặt lên hỏi đối thủ.

Hồi xong sẽ có một màn tiếp micro ngang xương, hoặc đập bàn đập ghế tận tình nếu lên danh bị chất vấn có vẻ đáp xuống xê. Khi tới phiên liên danh gài nhà thì cha VT nhận được một cú điện thoại báo tin phe ta đang lâm nguy. Thế là cha nhắc ống điện thoại quay cho một vài nơi. Sau đó HQN đã thất bại nào nề và bị đat.

Xét lịch chương của nhau hình như tranh cử ma giáo này bây giờ thường quá rồi. Ngay cả việc đồng em hăm he các sinh viên chạy tin tại những liên danh đang ứng cử các sinh viên này rất tên, nhưng tự như đồn ma giáo bất hợp lý từ cách ứng cử mà HTM đã áp dụng với PHQ cũng đã được báo chí khai thác. Quan sát các cuộc bầu cử người ta thấy các sinh viên «chơi» nhau nhiều khi còn ác hơn thế nữa. Chỉ cần một chiêu út thủ ra tay vào phút chót, một liên danh đang dẫn đầu bỗng đứng thua phiếu sát nút. Thua một cách chua cay vì rằng biết mình đang gian lận mà không làm được gì được. Đó là câu truyện tranh cử Tổng Hội ở Đalat năm 1966 với hai liên danh HQN và LĐT.

Liên danh HQN thì được sự ủng hộ của những sinh viên mới lên còn hàng tiết vịt và những sinh viên Phật Tử, SV ngoại trú. Liên danh LĐT thì được sự ủng hộ phần nào của giới SV Công giáo và SV nội trú tại Đ. II X trong viện. Trong những thế lực ủng hộ dĩ nhiên thế lực của cha viên trưởng được coi là nặng kí hơn cả.

Khi cuộc bỏ phiếu diễn ra, mới đầu hai bên ngang ngửa. Càng về chiều liên danh HQN càng bứt xa LĐT. Mỗi lần tính nhậm hơn một phiếu là các sinh viên TB bu quanh lại vỗ tay hò hét ầm ỹ. Chỉ còn chừng 15 phút nữa cuộc bỏ phiếu kết thúc để ban tổ chức bắt đầu đếm soát thùng phiếu. Chính lúc đó giờ định mệnh mới bắt đầu. Sau này HQN có than thở với một vài người bạn, Không ai

ngờ ông cha viên trưởng lại chơi mình cứ đầu như vậy. Chỉ còn 15 phút nữa mà LĐT bỗng trở ngược được thế cờ. Hai chiếc xe chở đầy nhóc các bà phước và các đại chủng sinh đổ tới phòng bỏ phiếu. Mỗi lần nhìn thấy một người nào đến xuất trình thẻ sinh viên bước vào phòng phiếu tìm móa lại đập mạnh một cái. Tất cả khoảng 40 lá phiếu đã dồn cho LĐT vào những phút cuối. Toàn là phiếu của mấy ông thầy tu và bà phước. Kết quả là móa thua mười mấy phiếu đau quá. Một sinh viên Công giáo sau này có thuật lại : trong lúc HQN đang dẫn đầu thì cha VT nhận được một cú điện thoại báo tin phe ta đang lâm nguy. Thế là cha nhắc ống điện thoại quay cho một vài nơi. Sau đó HQN đã thất bại nào nề và bị đat.

Mới đây ở trường Luật người ta cũng nghe một vài dư luận là có

ĐẤU TRANH CHO ĐỜI

(TIẾP THEO TRANG 4)

Chính vì không thể thực hiện cuộc phỏng vấn trước áp lực của Cảnh sát và vì các đại diện S.V không chịu phát biểu trước cảnh bị đe dọa bởi hàng chục CSV vũ trang bằng lựu đạn cay nên tòa soạn Báo Đời đã phải hủy bỏ cuộc tiếp xúc.

Trước diễn tiến của nội vụ, chúng tôi quan niệm rằng Cảnh sát đã dùng bạo lực để ức chế chúng tôi. Cảnh sát đã phản lại tinh thần thượng tôn luật pháp và các nguyên tắc căn bản của chế độ dân chủ để bóp nghẹt các quyền tự do tối thiểu của công dân.

Chúng tôi long trọng tố cáo trước dư luận sự bạo hành trên của lực lượng Cảnh sát đối với một cơ quan ngôn luận nổi tiếng và một tập thể công dân nổi chung.

Chúng tôi cũng cực lực phản kháng Chính Phủ và Bộ Nội Vụ về hành vi xâm nhập bất hợp pháp trụ sở Đời và hành vi dùng bạo lực để ngăn trở một sinh hoàn toàn có tính cách nghề nghiệp của chúng tôi.

SAIGON, ngày 28 tháng 4 năm 1971
NHÓM CHỦ TRƯỞNG TUẦN BÁO ĐỜI
CHU TỬ

Bản sao đồng kính gửi :

- Tổng Thống V.N.C.H
- Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện.
- Chủ tịch THV — Chủ tịch HNV.
- Các cơ quan thông tấn trong và ngoài nước.
- Các tòa soạn tuần và nhật báo tại VNCH.

TÁC PHẨM BÁN CHẠY NHẤT THẾ GIỚI
300 TRIỆU CUỐN NĂM 1970

CHUYỆN TÌNH

(LOVE STORY)

ERICH SEGAL

bản dịch : PHAN LỆ THANH

(TIẾP THEO)

Tối hôm đó, nàng đuổi tôi ra khỏi phòng. Nàng muốn bạn chuyện cùng bố nàng với tư cách một người với một người.

Buổi họp này dành riêng cho những công dân Mỹ gốc Ý, nàng nói, khuôn mặt nhợt nhạt như nền gối trắng, «cút đi, còn đợi gì nữa, Barretta».

— «Được».

— «Nhưng đừng đi xa quá nghe», nàng nói với theo khi tôi ra tới cửa.

Tôi ra ngồi trong phòng khách. Một lát sau Phil hiện ra.

— «Nó bảo cho phép mày cấp đít vào, «ông trầm giọng khàn khàn, như thể trong người ông là một khoảng trống sâu thẳm». Tao ra ngoài mua thuốc lá».

— «Đóng cái cửa chó chết vào», nàng ra lệnh khi thấy tôi bước vào. Tôi tuân theo, yên lặng khép cửa, và khi trở lại bên giường bệnh tôi bỗng như rõ ràng hơn. Nàng luôn luôn giấu cánh tay phải chặt ống thuốc dưới chân. Tôi thích được ngồi gần sát bên và ngắm khuôn mặt nàng; mặc dù nhợt nhạt, hai con mắt vẫn sáng long lanh trên khuôn mặt nhợt nhạt.

Tôi lại ngồi sát bên nàng.

— «Không đau đớn gì cả, Ollie ạ, thật đấy. Như thể mình đang rơi xuống nhưng rất từ từ, anh hiểu không?»

Có một cái gì lay chuyển nhẹ nhàng trong gan ruột tôi. Một sinh vật vô hình đang sắp sửa từ bên trong thoát ra khỏi cửa miệng khiến tôi muốn khóc. Nhưng tôi sẽ không khóc. Tôi chưa khóc bao giờ cả. Tôi là một thằng khốn nạn cứng rắn lắm mà, bạn thấy không? Nhất định tôi sẽ không khóc, tôi không sao mở miệng nổi. Tôi sẽ phai gạt đầu gối có vậy. Và tôi gạt đầu.

— Xạo tở, nàng nói.

— Hừ? Tôi gầm gừ chứ không phải nói.

— Anh biết chó gì về chuyện rơi trên núi xuống. Cậu bé. Cả đời anh, anh đã u_ã bao giờ đau.

— Có.

Tôi vừa lấy lại được giọng:

— Khi anh gặp em.

— Ừ, nàng nói, rồi một nụ cười nở trên môi nàng. Ôi rơi ngã sao mà tuyệt diệu. Ai nói thế nhỉ?

— Anh không biết, có lẽ Shakespeare.

— Ừ, nhưng nhân vật nào? nàng than, Em không nhớ kịch nào nữa chứ lý, Em học Radcliffe. Đáng lẽ em phải nhớ chứ. Ngày xưa em thuộc lòng cả danh sách nhạc Mozart của Kochel.

— Ghê thật.

— Hẳn đi rồi, nàng nói, rồi bỗng nhấn mặt, Bà họp tấu dương cầm C Minor số mấy nhỉ?

— Để anh về anh kiểm.

Tôi biết kiểm ở đâu. Ở nhà, trên giá nhạc bên cạnh chiếc dương cầm. Tôi sẽ tra lại và sang sớm mai sẽ nói cho nàng biết.

— Em vẫn biết mà. Em biết. Em biết.

— Này, tôi nói, lấy giọng Bogart. Em muốn nói chuyện âm nhạc sao?

— Thế anh thích nói chuyện đám ma ư?

— Không, tôi hối hận vì đã ngắt lời nàng như thế.

— Em vừa bàn chuyện với Phil. Anh có nghe không đấy? Ollie? Tôi quay mặt đi.

— Có anh đang nghe đấy, Jenny.

— Em bảo ông ấy muốn làm đám tang ở nhà thờ công giáo cũng được và chắc anh sẽ bằng lòng. Được không?

— Được

— Được rồi.

Sau đó tôi thấy nhẹ nhõm hẳn người vì dù nói chuyện gì bây giờ cũng phải vui hơn chuyện đó.

Nhưng tôi nhầm.

— Này, Oliver, Jenny nói giọng Jenny giận dữ mặc dù rất khẽ. «Oliver», anh đừng có bệnh hoạn như thế nữa!»

— Anh bệnh hoạn?

— Cái về mặt tội lỗi của anh nom bệnh hoạn lắm, Oliver ạ».

Tôi cố thay đổi vẻ mặt ngay nhưng các bắp thịt nơi mặt tôi đều thành băng cả rồi.

— Đầu có phải lỗi tại ai. Cậu bé. Làm ơn bỏ cái lối tự trách mình như vậy đi».

Tôi muốn tiếp tục nhìn nàng vì không bao giờ tôi muốn mất nàng cả nhưng lúc đó tôi phải nhìn xuống đất. Tôi thấy xấu hổ vì ngay giờ phút này Jenny vẫn đọc thấu tâm hồn tôi như bao giờ.

— Em chỉ thèm xin anh có một điều độc nhất đó thôi, Ollie. Ngoài ra, em biết anh sẽ không sao.

Cái vật gì đó trong ruột gan tôi lại bắt đầu lay động và tôi không dám mở miệng dù chỉ để nói. Được rồi. Tôi chỉ biết nhìn Jenny cảm nín.

— Tiên sư Paris, bỗng nhiên nàng nói.

— Hả?

— Tiên sư Paris, tiên sư âm nhạc vì tất cả cái khổ giờ gì mà anh cho là anh đã lấy mất của em. Em không thêm anh hiểu không, đồ chó chết? Anh thông tin vậy sao?

— Không, tôi thành thật trả lời.

— Nếu không tin thì cuốn gói ra khỏi nơi đây mau. Tôi không thêm thấy mặt anh trước giờ chết nữa.

Nàng nói thật. Tôi biết ngay khi nào Jenny nói thật. Vì thế tôi nói dối để được ngồi lại.

— Anh tin em!

— Vậy được hơn. Bây giờ anh làm cho em việc này nhé.

Từ bàn trong người tôi có cái gì nhất định bắt tôi khóc bằng được. Nhưng tôi cố chống cự lại. Tôi sẽ không khóc. Tôi sẽ chỉ gạt đầu ưng thuận để tỏ cho Jenny biết rằng tôi sẽ làm cho nàng bất cứ việc gì nàng muốn.

— Anh ôm em thật chặt được không?

Tôi đặt tay tôi lên cánh tay nàng — Trôi ơi, nàng gầy quá — và nắm chặt lại.

Không phải thế, Oliver, ôm em vào lòng cơ. Nằm xuống cạnh em.

Tôi hết sức thận trọng — bao nhiêu ống thuốc lỏng cũng — leo lên giường nằm vào trong chăn cạnh nàng và ôm nàng vào lòng.

— Cảm ơn anh, Ollie.

Nàng ngừng thở sau câu nói đó.

XXII

Phil Cavilleri đứng trong phòng sưởi nắng, hút không biết bao nhiêu thuốc lá trước khi tôi bước vào.

— Phil? Tôi nhỏ nhẹ gọi.

— Hả? Ông nhìn lên và tôi biết ông hiểu.

Chắc ông đang cần dựa vai người nào để thấy được an ủi đôi chút. Tôi lại gần đặt tay trên vai ông. Tôi sợ ông sẽ khóc. Tôi biết chắc tôi sẽ không khóc. Tôi không khóc nổi. Tôi đã vượt quá mức đó rồi.

Ông đặt tay ông trên tay tôi.

— Ước gì, ông lầm bầm, ước gì tao không... Ồ, ngừng lại và tôi đợi ông nói tiếp. Nhưng, vội gì?

— Ước gì tao không hứa với Jenny là sẽ can đảm để đỡ mày. Và để tỏ ra là quyết giữ lời hứa, ông nhẹ nhàng vỗ vỗ tay tôi. Nhưng tôi thấy cần được một mình. Để thở. Có thể tôi sẽ đi dạo quanh.

Dưới nhà, phòng tiếp khách của bệnh viện yên lặng như tờ. Tiếng đọc nhất là tiếng đế giày tôi nặng trên sàn.

— Oliver.

Tôi ngừng bước.

Ba tôi, Chỉ có hai chúng tôi trong phòng ngoài người đàn bà ngồi ở bàn tiếp khách, phải nói chúng tôi là một trong vai người còn thừa vào giờ đó tại New York.

Tôi không dám nhìn ông. Tôi tiến về phía cửa ra vào tự động. Nhưng ngay tức thì ông đã theo ra đứng cạnh tôi.

— Oliver, đáng lẽ con phải cho ba biết.

Trời lạnh buốt, nhưng tôi lại thích vì lúc đó tôi đang ở trong trạng thái u mê và muốn thấy một cảm giác gì. Ba tôi tiếp tục nói trong khi tôi đứng yên hứng làn gió lạnh trên mặt.

— Vừa biết tin ba vội lên xe ngay.

Tôi quên mất áo khoác trong nhà thương; hơi lạnh bắt đầu làm tôi thay nhưc nhối. Thích quá. Thích quá.

— Oliver, ba tôi khàn khản, «Ba muốn giúp con».

— Jenny chết rồi, tôi báo ông.

— Ba rất tiếc. Ông thì thăm, thăm sờ.

Không hiểu sao tôi bỗng lặp lại câu mà một người con gái rất đẹp vừa qua đời đã có lần dạy tôi.

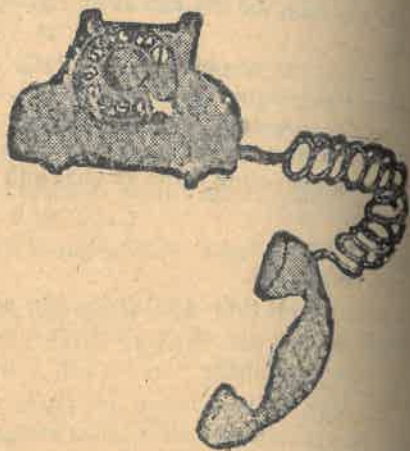
— Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc.

Và tôi đã làm một việc tôi chưa từng bao giờ làm trước mặt ông, đứng nói gì trong vòng tay ông, Tôi óa khóc.

HẾT

MỘT VÒNG THẾ GIỚI

Vương Hữu Bội

TRUNG CỘNG : Du khách Mỹ kể lại

Kể từ năm 1949, đây là lần đầu tiên có một đoàn du khách Mỹ vào đất Trung Hoa dễ dàng như vậy. Sau khi đoàn cầu thủ bóng bàn và nhà báo trở về, chúng ta được nghe họ thuật chuyện về chuyến đi Trung Hoa, với những điều tai nghe mắt thấy.

Đây là những nhận xét của Jak Howard, 38 tuổi, cầm đầu đội bóng Hoa Kỳ.

« Khi chúng tôi rời HongKong, vượt biên giới vào đất Tàu tôi thấy là như chuyện trong mộng tôi không biết đang làm gì nữa. Biển cổ lờ lờ làm chúng tôi bối rối. Tưởng như là chúng tôi bước vào một thế giới khác, như là du hành nguyệt cầu vậy.

Mới đầu nghe thấy tiếng nhạc quân hành của người Tàu vang trong máy phóng thanh. Họ hộ tống chúng tôi từ phòng đợi này sang phòng đợi khác, như sống trong một phim gián điệp. Trong phòng đợi nào cũng có trái cây và nước cam.

Vào đất Trung Cộng điều thứ nhất các bạn phải chú ý là Mao. Chỗ này có Mao, chỗ kia có Mao, đâu đâu cũng thấy Mao. Nhân viên tiếp tân đã chào đón chúng tôi bằng hình ảnh, sách trích lời và khẩu hiệu của Mao Chủ tịch. Nếu tôi mang tất cả những thứ kỷ niệm ấy về theo thì chắc máy bay có cất cánh nổi.

Vào đất Tàu, tại tôi trở thành nhân vật quan trọng. Lên xe lửa là ưu tiên lên trước, chọn lựa chỗ ngồi. Ăn uống toàn các món thịnh soạn, bữa nào cũng bảy tám món, nhiều món cả đời tôi chưa được nếm. Có thứ họ kêu là dưa chuột biển, cắt thành miếng nhỏ, ăn vào cháy miệng. Ăn nhiều quá, ăn nhiều muốn chết được.

Một điều tôi chú ý: ở đất Tàu không có ai tranh luận với nhau. Chẳng bao giờ thấy người ta đứng cãi lộn ở ngoài đường. Cũng không thấy con trai con gái đi đôi bao giờ. Không có tí tình cảm nào cả.

Tôi thật sự nghĩ ở đây giống như một trại lính: Họ sống như lính cả, lúc nào cũng chỉnh bị sẵn sàng và coi bộ mệt nhọc.

Ở khách sạn Tân Kiều (Hsinehiao) các phòng chúng tôi ngủ đều đậm bạc. Ở Tàu cái gì cũng có màu xám và vô hồn. Tôi không biết các tranh ảnh treo trong phòng là chi nữa.

Nếu tôi có hỏi một ông thông dịch viên nào đó thì cả một ngàn đồng ăn một đồng, thế nào cũng là tranh vẽ về Mao chủ tịch, có khẩu hiệu kèm theo.

Người Tàu cho chúng tôi đi ngắm cảnh nhiều lắm. Chúng tôi đi xe buýt tới Vạn Lý Trường thành. Thật là vĩ đại. Thật tiêu biểu cho cái xứ này. Hãy nhìn những con đường rộng lớn, những cánh đồng bát ngát, bạn sẽ cảm thấy vẻ hùng vĩ lớn như ở một hành tinh khác. Cái gì cũng siêu vĩ đại cả.

Khi được Chu Ân Lai tiếp kiến cũng vậy. Cuộc tiếp xúc diễn ra ở một lầu đài lớn lao, trong đó mọi thứ hình như không còn theo sách của Mao chủ tịch nữa. Kiến trúc tráng lệ, sang trọng quá, nao ngợp, nào vàng, nào bạc và thậm chí kim cương.

Chu Ân Lai mặc một bộ đồng phục giản dị, ông ta có vẻ thoải mái lắm. Trong suốt hai giờ, ông ta nhẫn nại tiếp chuyện không bao giờ ngắt lời hay thúc dục ai. Dễ chịu, lịch sự lắm.

Còn chuyện chơi bong bàn, các cuộc tập được với đấu thủ Tàu thật là đáng giá. Họ có nghệ thuật đánh bóng thật là tinh vi, và họ đã dạy chúng tôi nhiều. Chơi với họ 1 giờ còn hơn tập được một năm bên Mỹ.

Chúng tôi đấu trong một vận động trường tối tăm có 18 ngàn khán giả. Khán giả vỗ tay muôn người như một, họ cười muôn người đều như một và im lặng cũng muôn người như một. Trong trận đấu, có thể biết là đám khán giả đó thích đấu thủ nào nhất. Đó là anh Glenn Cowan, 19 tuổi, có mớ tóc hippy dài tới vai.

Dân chúng ở đâu cũng chú ý đến mớ tóc của Cowan, kể cả các giáo sư ở đại học Thanh Hoa, Bắc Kinh.

Cuộc du hành này thật là say mê, nhưng nếu bảo tôi ở lại thêm chút tôi không ở, không thể ở lâu được. Đại Trung Cộng không phải là xứ sở thích hợp với tôi dù chủ nhân tiếp chúng tôi trọng hậu, và học hỏi được họ nhiều thứ.

HOA KỲ : một Linh mục bị trục xuất

Cha Robert F. Duryea coi sóc một họ đạo có 4000 con chiên họ thánh Phero ở Pacifica thuộc California. Các bốn đạo trong họ đều công nhận cha Duryea là một linh mục đáng hoàng, khả kính. Chỉ có một điều đáng tiếc là suốt bảy năm qua cha đã bị mất lấy vợ, người vợ ở một nơi khác phía Nam San Francisco. Khi bốn đạo biết điều đó, họ đã họp hội đồng địa phận và hội đồng này tuyên bố xin bãi bỏ giáo luật cấm linh mục lấy vợ. Hội đồng xác nhận rằng: « cuộc sống của cha Duryea là một đời linh mục xứng đáng để chứng minh rằng linh mục dù có lập gia đình cũng vẫn có thể phục vụ Hội Thánh trong thế giới hiện đại. »

Cha Duryea năm nay 49 tuổi, và đã thụ phong linh mục từ năm 24 tuổi.

Năm 1964 cha đã thành hôn với cô Luahan 23 tuổi, 1 tín đồ Tin Lành, trong một hôn lễ theo nghi thức Công giáo. Hai năm sau cha mới nhận địa phận Pacifica.

Một năm sau khi kết hôn, vợ chồng cha Duryea đã sinh một con trai, đặt tên là Paul để kỷ niệm cuộc viếng thăm đất Hoa Kỳ của giáo hoàng Paul VI đúng vào ngày sinh nở. Bà Luahan bảy giờ đã rửa tội theo Công giáo.

Trong năm qua, cha Duryea sống trọn thời giờ ở địa phận Pacifica. Người phụ tá của cha biết ông đã lấy vợ nhưng che dấu giúp ông. Một tuần, ông về thăm vợ con hai, ba tối, đôi khi ông ở lại suốt đêm. Lâu lâu cha Duayea mới đi du lịch chung với gia đình, Bà Luahan là 1 nữ y tá, và bà đi làm đều đặn, gởi con cho lối xóm. Cả hai đều đi làm. Bởi sống chẳng khác gì một kỹ sư hay một nghề nào khác, chúng tôi cũng sống rất ít trong khung cảnh gia đình, cha Duryea nhận xét.

Suốt bảy năm qua, khoảng một chục người biết về vụ hôn nhân đó, trong đó có người anh của cha Duryea, đang làm tuyên úy ở Đại Học Stanford.

Chủ nhật tuần lễ phục sinh vừa qua đức Tổng Giám mục Joseph Mc Guiken ở San Francisco được biết tin về việc cha Duryea lấy vợ, cha Duryea cảm thấy như vậy. Cha đã cho người vợ và con ông đến nhà thờ ở Pacifica dự lễ do ông cử hành và gặp các tín đồ ở họ đạo. Ngày hôm sau, cho đến gặp đức Tổng giám mục, và sau một giờ thảo luận, cha Duryea bị dứt phép thông công, ra khỏi giáo hội. Theo luật hội thánh, đức Tổng giám mục không thể làm cách khác được. « Tôi hiểu », cha Duryea nói, « nhưng tôi hy vọng sẽ trở lại làm linh mục. »

Các tín đồ trong họ đạo cũng hy vọng như vậy. Khi cha Duryea rời bỏ giáo khu, các con chiên đã tiễn đưa thân mật và hoan hô cha nồng nhiệt.

MỀ TÂY CƠ : cũng Bắc Hàn nhúng tay

Chính phủ Mễ tây Cơ vừa bắt giam 20 tên phiến loạn đã từng được huấn luyện về du kích chiến ở Bắc Hàn. Thế là trong cùng một khoảng thời gian Bắc Hàn đã bị tổ những tay vào các vụ gây loạn ở một xứ Á châu (Tích lan) và cả một xứ Mỹ châu.

Biến cố này làm mối bang giao giữa Mễ tây Cơ và Nga bị căng thẳng, kể từ năm 1937 khi Leon Trotsky bị nạn ở Mexico tình trạng mới trở lại nghiêm trọng như vậy. Lý do là các sinh viên nổi loạn trên đều phát xuất từ trường đại học Thân hữu Nhân dân ở Moscou mang tên Patrice Lumumba.

Câu chuyện bắt đầu từ cuối năm 1968, khi đó ở Mexico sinh viên đang bị chính phủ đàn áp đẫm máu, có ít nhất 31 sinh viên đã bị chết. Thế là sáu sinh viên Mễ du học ở Moscou đã sôi máu, tụ họp lại với nhau thành một tổ chức bí mật. Họ đặt tên là Movimiento de Acción Revolucionaria (viết tắt MAR : phong trào hành động cách mạng) Sinh viên Fabricio Gómez Souza đã liên lạc với sứ quán Bắc hàn và được viếng thăm Bình Nhưỡng. Chính phủ cộng sản này hứa sẽ giúp huấn luyện sinh viên Mễ về chính trị và quân sự khi trở về Moscou. Gómez được Bắc hàn trợ cấp số tiền 10 ngàn Mỹ kim để tài trợ cho các sinh viên đi huấn luyện.

Thế là Gómez trở về Mexico tuyển mộ các sinh viên khác để che dấu hành động của họ, các sinh viên này đi riêng từng người một đến Đông Bá Linh ở đó họ được đổi một thông bệnh giả mạo làm người Bắc Hàn. Sau đó họ cùng đi Moscou, thăm viếng mọi ngày, rồi được di chuyển sang Bình Nhưỡng. Họ được huấn luyện trong 6 tháng về chiến thuật du kích, vô tuyến điện, võ thuật nhu đạo và các thứ vũ khí.

Nhóm Sinh viên được huấn luyện xong lại trở về qua Moscou, Đông Bá Linh và về nước với số tiền trợ cấp 16 ngàn Mỹ kim, họ tuyển mộ thêm được 40 sinh viên mới để gởi qua Bình Nhưỡng theo con đường cũ.

Các tay cán bộ trẻ này khởi sự hành động từ tháng 3 năm vừa qua. Vào ngày 19-12 năm ngoái sáu đảng viên M.A.R. bị tố cáo đã tấn công cướp số tiền 48 ngàn Mỹ kim của một ngân hàng. Cảnh Sát bắt đầu theo dõi họ. Đầu tháng 3 vừa qua C. Sát bắt được 1 đảng viên M.A.R tên Francisco P. Ruiz, thấy anh này mang thông hành giả. Bị điều tra. Ruiz đã cung khai các tên khác để mong được nhẹ tội. Do lời khai của Ruiz, Cảnh sát bắt thêm 19 tên khác thuộc tổ chức M.A.R.

Tất cả 20 tay phiến loạn này đã được huấn luyện ở Bình Nhưỡng và đang âm mưu khởi loạn tổ chức chiến tranh du kích chống chính phủ.

Mọi đầu chính phủ Mexico tránh gây rắc rối với Nga do hết tội trạng cho Bắc Hàn. Sau họ biết có 50 sinh viên khác đã đi qua Nga sang Bắc Hàn bằng thông hành giả nữa chính phủ Mexico bèn trục xuất 5 nhà ngoại giao Nga và triệu hồi Đại Sứ Mễ ở Moscou về.

A RẬP : Văn giặc mộng thống nhất

Khi còn sống, tổng thống Ai cập Nasser vẫn ôm giấc mộng thống nhất các nước Ả Rập và Hồi giáo làm một khối. Khối người 100 triệu người chung tín ngưỡng và ngôn ngữ sẽ là một lực lượng đáng kể trên bản đồ quốc tế. Nasser đã thử thực hiện cuộc thống nhất đó.

Năm 1958 Ai cập và Syria đã kết hợp thành cộng hòa Ả Rập thống nhất sau thêm xứ Yemen gia nhập Ba năm sau thì nước cộng hòa này tan vỡ vì xứ Syria tách ra. Đáng lẽ Nasser có thể mang quân sang Syria bảo vệ nền thống nhất (như Tây hồi đang đàn áp dân Đông hồi) nhưng ông đã không làm. Đức rộng lượng của ông đã chinh phục được lòng người tuy rằng mất đất. Đến năm 1963 Nasser lại tạo được một thỏa ước thống nhất giữa Ai cập Syria và Iraq nhưng thỏa hiệp chưa bao giờ được thi hành.

Trong tuần trước người kế vị Nasser là TT Sadate đã thực hiện được giấc mộng lớn của ông.

Trong ba ngày trời ở thủ đô Benghazi nằm trên bờ biển xứ Libya. Ba vị nguyên thủ quốc gia Ai cập Libya và Syria đã họp thảo luận. Kết quả là một thỏa ước ra đời, khai sinh ra liên hiệp cộng hòa Ả Rập. Sadate tuyên bố sẽ có một vị tổng thống (chắc là chính ông ta) một quốc kỳ, một quốc ca và một thủ đô.

Thỏa ước sẽ có hiệu lực từ tháng 9 sắp tới đây dự trù nhiều mức độ thống nhất. Sẽ có một hội

đồng cai trị Liên Hiệp gồm Tổng Thống của ba xứ và một bộ chỉ huy quân sự chung. Mục tiêu của cuộc liên hiệp này rõ ràng là để liên kết sức mạnh quân sự các nước Ả Rập để chống lại Do Thái.

Để tránh vết xe đổ của các liên hiệp cũ, lần này cả 3 quốc gia vẫn giữ vẹn chủ quyền riêng, vẫn giữ nguyên Tổng Thống và quốc hội và được quyền ký các hiệp ước riêng với các quốc gia khác và vẫn chỉ huy lấy quân lực của mình.

Trong cuộc liên hiệp lần này, nước Syria hy vọng sẽ nhận được viện trợ tài chánh của Libya một xứ dầu hỏa phong phú. Người hùng cách mạng Libya, Đại tá Kaddafi, 29 tuổi hứa sẽ giúp Syria 1 triệu Mỹ kim khi Liên hiệp thành hình. Đồng thời, Syria cũng hy vọng Ai Cập không bỏ rơi mình, ký hòa ước để Do Thái chiếm đóng miền đất của Syria bị mất từ cuộc chiến tranh 67. Ngược lại vị T. Thống trẻ tuổi của xứ Libya hy vọng chờ vào vụ liên hiệp này sẽ dẹp yên được cái mầm chống đối trong nội bộ của nước ông.

Tất nhiên Ai Cập sẽ là quốc gia được lợi nhất trong cuộc liên kết. Ai Cập trong cuộc xung đột với Do Thái Ai cập sẽ có thêm các căn cứ ở Syria và nguồn tiếp liệu của Libya. Dân số Ai Cập lớn gấp bốn lần dân số Libya và Syria cộng lại, nên chắc chắn Ai Cập sẽ có tiếng nói mạnh trong LH.

Cuộc Liên H ệp của ba quốc gia Ả Rập này sẽ làm cho tình trạng Trung Đông ở thế bất ổn càng kéo dài, khó tiến tới một thỏa hiệp với Do Thái.

ĐỜI LÀM CÀM

□ LANG BANG sưu tầm □

Tử thần của choai choai Mỹ

Hiện nay có khoảng nửa triệu người nghiện ma túy tại HK trong số đó có 20% thuộc giới choai choai. Bạch phiến bây giờ chính là tử thần của giới trẻ HK!

Nga dọa Mỹ

Thấy TC làm trời bắt bớ với Mỹ Nga lên cho nổ lại nguyên tử để dọa Mỹ. Ủy ban nguyên tử lực HK loan báo hôm thứ bảy vừa qua là các địa chấn đã ghi được những dấu hiệu cho thấy Nga vừa cho nổ một bom nguyên tử ngầm dưới đất có cường lực 200 tấn TNT.

Nga đánh Mỹ

Trong khi đó, các nhà khoa học tại trung tâm Houston thuộc tiểu bang Texas đang kêu gọi việc ráp nối nhau giữa phi thuyền Mỹ và phi thuyền Nga. Họ nghĩ rằng việc ráp nối này có thể thực hiện được trước năm 1975.

Một phi thuyền Apollo của Mỹ sẽ được ráp nối với một phi thuyền Soguz của Nga trong các chuyến bay trên quỹ đạo địa cầu và các phi hành gia sẽ hợp tác trong các cuộc thí nghiệm khoa học hỗ trợ.

Vô khí chống không khí nhiễm độc

Tia Laser có thể sớm thành một loại vũ khí quan trọng trong việc chống không khí nhiễm độc. Một nhóm khoa học gia Gia nữ Đại học biết như vậy. Tia Laser tạo ra một chùm tia sáng cực mạnh và sáng có thể được sử dụng rộng rãi để xử lý việc giải phẫu ung thư.

Tia Laser có thể trở thành các dụng cụ giá trị dùng khám phá chất khí nhiễm độc trong không khí và nước.

Hai đại học đường và một

phòng thí nghiệm không gian đã bắt đầu nghiên cứu dùng tia Laser có khả năng tạo ra ánh sáng cực tím có thể trang bị trên phi cơ để phát hiện độ nhiễm độc trong không khí!

Tuổi bê bê và sexy

Nữ Ước (Mỹ)—Các thám tử ở đây đã tóm được một tổ chức tội phạm từng dùng con nít từ ba tuổi rưỡi đến 14t. để chụp hình khiêu dâm.

Theo thẩm phán William Cahn, bọn này đã từng dụ dỗ em gái 3 tuổi rưỡi, làm mẫu để chụp hình khiêu dâm. Bọn này cũng từng quảng cáo bán tranh ảnh của các em gái nhỏ khỏa thân với giá 2 Mỹ Kim mỗi bức có kèm thêm một tập sách nhỏ.

Lá đa Hồng Mao

Luân Đôn — một viên chức Y khoa hôm thứ năm vừa qua cho biết đời sống tình dục của các nữ sinh viên Anh không đến nỗi phóng đãng như người ta nghĩ.

Ông cho biết thêm, thật ra đa số các nữ sinh viên này chỉ trao đổi ân ái với ít hơn 3 người đàn ông trong thời gian họ còn là sinh viên và hơn 70% những người này sẽ kết hôn với người bạn trai hiện nay nếu họ có cơ hội.

Giám đốc Y tế, ông George Godbar cho biết hơn 100 ngàn phụ nữ và thiếu nữ độc thân chưa hoang trong năm qua và cứ một người trong số 40 người này dưới 16 tuổi. Ngoài ra còn có 75 ngàn trường hợp phá thai được xác nhận.

Lại ông Nhật Bản!

Chính phủ Nhật đã dành lại 14 triệu Mỹ kim trong 5 năm tới để phát triển loại xe hơi điện dùng tại hầu hết các thành phố có không khí bị nhiễm độc.

Các chuyên viên ước tính rằng việc sử dụng rộng rãi một loại xe như vậy có thể giảm bớt tới 2 phần 3 mức độ nhiễm bẩn trong không khí hiện có tại các thành phố.

Vợ Tổng Thống nói thẳng

Bà Deni Sukarno, vợ ba cố Tổng Thống Sukarno của Indonesia, đã sang Luân Đôn để thảo luận về quyền sách mà bà đang viết về chồng bà.

Bà Deni nói: Khi dân chúng nói đến Sukarno, họ hoàn toàn nói đến phu nữ trong đời sống của ông. Thực ra không đúng như vậy. Tôi là người từng hiểu ông và sắp nói thẳng hết về đời tư của chồng tôi.

Giải «lá đa» thứ thiệt

Trong lịch sử túc cầu có vụ treo giải thưởng thật lạ đời. Một mỹ nhân tự hiến thân treo giải thưởng cho các cầu thủ túc cầu Thổ Nhĩ Kỳ.

Vài ngày trước trận đấu tại Istamboul tranh giải vô địch túc cầu Âu châu giữa các đoàn túc cầu Tây Đức và Thổ Nhĩ Kỳ, cô Schez Seniz, tài tử hấp dẫn nhất trong số các vũ nữ chuyên môn vũ lác bụng đã hứa cấp bờ suốt ba ngày 3 đêm với cầu thủ Thổ Nhĩ Kỳ nào đá lọt lưới đầu tiên. Để nhấn mạnh tính cách quan trọng của giải thưởng, tờ báo loan tin trên còn đăng một chân dung vĩ đại của vũ nữ che thân hờ bênh bằng tấm vải trải giường.

Tuy nhiên đề nghị của cô Schez Seniz gây cuộc cãi vã sôi nổi giữa 11 cầu thủ Thổ vì các cầu thủ hậu vệ thấy thất thế quá!

MUỐN CÓ MỘT MÁI TÓC ĐẸP,
MỘT SẮC ĐẸP LÔNG LẦY, MỘT THÂN HÌNH TUYỆT MỸ.

Xin đừng quên :

Mỹ Viện BẠCH THIÊN NGÀ

52B, PHẠM HỒNG THÁI — SAIGON

Nơi lý tưởng của quý bà, quý cô vì những đặc điểm :

● **UỐN TÓC** danh tiếng với những tay thợ «phù thủy» từng vang danh tại các tiệm uốn tóc đường Phan đình Phùng, Lê Lợi, Crystal Palace, Tân Định như : TONY THƯỜNG, chú HÁ, chú KHOANH, chú SƯỜNG, chú HÙNG sẽ biến những mái tóc xấu nhất của quý vị trở thành những kiểu tóc hợp thời trang, bay bướm làm đẹp lòng những ai khó tính nhất.

● **SỬA SẮC ĐẸP, TRANG ĐIỂM, MASSAGE, TẮM HƠI** dưới sự điều khiển của hai bà DANH, LỘC, nữ chuyên viên tốt nghiệp tại Ba Lê, Thụy Sĩ cùng với sự hợp tác của một số chuyên viên đã cộng tác với nhiều Mỹ viện trên thế giới như Đài Loan, Nhật Bản, Hồng Kông sẽ mang lại cho quý vị một khuôn mặt Hoa Kỳ, một thân hình tuyệt mỹ, tươi trẻ nhờ những phương pháp ÁU MỸ, máy móc tối tân và Mỹ phẩm danh tiếng nhất hoàn cầu.

Tất cả đang chờ đón quý vị

CHỦ NHÂN

kính mời

(TIẾP THEO)

Bà Bá Đạo nhìn chồng nhìn con trừng trừng lác đác :

— Bố con nhà ông một giọt như nhau, không ai nhường ai sự hiền nhất.

Ông Bá Đạo gật đầu :

— Vâng tôi nhận rằng tôi hiền nhất, tôi là con sâu cái kiến, tôi cần sống, các con bà cần sống, mang cái nhà này làm trụ sở tranh đấu thì không còn trời còn đất nào nữa...

Ông Bá Đạo nói xong rút vào buồng, bà Bá Đạo gọi giật lại :

— Này ông đi đâu đấy.

Ông Bá Đạo hùng dũng trả lời :

— Tôi đi ngủ, đi ngủ đề sáng ngày mai còn đi làm, tôi đi làm trẻ chủ đuổi tôi.

Ông Bá Đạo đóng sập cửa lại, suốt trong bao nhiêu năm trời làm chồng bà Bá Đạo chưa bao giờ ông lại dám có hành động hiền ngang như thế, chính bà Bá Đạo cũng phải lấy làm ngạc nhiên vô cùng. Cậu con trai cũng rút lên mái nhà nằm. Bà Bá Đạo chán nản chồng con, nhưng bà không chán nản công việc tranh đấu của bà, bà không đời nào chịu bỏ một cuộc tranh đấu để cùng cố cho địa vị của bà, bà cần kẻ hỏi lại con gái từng chi tiết cuộc đàn áp hip py của cảnh sát và làm bầm :

— Vì hiền, vậy là vì hiền, tao sẽ giúp chúng mày tranh đấu đến thắng lợi cuối cùng, mày nhớ

nói với các bạn mày như vậy, không có trụ sở này thì tìm trụ sở khác, tao không bỏ chúng mày, nhiệm vụ của tao là lo lắng đến mọi tầng lớp dân chúng.

Cô con gái háng hái :

— Con sẽ nói với các bạn con, trụ sở của lực lượng không lo má à, có một cái biệt thự của ba thằng bạn con bỏ trống, nơi đó có thể tranh đấu được...

Mắt bà Bá Đạo sáng lên :

— Được, thế thì được rồi, xong rồi, tao phải đi lo vụ này.

— Nhưng má, còn cái lực lượng má nói...

Bà Bá Đạo gật đi :

— Mày không biết gì đừng có nói, tao đã nói là chúng mày phải nghe lời tao, tao có kinh nghiệm trong mọi vụ tranh đấu.

— Dạ con thấy danh từ Ủy Ban Tranh Đấu Lực Lượng Bê Hội Đồng...

— Im, mày cứ nói lộn xộn hoài, đi ngủ đi, tao còn phải lo nhiều công việc hệ trọng khác.

Cô con gái rút nốt vào trong phòng, bà Bá Đạo lên tiếng gọi cô sen Năm, cô sen Năm chạy ra :

— Thưa bà kêu em.

— Em mang cuốn sổ chương trình hoạt động của tôi ra đây.

— Dạ.

Cô sen Năm chạy biến vào trong nhà, một lát sau cô mang một cuốn sổ nhàu nát ra lật lật vài tờ. Bà Bá Đạo lại ngồi trên chiếc ghế sa lông :

— Em đọc đi.

— Tiền đâu que hai chục đồng, tiền nước mắm một chai bảy mươi lăm đồng, tiền mua kim chỉ vá áo rách của bà hết...

Bà Bá Đạo nổi giận đùng đùng :

— Thôi, mày nói gì vậy.

— Bà biểu em đọc mà...

— Nhưng đâu phải đọc chuyện ấy, chương trình hoạt động của tao kia mà, tao đã bảo mày bao nhiêu lần rồi, mày cứ viết lộn xộn chuyện đi chợ vào quyền chương trình hoạt động của tao.

Cô sen Năm biết là lầm lẫn, cô ta vội giở sang mấy tờ khác đọc lia lịa, bà Bá Đạo gật gù :

— Được được, vậy thì chương trình tranh đấu cho hip pi phải dời lại vài ngày nữa.

Bà Bá Đạo đằng hắng một tiếng :

— Mày ghi vào cho tao nguyên văn như sau : Tranh đấu cho Ủy Ban Tranh Đấu Lực Lượng Bê Hội Đồng.

Cô sen Năm nắn nót từng chữ :

— Thưa bà ghi sau những chương trình sắp hoạt động ?

— Đúng vậy, lần lượt từng chương trình một.

Cô sen Năm viết xong lớn tiếng đọc lại cho bà chủ nghe. Bà Bá Đạo lên tiếng hỏi :

— Mấy giờ rồi Năm ?

— Thưa bà 1 giờ đêm rồi.

Bà Bá Đạo kêu lên :

— Một giờ đêm rồi sao, sáng mai mày nhớ gọi tao dậy sớm nghe.

— Thưa bà mấy giờ ?

— Sáu giờ, trời ơi chương trình ngày mai nặng lắm, sáng mai tao phải tới với sinh viên hỗ trợ cuộc tuyệt thực của các anh em sinh viên, sau đó phải đến chùa, còn bao nhiêu là việc, không hiểu tao phải làm sao cho hoàn tất ngày mai đây.

Bà Bá Đạo chợt nhớ ra hỏi :

— Năm, mày đã mua chanh cho tao chưa ?

— Thưa bà chanh hồi này khan hiếm, em mua được hai trái.

— Có hai trái chanh thôi sao, như vậy làm sao đủ xài được.

— Thưa bà phải nhẫn nại chờ biết sao, chanh mắc lắm, hôm qua có mười đồng một trái, hôm nay lên tới hai chục một trái, sợ rằng ngày mai còn mắc hơn nữa...

Bà Bá Đạo lại nổi giận :

— Cái vụ này do bọn gian thương đầu cơ, các đoàn thể biểu tình cần nhiều chanh để chống lại đạn cay, bọn gian thương đánh hơi thấy liền tăng giá chanh...

Bà Bá Đạo suy nghĩ một lát :

— Mày cũng không phải nữa, đây là một đòn tởm của nhà nước, theo suy luận của tao thì chính thủ phạm là nhà nước, nhà nước đã cấm những xe chở chanh từ các nơi về Sài Gòn, các đoàn thể xuống đường cần phải ra tuyên cáo, phản đối chính phủ đã không tiếp tế chanh cho đồ thành, Tao đã nhân danh nghiệp đoàn hàng phố phản đối chính phủ, được, đề đó cho tao, hãy ghi thêm vào chương trình hoạt động cho tao, tiếp xúc với chủ tịch nghiệp đoàn bán phố, mày nhớ mở cái ngoặc trường hợp đặc biệt, đóng ngoặc.

Cô sen Năm lại vội vàng với lấy cuốn sổ ghi lia lịa, Bà Bá Đạo đưa cả hai tay lên trời, vờn vai, những lông xương của bà kêu răng rắc :

— Mệt, mệt thiệt, bận bịu đầu bù óc lên được.

Bà Bá Đạo đưa tay che miệng ngáp một cái, nước mắt nước mũi bà trào ra, bà uể oải đứng dậy :

— Thôi tao đi ngủ nghe mày.

Bà Bá Đạo vào phòng, bà thấy ông chồng nằm chèo queo ngủ, người co rút lại như con tôm. Bà đặt mình nằm xuống cạnh, tắt đèn ngủ, nhưng bà không thể nào ngủ được, bà nghĩ đến tương lai, đến một ngày kia bà trứng cừ, khi đó đời sống bà sẽ thay đổi thật nhiều, bà không còn ở căn nhà tồi tàn này nữa. Bà Bá Đạo thiếp đi, bà mơ thấy ngôi xe hơi Mercedes đen bóng loáng, hai bên xe có đoàn xe mô tô hộ tống, tiếng còi ré lên, hàng phố chạy dạt sang hai bên đường.

PHẦN HAI

Sáng sớm tỉnh mơ bà Bá Đạo đã tỉnh dậy, cả nhà còn ngủ say, bà Bá Đạo mở cuốn sổ coi lại chương trình hoạt động trong ngày của mình. Bà Bá Đạo giơ tay che miệng ngáp một cái thật dài, bà mệt mỏi tới nhà tắm đánh răng rửa mặt, người bà tỉnh táo dần. Ông Bá Đạo cũng đã tỉnh dậy, bà nghe tiếng ông hút thuốc lờ lờ trong phòng khi bà trở vào ông chồng của bà đang say thuốc lờ ngồi dựa lưng vào tường thờ dốt. Bà Bá Đạo bần cái áo dài màu nước đưa, mở ngăn kéo lấy ít tiền bỏ vào trong cái xách tay của mình, bà quay lại ông chồng :

— Này ông, tôi đi đây, nói với mấy đứa trẻ rằng hôm nay tôi không ăn cơm nhà nghe chưa.

Thuốc lờ còn làm cho ông Bá Đạo lao đao, ông không thể trả lời được vợ, ông gật đầu thay vì trả lời Bà Bá Đạo đành độc thoại :

— Ngày hôm nay tôi nhiều việc phải làm, tôi tranh đấu luôn mấy vụ trong một ngày, ông đừng có quính lên nghe chưa, đừng có tới quán cảnh sát tìm tôi như lần trước nhé, làm vậy họ cười tôi, đã tranh đấu thì không biết sợ cái gì hết, tôi bất chấp bạo lực...

Bà nói như than thở :

— Để ông đi làm hoạt động thấy tội nghiệp. Bây giờ đang là thuở hàn vi của mình, ông chịu khó lên một chút nghe ông, sau này tôi khá tôi không bao giờ quên ông, vợ chồng chúng ta sống với nhau có tình có nghĩa, tôi chắc chắn rằng chỉ ít lâu nữa tôi sẽ khá tôi làm bà lớn thì ông cũng trở thành ông lớn, nếu tôi tranh đấu không lật đổ được chính phủ này thì tôi cũng sẽ được chính phủ này mời tôi ra hợp tác, chẳng hạn mời tôi làm quốc vụ khanh đặc trách gì đó. Ông cứ tin đi, theo một nguồn tin mật thì chính phủ đã đề ý đến tôi, người Mỹ lưu ý đến tôi thật nhiều, một khi người Mỹ đã đề ý đến ai thì sớm muộn gì người đó cũng được ra chấp chánh. Tôi hy vọng vào kỳ cải tổ chính phủ trong tháng tới.

Ông Bá Đạo đã tỉnh thuốc lã, ông ngồi như một con cò trên giường, ông chẳng thiết đối thoại với vợ mình, vì ông biết rằng ông đối thoại với bà cũng bằng thừa, bà sẽ không đề ông nói, bà sẽ nói hết, tốt hơn cả ông nên ngồi nghe, bà nói chán bà sẽ đi, mà ông thì mong cho bà đi càng sớm càng tốt, đi cho rảnh mắt.

Bà Bá Đạo đã sửa soạn xong, bà vỗ vào vai ông một cái :

— Thôi ông cũng sửa soạn đi kéo muộn.

Bà đi, bà ra ngoài cửa, bà đi thẳng ra đường, tới đầu đường bà đứng chờ xe lam, bà nhằm lại chương trình hoạt động của mình, theo đúng chương trình đã được sắp xếp một cách khéo léo do tùy viên báo chí sên Năm của bà thì bây giờ bà phải tới với sinh viên để dự cuộc tuyệt thực, bà không nhớ rõ rằng sinh viên đang tuyệt thực tranh đấu cái gì với chính phủ nhưng bà phải có nhiệm vụ tới đó, tới đó cũng tranh đấu với sinh viên, sự hiện diện của bà trong các cuộc tranh đấu chắc chắn phải có lợi cho bà trong tương lai.

Bà Bá Đạo tới ngay trụ sở của sinh viên tuyệt thực, mấy cô mấy cậu ngồi xếp chân bằng tròn ngay giữa phòng, trước mặt mỗi người đều có biểu ngữ chống chính phủ. Bà Bá Đạo bèn gặp anh chủ tịch, bà tỏ ra nhã nhặn vô cùng :

— Thưa anh chủ tịch, tôi rất khâm phục sự tranh đấu của anh em, tôi nghĩ rằng nên đẩy mạnh sự tranh đấu hơn nữa, chính quyền này là một chính quyền độc tài đàn áp những người cách mạng, chúng ta cần phải lật đổ...

Anh chủ tịch lịch thiệp :

— Cám ơn bà, chúng tôi rất lấy làm hãnh diện được sự lưu ý của bà.

Bà Bá Đạo sung sướng khi nghe anh chủ tịch nói một câu mát lòng mát dạ, bà bèn hỏi lại :

— Chắc tôi không cần giới thiệu anh em cũng biết tôi là ai ?

— Dạ, thưa bà chúng tôi có được biết bà là bà Bá Đạo.

— Đúng anh em đã không biết thì thôi, một

khí anh em đã biết đến tôi tôi sẵn sàng hy sinh với anh em, chúng ta phải tranh đấu, luôn luôn nuôi dưỡng ngọn lửa đấu tranh, như vậy mới xứng đáng là con rồng cháu tiên.

— Dạ, chúng tôi ghi nhận những lời chỉ giáo của bà.

— Tôi là đàn bà, tôi lớn tuổi rồi, nhưng tinh thần tranh đấu của tôi lúc nào cũng bùng cháy.

— Thưa bà, bà là một người đàn bà hiếm có của đất nước này,

Bà Bá Đạo bèn khoe khoang thành tích đấu tranh của mình, bà không quên tặng anh chủ tịch một tấm cạc vi sít in kín chữ, những chức vụ tranh đấu của bà từ trước đến nay. Bà Bá Đạo càng lúc càng háng hái dấn thân chính phủ, bà nhất quyết đòi phải lật đổ chính phủ, bà vẽ đường lối tranh đấu cho sinh viên :

— Trước hết chúng ta phải đẩy mạnh công cuộc tuyệt thực, chúng ta càng được nhiều người tham gia cuộc tuyệt thực càng tốt, tôi hứa với anh em rằng nếu anh em cần thêm nhiều người tuyệt thực, tôi sẽ đứng lên vận động, chỉ nội trong một ngày chúng ta sẽ có nhiều người tham gia.

— Cám ơn bà, nhưng chúng tôi chưa muốn mở rộng cuộc tranh đấu vội, chúng tôi cần gây tiếng vang trước, có tiếng vang chúng tôi mới có thể làm nổ bùng vụ tranh đấu này...

— Ấy chính vậy, tranh đấu là phải có tiếng vang, nếu muốn có tiếng vang chúng ta phải lôi kéo được quần chúng, các bạn có mời báo chí tới họp báo không ?

— Dạ thưa báo chí có tới đây để phỏng vấn chúng tôi.

— Vậy hả, thế thì tốt lắm, mục tiêu tranh đấu của chúng ta sớm muộn gì cũng đi đến thắng lợi, ngày hôm nay báo chí có tới đây không ?

— Dạ thế nào cũng có.

Bà Bá Đạo bèn nghĩ đến chuyện vợ phần lợi về cho mình :

— Nếu anh em thấy rằng cần tôi lên tiếng, tôi sẽ có lời tuyên bố với báo chí hỗ trợ công cuộc tranh đấu đầy chính nghĩa của anh em.

— Dạ cám ơn bà...

Bà Bá Đạo thấy anh chủ tịch có vẻ trù trù về đề nghị của mình, bà bèn trấn an :

— Anh em đừng lo, tôi cũng có con là sinh viên, bây giờ tôi lên tiếng với tinh cách mẹ của sinh viên.

— Dạ cám ơn bà.

— Đừng có sợ gì hết, tôi nói là tôi làm, để anh em tin tưởng tôi, tôi xin hỗ trợ anh em bằng cách tôi sẽ cùng ra tuyệt thực với anh em.

— Dạ thưa bà...

— Tôi nói đừng có ngại ngần gì hết mà,

— Thưa mà không phải như vậy, nhưng anh em trong ban chấp hành không muốn người ngoài tham dự vào vụ này, thưa bà tôi nói vậy bà đừng giận...

— Không, không sao, nhưng tôi nghĩ rằng anh em nên để tôi tham dự, tôi tham dự có nhiều lợi cho anh em, chính phủ sẽ đề ý đến hoạt động của anh em nhiều hơn, vì đầu sao tôi cũng là người có tiếng trong giới chính trị...

— Dạ, điều đó chúng tôi có thể chấp nhận được, nhưng còn một điều nữa cần thưa với bà...

— Anh cứ nói.

— Vâng, nếu bà có thể tuyệt thực được với anh em là một điều rất quý, nhưng chúng tôi không chịu trách nhiệm về những lời tuyên bố của bà.

— Thế nghĩa là tôi chỉ được tuyệt thực không thời giờ không được tuyên bố câu nào ?

— Vâng, thưa bà sự thật thường hay mất lòng, vì chúng tôi có một điều e ngại rằng, đối với người ngoài cuộc không hiểu rõ mục tiêu tranh đấu của chúng tôi những lời tuyên bố có thể đi sai đường lối và mục tiêu chúng tôi đã vạch ra.

— Anh chủ tịch nói như vậy là không đúng rồi, tôi hiểu rõ mục tiêu tranh đấu của anh em, tôi là người luôn luôn quan tâm đến vấn đề thời sự, không một mục tiêu nào, một đoàn thể nào mà chúng tôi không hay biết.

— Dạ nhưng...

— Thôi được rồi, anh đã muốn như vậy cũng được, tôi sẽ giúp đỡ anh em bằng cách cùng anh em tuyệt thực, tôi sẽ không tuyên bố gì hết.

— Dạ, như vậy thì được, chúng tôi sẽ giới thiệu bà là người tới để hỗ trợ cho sinh viên tranh đấu.

— Vâng, nên giới thiệu ngay, nhớ giới thiệu với báo chí trong và ngoài nước.

Anh chủ tịch miễn cưỡng bằng lòng :

— Dạ, trước hết chúng tôi xin hết lòng cảm ơn lòng tốt của bà.

Bà Bá Đạo vui vẻ :

— Tại sao lại cảm ơn tôi, tôi không có công trạng gì hết, tranh đấu cho tổ quốc thì ai cũng là người có nhiệm vụ, chẳng riêng gì tôi, anh em tranh đấu cho quyền lợi của đồng bào của tổ quốc là một điều hay, chúng ta cùng một mục tiêu chúng ta dễ thông cảm nhau.

Anh chủ tịch lễ phép :

— Thưa bà, xin bà ngồi đây chờ chúng tôi một lát.

— Tôi không thể ra tuyệt thực ngay được hả ?

— Dạ, xin bà vui lòng.

Bà Bá Đạo đành ngồi yên vị trên chiếc ghế

đầu. Anh chủ tịch chạy sang phòng bên cạnh gặp ban chấp hành. Một người trong bọn hỏi ngay :

— Thế nào, Bà Bá Đạo tới đây có chuyện gì không ?

— Dĩ nhiên là có bà ta đòi tranh đấu với chúng ta.

Một người bực mình :

— Con mẹ đó ai còn lạ chỗ gì, cái gì mụ cũng đúng mũi vào.

— Nhưng làm thế quái nào được bây giờ.

— Sao không tổng mụ đi cho được việc.

— Màm tưởng tổng dễ lắm sao, màm có một đĩa thịt thơm tho, một con nhặng xanh vo ve bay hoài xung quanh liệu màm có đập chết được nó ngay không ?

— Bây giờ màm tính thế nào ?

— Mụ đó đòi tuyệt thực cùng với anh em mình.

(CÒN NỮA)

sách Sáng Tạo

Đã phát hành khắp các tiệm sách :

TRÁI ĐĂNG TRĂNG SINH
tập truyện của Đoàn Quốc Sỹ

KHÁI NIỆM VỀ NGÔN NGỮ
VÀ THI PHÁP ANH
biên khảo của Đỗ Khánh Hoan

CHUYỆN VỢ CHỒNG
truyện cười của Đặng Trần Huân

Đã bày bán truyện dài

Mùa hạ huyền

của TÚY HỒNG

- Một sự phi luân vô luân có xảy ra thật
- Một câu chuyện kể : Đời càng nhiều đàn bà càng chán, nhà càng đông con gái càng buồn.
- Văn lối viết thông minh, có duyên, táo bạo cổ hủ của TÚY HỒNG.

MÙA HẠ HUYỀN
Văn Khoa xuất bản

DÒNG ĐỜI

HỘI THẢO SINH VIÊN

Chiều 27-4 vừa qua đối với tuần báo Đời là một buổi « chiều tím ». Không những mây xám giăng khắp không gian đợi cơn mưa đầu mùa, mà ngay trong tòa soạn, đặt trên lầu 2 ăn quán Hợp Châu, sự ngột ngạt cũng bủa vây các anh chị sinh viên nồng nhiệt tham dự cuộc hội thảo bỏ túi : Sinh viên và hai cuộc bầu cử sắp tới. Bầu không khí đột nhiên khó thở, không phải do « không gian 3 chiều » của căn phòng quá chật chội mà vì sự có mặt quá nhiệt thành của những khách không được mời là các ông cảnh sát mặc sắc phục cũng như những công an chìm đeo máy chụp hình và cassette đã hiệu. Đèn flash lóe sáng liên hồi. Cuộc « đột kích » của các ông cảnh sát nặng phần trình diễn huê dạng mà làm nhẹ khẩu hiệu « hạn dân ».

Chương trình cuộc hội thảo bỗng nhiên bị đảo lộn hoàn toàn. Mở đầu là màn đấu lý kịch liệt giữa anh Uyên Thao, biên báo Thư Ký Tòa Soạn và ông Cò quận Nhì. Sự « kịch liệt » chỉ ở nội dung vì thực tình, cách diễn tả về phía chủ khách không được mời vẫn còn nhả nhặn. Sau màn đấu lý lâu chừng 15 phút, cảnh sát bên lề tất cả hội thảo viên ra khỏi căn phòng theo chiến thuật cũ rích « Đuổi hổ ly sơn », các sinh viên thêm một lần nữa sẽ mất môi trường và hoàn cảnh để phát biểu quan điểm... Từ lan can lầu 2 nhìn xuống mặt đường Cổng Quỳnh hoạt động của cảnh sát còn nhộn nhịp tấp nập hơn nhiều : vài chiếc xe Jeep trang bị máy vô tuyến điện thoại và súng ống, một chiếc xe cây, vài chục cảnh sát chìm nổi chạy lăng xăng tới lui... Người qua đường có thể sẽ đặt câu hỏi : một án mạng vừa xảy ra chăng ? — Rất có thể, trên tòa soạn Đời có lẽ vừa xảy ra án mạng. Nạn nhân có tên mơ hồ như là « Dân chủ » ! Nhiều người vẫn thắc mắc về sự chia ly giữa nhà nước và sinh viên, không mấy ai nghĩ rằng nguyên nhân có thể chỉ vì những sự biểu dương lực lượng hơi bất thường của cảnh sát, mà buổi hội thảo bỏ túi đang dở của báo Đời là một hoạt cảnh rõ ràng.

Trong bài thơ Tổng biệt của Tản Đà có câu : Trời đất từ đây xa cách mãi. Sự xa cách giữa nhà nước và sinh viên có thể so sánh với « trời, đất ». Cũng chỉ vì một sự ngộ nhận đáng tiếc. Như thái độ của cảnh sát khi đến giải tán cuộc hội thảo của Đời cũng chỉ vì ngộ nhận, một sự ngộ nhận về tập thể sinh viên cũng như về lập trường căn bản của nhóm Đời.

Có thể nói nhà nước có nhiều nhận định sai lầm về sinh viên. Theo ý Độc Thủ, các phong trào sinh viên ở Saigon hiện nay nên được nhìn trong một bối cảnh chung sự nổi loạn, chống đối của các sinh viên trên khắp thế giới. Tính chất chung của hiện tượng này là một sự phản chứng toàn diện (une contestation globale) và bắt nguồn từ vô số những lý do khác biệt và mâu thuẫn nhau hoàn toàn : Sinh viên ở Berkeley nổi loạn để chống lại một hình thức Đại học « Guồng máy » (Multiversity) trong đó sinh viên chỉ còn là những rãnh cưa vô nghĩa. Sinh viên Balé đã nổi lên chống đối mạnh mẽ vì giảng đường quá cũ kỹ chật chội. Sinh viên ở California nổi lên để chống lại xã hội trường giả. Sinh viên Nhật nổi dậy vì quá thanh thoi, truyền thống đại học Nhật chỉ chăm gặt các kỳ thi tuyển nhập học mà để dài trong các kỳ thi tối nghiệp. Nhưng các kỳ thi quá chặt chẽ ở Balé cũng lại là nguyên nhân chống đối. Sinh viên Anh đòi từ bỏ đại học Bá Linh nơi các sinh viên được tham gia vào việc quản trị đại học ngay từ ngày thành lập. Nói tóm lại, hiện tượng nổi loạn của sinh viên xảy ra khắp nơi vì những lý do hoàn toàn mâu thuẫn nhau do sự bột phát hơn là bắt nguồn từ những lý do thâm kín sâu xa.

Mặt khác, các cuộc tranh đấu của sinh viên cũng nên được phân biệt làm hai lãnh vực : lý tưởng và thực tế. Trong một bài phân tích về hiện tượng sinh viên nổi loạn đăng trong tạp chí « Convergence » tác giả đã trình bày sự phản kháng của sinh viên trong lãnh vực văn hóa nhằm chống lại đến tận cội rễ nền văn hóa tiền phong của người lớn (la culture d'avant-garde des adultes). Sinh viên cũng lên án xã hội hiện tại là áp phe thương mại và quá nặng phần trình diễn (une société « marchande » et spectaculaire). Như trường hợp cuộc « diễn binh » của cảnh sát tại tuần báo Đời cũng là một khía cạnh đáng chê trách của xã hội.

« Người tự thiêu Hòa Bình » Nhất Chi Mai là tiêu biểu cho các sinh viên hành động chống đối chỉ vì lý tưởng đầy vô, thúc bách. Chị Nhất Chi Mai, sinh viên văn khoa, Saigon, đã tự

(XEM TIẾP TRANG 54)

Thư hằng tuần

Thề theo yêu cầu của các anh, các chị vì hoàn cảnh riêng không thể theo dõi đều đặn tuần báo Đời, thư huân nay sẽ được dành để đề cập lại một lần nữa về thề thức tổ chức cơ sở xuất bản và báo chí Nhân Chủ.

Như các anh các chị đã hiểu phần nào, cơ sở xuất bản và báo chí N.C do Nhóm HTN tổ chức là 1 cơ sở hoạt động với sự góp sức của bất kỳ ai là Nhóm viên hay không. Sự góp sức này được phân thành hai loại : 1 là góp vốn, 2 là góp công.

Theo kế hoạch tổ chức thì cơ sở sẽ thiết lập tại mỗi địa phương một văn phòng đại diện giữ các nhiệm vụ thu lượm tin tức, cổ động phát triển cho tờ báo do cơ sở xuất bản. Các bạn tự nguyện góp công cho cơ sở sẽ được sắp xếp để hoạt động tại các văn phòng đại diện này tùy theo phương vị xã hội và khả năng riêng.

Trong khi đó, cơ sở dự trù sẽ hoạt động với số vốn tối thiểu 10 triệu đồng gồm 2 ngàn cổ phần, mỗi cổ phần 5 ngàn đồng. Bất kỳ ai cũng có thể góp vốn cho cơ sở nếu muốn. Số cổ phần mỗi người có thể góp là từ 1 tới 100 cổ phần. Hiện nay, thề theo lời yêu cầu của một số đồng, UBDHCSXBBC Nhân Chủ đã đồng ý hạ mức đóng góp tối thiểu 1 cổ phần xuống tới mức 1 phần 10 cổ phần tức là 500 đồng.

Muốn góp vốn, chỉ cần ghi các chi tiết cần thiết vào «phiếu trả lời» (có in trên báo Đời) và gửi về tòa soạn báo Đời. Sau khi nhận đủ lời hứa góp 2 ngàn cổ phần, UBDHCSXBBC sẽ gửi tới người hứa góp cổ phần một bản hợp đồng tương thuận có ghi rõ mọi điều kiện liên hệ tới việc góp vốn như quyền hạn của người góp vốn, mức lợi tức được hưởng v.v... Người hứa góp vốn sau khi ký tên trong bản hợp đồng trên sẽ gửi tiền về cho UBDHCSXBBC Nhân Chủ theo các thề thức được gửi kèm theo bản hợp đồng và công bố trên báo Đời.

Trò lại với thề thức tổ chức Cơ Sở Xuất Bản, Báo Chí « Nhân Chủ »

Theo dự tính của UBDHCSXBBC Nhân Chủ thì ngày 15-5-71 tới đây sẽ là ngày chốt của thời hạn nhận lời hứa góp vốn. Việc góp vốn sẽ được thực hiện liền sau đó cho tới hết tháng 5-71.

Nội tháng 6-71, việc kiện toàn các văn phòng đại diện địa phương sẽ phải hoàn tất để đầu tháng 7-71, cơ sở sẽ cho phát hành số báo đầu tiên của tờ nhật báo do cơ sở chủ trương.

Tất cả thề thức liên hệ tới việc tổ chức cơ sở có vẻ đặt nặng trên căn bản tổ chức một cơ sở thương mại, vì đó là điều không thể tránh được. Tuy nhiên, mục tiêu chính của việc xây dựng cơ sở báo chí cũng chỉ là tìm một phương tiện vận dụng hành trạng tinh thần đấu tranh lãnh đạo mạnh mẽ xã hội của Nhóm HTN.

ABC

UBDHCSXBBC NHÂN CHỦ NHẢN CÁC ANH, CHỊ ĐÃ HỨA GÓP VỐN

Vì hầu hết tài liệu gửi đi đều được báo tin là đã không tới tay người nhận, nên UB Điều Hành Cơ Sở Xuất Bản Báo Chí Nhân Chủ tạm ngưng gửi tiếp tài liệu trong tuần này. Hiện chúng tôi đang nghiên cứu một cách gửi khác hơn là qua hệ thống bưu điện. Mong các anh, các chị vui lòng chờ và thông cảm cho những trở ngại chung mà chúng ta đang gặp.

Thân ái

DIỄN ĐÀN NHÓM VIÊN

HẢI TRIỀU viết

BẠCH PHIẾN VÀ THẾ HỆ TRẺ: Nỗi ưu tư của chúng ta

Cũng như những quán café khác, café HUNG 46 YERSIN Nha Trang có những ngọn đèn mờ, nhạc mờ thật nhẹ. Góc phòng bên này, 3 đứa tôi vừa hút thuốc vừa dựa lưng vào tường nghe nhạc, đợi 3 ly phin đá mang ra. Bên khung cửa bất chợt xuất hiện những tà áo trắng, tôi chú ý đến những người khách mới đến 4 cô nữ sinh thì đúng hơn. Họ đi thẳng đến chiếc bàn trống bên cạnh chúng tôi, họ thật trẻ, 4 cô bé thật trẻ không quá 16 tuổi, áo dài trắng, có lẽ là học sinh lớp 11 trở xuống. Cả 3 chúng tôi đều nhìn họ từ đầu khi họ vừa xuất hiện đến khi họ kéo ghế ngồi xuống, khoảng cách quá gần tôi có thể nhìn rõ huy hiệu của 1 trường nữ trung học tư trên ngực áo. Họ thật chừng chạc và quen thuộc, họ gọi thức uống và... im lặng. Uống xong một ngụm café, tôi khẽ xoay người lại và ngạc nhiên thấy các cô móc bao Salem để lên bàn, 2 chiếc được 2 cô dùng ngón tay móc dần đầu thuốc, một cách thành thạo, có vẻ khác mở một hộp nhỏ bột trắng đổ vào khoảng trống trên đầu thuốc, rồi những ngón tay thon nhỏ ve túm lại, tôi buột miệng thốt thẳng bạn: BẠCH PHIẾN! Một cô bé quay về phía chúng tôi mượn hỏi quẹt, 2 chiếc thuốc được mồi và 4 ô chia nhau dựa lưng vào ghế mà chẳng rit từng chập dường như không biết sự có mặt của 3 chúng tôi đang (ngạc nhiên) nhìn họ.

Trên đây là một thứ hình ảnh. Tôi thấy và đọc được, nếu họ là một

băng bụi đời, tóc dài trai gái lẫn lộn thì chắc tôi không viết những dòng trên đây. Tôi tự hỏi tại sao những cô bé choai choai không có vẻ bụi đời tí nào lại có thể hút bạch phiến, nậu ghiên ma túy, đã âm thầm xâm nhập vào giới nữ đã đến mức độ nào rồi? Các bậc cha mẹ, các bà hiệu trưởng có biết những cô bé dễ thương của mình đang lên lút hút heroines hay không?

Mức độ tràn lan của bạch phiến trên các đô thị miền Nam dần dà trở thành những hình ảnh quen thuộc, quen thuộc đến độ người ta không cần biết đến những tai họa ghê khiếp đang hoành hành cơ thể một số không nhỏ giới trẻ, quen thuộc đến độ chấp nhận những hình ảnh đó như người ta đã chấp nhận hàng trăm thứ cạn bã của nền văn minh tây phương. Có thể nói, trong những băng hippy phẫn loạn đưa nao cũng ghiên bạch phiến, họ mua bạch phiến để dùng, những cái gì được nhà nước xếp vào hàng lậu dường như cũng dễ tìm, những giới bán và tiêu thụ bạch phiến lúc nào cũng ăn chịu với nhau, dần ghiên thường là quần ở các thành phố cũng như đa số lính Mỹ ghiên cần sa và heroines đảo ngủ thường trốn lại VN vì họ không thể thiếu những thứ này, mà ở VN thì thành phố lớn nào cũng có bạch phiến, cần sa. Một lần tại ga Nha Trang tôi thấy một cậu bé tóc thả lim dim với điều Salem túi đầu chứa bạch

phiến, có lẽ sau một cái rít quá đã, hôn đi nơi khác chơi để xác tự do buông thả và cậu ngã ào xuống băng ghế dài (trước quay về AIRVN) cậu hé cong người, tay xoa cạo từng làn da kẻ tóc. Hết cơn mê cậu ta đứng dậy lững thững đi mất, khách bàng quan chẳng mấy ai để ý, cảnh con nít hút bạch phiến trở thành thường nhật, chẳng biết bộ Xã hội và viện thống kê quốc gia có thấy được con số những em hút bạch phiến gia tăng tỷ lệ thuận với con số những nạn cướp bóc, ăn cắp giết người và bỏ nhà đi hoang không? Bạch phiến đâu có rẽ như đường cát!

Hẳn chúng ta, ai cũng nhận xét khái quát rằng, phần đông những trẻ em, trai lẫn gái đang vùi đầu vào cuộc sống chippy - bụi đời - bạch phiến, là con của những gia đình khá giả, quyền thế, nhưng đời sống tinh thần không khá lắm (!). Hiện trạng xã hội trên khởi từ sự băng rã của nền móng gia đình, cha mẹ chạy áp phê, mèo chuột, mẹ lo ăn bạc, hưởng thụ, con cái được tự do đi chơi hơn đi học, thì rớt tuốt tiền ra trốn lính hay làm giấy tờ khai tuổi nhỏ... Trong cái gia đình mà cha đánh mất cái uy quyền của cha, mẹ đánh mất cái uy quyền của mẹ, đèn nhà ai đấy tỏ, con cái phải chứng kiến những cái sa đoạ của cha mẹ mình... thì trách gì chúng nó không bị cơn lốc cạn bã của xã hội cuốn đi khi vừa ra khỏi cửa nhà. Xã hội này đã bị băng hoại cả trăm năm nay, những quả trình

của Tề, Tề, Bình, Trị, đã nhiều lần bị gãy đổ, bị phá sản... thân không tu gì hết, gia không tề gì hết nhưng chỉ cần tiền và bè nhóm để nhảy ra trị quốc, bình thiên hạ. Những kẻ thuộc loại trên lại thường là những kẻ làm «phụ mẫu» của dân để dạy đạo đức và hô hào cách mạng xã hội hơn ai hết, cương thường đạo lý vì thế mà càng phá sản hơn không làm sao gom góp lại được. Sự sa đoạ của giới trẻ ngày hôm nay chỉ là những hệ luận tất yếu của ngày hôm qua mà thôi.

Trở lại vấn đề, không phải chỉ tung hoành trong giới «vô kỷ cương lưu lỏng» Bạch Phiến còn xâm nhập vào quân đội VNCH sau khi vấn đề bạch phiến lan tràn trong quân đội viên chính Mỹ đã làm tòa Bạch Ốc điên đầu. Dù rằng, bộ TTM đã có nhiều văn thư về việc bài trừ nạn nghiện ngập trong quân đội song, số lượng Quân Nhân hút bạch phiến vẫn càng ngày càng gia tăng một cách trầm trọng, có thể nói hầu như Đơn vị nào cũng có người hút bạch phiến, không đề ý thì chẳng ai thấy được những ống nhựa rỗng chứa bạch phiến được tìm thấy tại nơi trong Đơn vị, mà nạn hút Bạch Phiến lại hay lây dễ sợ. Lương lính không quá 5.000 làm sao có thể hút mỗi tháng từ 20 đến 50 chục ngàn, trả 01 câu hỏi này không khó, vì hệ thống cũng thì tác biến biến thể nào cũng được miễn làm sao có tiền hút mà thôi. Chẳng biết bộ TTM có ý thức được nguy cơ của con số Quân Nhân hút Bạch phiến mỗi ngày càng gia tăng, hay không?

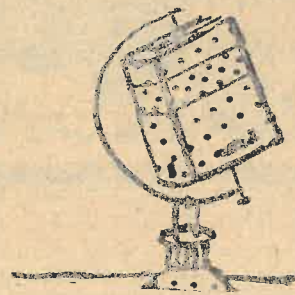
Bạch phiến, có thể coi là một tai họa ghê khiếp của nền văn minh Nhân loại, nó không từ một dân tộc nào, từ nhược tiểu đến văn minh. Người ta bảo rằng số lượng Bạch phiến hiện đang nằm trong nôi địa Việt Nam Cộng Hòa có thể đầu độc cả một Quốc Gia. Dân ghiên rít một chiếc bạch phiến vào thì cả luân thường đạo lý, cả Chúa cả Phật, cả Khổng Tử đến Kỳ luật thép của nhà Bình cũng đều rủ nhau đi chỗ khác chơi. Rồi, sau mỗi mùa thì rớt, lại thêm một số em lao đầu vào cơn mê thần tiên của Bạch phiến để trốn chạy xã hội, trốn chạy gia đình trốn chạy chiến tranh và những bất hạnh mà các em gánh chịu.

Những ngày gần đây Bạch phiến được phát giác thật nhiều trên toàn cõi Nam VN, cái tai hại của nó là dễ tiêu thụ, dễ hút khỏi cần bàn đến phiến phứt và lan tràn một âm thầm, Tình trạng này nếu kéo dài đến vài chục năm sau thì liệu thế hệ trẻ có làm được những cột trụ vững chắc của đất nước hay sẽ trở thành những nhánh cây mục rã trước những cơn nhà hoang đổ của những năm triệu miền lửa đạn?

Người viết nghĩ rằng, đây là 1 vấn đề vào hàng sinh tử của dân tộc khi ý thức được, trong cuộc chiến tranh Đông Dương, CS đã và đang âm thầm tấn công sau lưng chúng ta thêm một mặt trận thâm độc khác, đó là cánh quân Bạch phiến hiện đang tung hoành ở các Đô thị Miền Nam. Một số lớn bạch phiến phát xuất từ TC và Thổ Nhĩ Kỳ đã chĩa mũi dùi vào Đông Dương và Mỹ. Ngồi mãi tán Bạt kinh hẩu Mao Trạch Đông sẽ dười hủ hê khi Mỹ phải vội vã tung cả 1 cơ quan tình báo CIA qua VN để dân trận với Bạch phiến ngay tại hậu phương của những mặt trận Tây nguyên và Hạ Lào. Hồ Mao chắc cũng «Hầu Lở» khi biết một số ông lớn trong hai giới Lập pháp và Hành pháp đã tiếp tay với họ Mao để nhập nội Bạch phiến vào Nam VN.

Chiến tranh rồi cũng có ngày chấm dứt, những người còn sống sẽ bắt tay nhau chăm sóc lại mảnh vườn, dọn dẹp những mảnh đạn bom, mặt nhìn về tương lai để bắt đầu phục hưng và tái thiết xứ sở. Đất nước cần những người còn lại cường tráng và nhiệt tình, tin yêu và hy vọng, nhưng liệu chúng ta sẽ làm được gì với cả một thế hệ bạc nhược và sa đoạ sau chiến tranh?

HẢI TRIỀU

PHIẾU TRẢ LỜI

v/v tham dự cơ sở xuất bản và báo chí Nhóm Hà Th. Nhơn

A— Tên, Họ, Địa chỉ:

B— Đồng ý góp..... cơ phần để lập một cơ sở xuất bản báo chí.

C— Đồng ý lãnh nhiệm vụ (Đại Diện, Th.T.Viên, Cố Động viên Quảng cáo viên) tại văn phòng đại diện địa phương của cơ sở (xóa những chữ không cần)

D— Ý kiến về tờ báo sẽ do cơ sở ấn hành:

— Nội dung nên như thế nào?

— Hình thức nên như thế nào?

E— Còn thắc mắc gì về cơ sở xuất bản và báo chí của nhóm Hà Thúc Nhơn?

CHỈ CHỮ: Xin trả lời những câu hỏi trên và gửi về toạ soạn tuần báo Đời. Bì thư đề gửi ông Uyên Thao. Những câu hỏi bạn xét thấy không cần trả lời thì không nên chép lại.

Nhắn tin

● Các anh, các chị : Trương kim Báu (Nha Trang) Kha linh Vũ (Qui Nhơn) Nguyễn thúc Minh (Đà Nẵng) Trần văn Cá (BMT) Hoàng ngọc An (kbc 6253) Lê thị Hồng Nga (Thủ Đức) Trương văn Sơn (Cần Thơ) Trần kim Dài (kbc 3954) Nguyễn Tâm (kbc 3954) Đỗ Thọ (kbc 6202) Nguyễn văn Mới (kbc 3954) THC (Tây Ninh) Nguyễn v. Kha (kbc 6245) Nguyễn kinh Châu (Huế) : Đã nhận thư báo tin. Sẽ gửi tài liệu về các anh chị, nội tuần tới.

● MỘT THÂN HỮU TẠI PHÚ BỒN : Tên và địa chỉ đề ngoài bì thư đã bị thất lạc. Xin anh gửi thư về gấp để nhận hồi âm về những điều anh viết trong thư.

● Anh TRẦN CÔNG TÂM (Phú Bồn) : Chờ gấp anh tại tòa soạn tuần báo Đời.

● Anh MD (Nha Trang) : Sẽ có thư của UT cho anh sau khi UT đi Trung về.

● Anh NGUYỄN HÒA (Q.N) : Xin nêu rõ các thắc mắc để trả lời.

● Anh NGUYỄN ĐẠI (BMT) : Trước khi báo ra sẽ có người tới tiếp xúc với anh để bàn về vấn đề cổ động tại địa phương.

● Anh NGUYỄN VĂN NHƠN (Quảng Tín) : Sẽ bàn kỹ mọi chuyện với anh bằng thư riêng. Xin anh cho địa chỉ.

● Anh DUY THẢO (BMT) : Sẽ có người liên lạc với anh trong một ngày gần đây để nói về câu chuyện anh ghi ở cuối thư.

● TÌNH HỘI PHÉ BÌNH Q. TÍN : Sẽ gửi tài liệu tới các anh sau.

● Chúng tôi mới nhận thêm thư hứa góp cổ phần và nhận cộng tác với nhật báo NC của các anh chị có tên sau :

— Cao văn Thức (Biên Hòa)
— Võ văn Châu (kbc 4183)
— Nguyễn thị Đơ (Quảng Ngãi)
— Nguyễn kim Liêng (Bình dương)
— Nguyễn Lái (kbc 6137)
— Võ thị Yến Tuyết (Biên Hòa)
— Lê văn Mười (Vĩnh Long)
— Vũ trọng Mục (kbc 4779)
— Trần quang Diễm (Nha Trang)
— Lê văn Thọ (Saigon)
— Mai thị Nguyệt (Nha Trang)

— Lê thị Hồng Vân (Vũng Tàu)
— Hoàng minh Phương (Pleiku)
— Lê bá Thành (kbc 4887)

Trong ít ngày nữa, chúng tôi sẽ gửi những tài liệu cần thiết liên hệ đến việc tổ chức cơ sở hoạt động của chúng ta tới các anh chị.

Dòng đời

(TIẾP THEO TRANG 50)

thiếu « làm được soi sáng » minh » chỉ vì « Sống minh không thể nổi. Chết mới được ra lời ». Lời gì ? Chính là một cái nhìn nhân bản về hòa bình : « Tôi vì lòng nhân bản. Mà muốn nói hòa bình... »

● Các sinh viên cũng chống đối mãnh liệt ngay trong lãnh vực thực tế. Trường hợp Tổng Hội Sinh Viên Saigon trong nhiệm kỳ của anh Huỳnh tấn Mẫn là một điển hình. Nhưng thực tế thường hay phủ phàng, nhảm lẫn. Cho nên nhiều khi mục tiêu tranh đấu của sinh viên nhiều khi trôi nổi đặt dờ có khác chỉ béo bọ... Sự chống đối của sinh viên có gây ảnh hưởng nơi dân chúng và các nhà lãnh đạo quốc gia không? Sinh viên Nhật trong tổ chức « Nip-pon Katorikku Gakusei-remmei » cho rằng sinh viên chỉ gây những ảnh hưởng giới hạn trong dân chúng. Sinh viên Chili nhận định các phong trào SV gây được nơi dân chúng ý thức cải tạo xã hội nhưng chỉ gây được một ảnh hưởng không đáng kể trong lãnh vực tư tưởng, trong khi sinh viên Hồi quốc lại nhận định rằng SV gây được ảnh hưởng lớn lao trên toàn thể dân chúng..

● Thái độ nên có đối với các phong trào sinh viên, theo ý Độc Thủ, trước hết là nhìn vấn đề một cách đúng đắn và không ngộ nhận...

ĐỘC THỦ

MUON CO THAN THE
CUONG TRANG
AN NGON NGU KY

Đến dùng ngay

LABOTANA

HEPATANA

(KHOA VA BONG) SKN 348 / BT / DPOCI

BỔ GAN
BỔ MÁU
LAO TÂM LAO LỰC

TANA CALCIUM

(UONG) SKN 432 / BT / DPOCI

BỔ OC
BỔ XƯƠNG
TRẺ EM CHẠM LÚN

THỜI KỲ CỎ THAI CHA CON BÙ

CÓ BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

PHIẾU AN NHẬN

CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG NHÓM HTN VÀ TUẦN BÁO ĐỜI

Tên, Họ : _____

Địa chỉ : _____

Đồng ý ủng hộ CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG do nhóm Hà Thúc Nhơn và tuần báo Đời tổ chức, bằng cách đóng góp :

A. — Một số tiền là _____

B. — Một số học bổng theo các chi tiết sau

1) _____ học bổng toàn phần (4.000\$)
2) _____ học bổng bán phần (2.000\$)
3) _____ học bổng khuyến khích (1.000\$)

trong thời gian là _____ tháng, kể từ tháng _____ 1971

Ngày _____ tháng _____ năm 1971

KÝ TÊN

Xin gửi phiếu này về tòa soạn tuần báo Đời cho ông VŨ THẾ NGỌC

HEPACHAUT

YẾU GAN
GÂY ỒM, MẤT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỨA MỀ ĐAY
THIẾU MÁU
LAO LỰC
TẢO BÓN
DƯỠNG THAI
MỠI MỆT

ARTICHAUT
GAN BÒ TƯƠI

SINH TỐ B12
SINH TỐ B1
SINH TỐ B2
SINH TỐ B6
SINH TỐ PP
SINH TỐ D2

VUI VỀ TUỔI TRẺ ĐA DỀ MỊN MẠNG

Viên Bảo Chế HADZER

CỦM NÓNG LẠNH CẢM SỐT ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU
ĐỪA BỎ ĐẤU NGƯỜI

CO DUA
CHIAI
TRU
NGUY

COTRACYN

VIÊN NGOT ĐỂ UỐNG

SU CÔNG HIỆU MẠNH LIỆT CỦA

2 TRUYỀN
3 MẠNH
(MẠNH)

Tại bệnh:

- BAN NÓNG-BAN CỎA
- THƯỜNG HẠN
- CÀM HO-SÙNG PHỎI
- NHIỄM V-TRÙNG
- GHỀ LỖ LOÉT-VẾT ĐAU
- SÙNG MỦ LÂM ĐỘC

CO GHI THUỐC ĐÓT RIENG CHO TRẺ EM

CO TRONG CẢY THIẾT
CO TRONG TAY TAY

CO TRONG TAY TAY

THUỐC ĐIỀU KINH GYNOPAUSINE

VIÊN BẢO-CHẾ: ODILIA PARIS
(DO HADZER BẢO-CHẾ TẠI V.N)

Tại bệnh:

- THẦY KINH CHÂN.
- KINH NGUYỆT ÍT.
- TUỔI HỒI XUYÊN VÃ DẬY THỈ.
- KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.
- ĐAU LÚC KINH KỶ.

BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

K.N. SỐ: 00-MAC-2. 102 M

LỄ NGHĨA LIÊM SĨ

恥廉義禮

LE NGHIA LIEM SI

TÂM SỰ BẠN ĐỜI

Về lá thư của ông L.

Long Khánh, 17-4-71

Kính ông,

Trong mục «Tâm sự bạn đời» trên báo Đời số 78 quý báo có cho đăng tải là thư của ông L. gì đó. Đọc thư chúng tôi có cảm nghĩ là ông L. nếu không là một người vô giáo dục thì cũng là một người vô lễ, thiếu tư cách.

Ông L. tự nhận đã từng sống ở Anh quốc có bằng báo chí Quốc tế, vậy mà chính ông lại thóa mạ tập thể báo chí bằng câu «Báo chí không ăn tiền được thấy ai có tiền thì ganh tị». Ăn tiền ở đây là gì? Nếu không là ăn trộm, ăn cắp, ăn hối lộ? Báo chí đâu phải là 1 bọn tham nhũng như Phạm duy Tín và ông L. đâu mà «ăn tiền»? Rồi ông L. lại viết «tinh thần đó không thể chấp nhận được trong xã hội miền Nam này» nghĩa là theo ông L. thể xã hội miền Nam này luôn luôn phải chấp nhận tinh thần «ăn tiền» mới được! Kể nào không chấp nhận tinh thần này là Cộng Sản, tay sai CS nằm vùng hoặc di cư mà thôi! Xin lỗi ông L, tinh thần kỳ thị Bắc - Nam còn đầy dẫy trong đầu óc ông vậy thì ông chống cộng thể quái nào được? Vậy mà ông lại tự nhận là đại diện một số Công chức chống Cộng thì thật là lạ quá!

Một, hai người di cư có hiềm khích, tư thù với ông, ông có thể xỉ vả, nhục mạ họ còn được, nhưng nhục mạ cả tập thể người di cư thì ông coi chừng đấy ông L. ạ! Rất may đất nước này rất ít những con người như ông L. nên mới còn tồn tại cho tới ngày nay.

Sau chót ông L. còn «ra lệnh» cho báo Đời là tự hậu không được đề cập một bài báo nào như bài «chuột Bình Định Phạm duy Tín»

Nghĩa là báo Đời phải cầm miệng đề con «chuột Bình Định» và ông L. tiếp tục «ăn tiền»?

Chúng tôi rất lấy làm lạ là ông L. căn cứ vào luật lệ, tư cách pháp nhân nào để cầm báo Đời tố tham nhũng, vạch mặt bọn sâu dân một nước? Cái bằng báo chí Quốc Tế của ông không giúp ông làm nên trò trống gì đâu ông L. ạ! Hãy xem ông viết thư nặc danh thì đủ rõ tư cách ông.

Chúng tôi không phải là người của báo Đời cũng chẳng phải là đoàn viên trong nhóm Hà T. Như mà chỉ là một độc giả như trăm nghìn độc giả khác của báo Đời, hơn nữa còn là 1 thương phế binh vừa trở về từ chiến trường Campuchia, thấy ông L. có những lời khiếm nhã thì viết ít giòng tỏ bày thái độ vậy thôi.

UYÊN NGUYỄN
(LONG KHÁNH)

HỘP THƯ TÒA SOẠN

● **HOÀNG THÔNG (Quảng Tín)**: Đã gửi thư riêng tới ông từ ngày 30-4-71.

● **NGUYỄN NHẬT ÁNH (Tam Kỳ)**: Sẽ gọi là hiền đệ chứ không phải ngu đệ. Thư đã được chọn rồi đó. Thân.

● **VÕ VĂN HIỆP (Nha Trang)**: Vụ đó đã nhờ hỏi, nhưng chắc lâu mới phúc đáp được. Nếu cháu muốn biết sớm, cứ gửi thư thẳng cho Trung Tâm Văn Hóa Đức tại Saigon.

● **TẠ THỊ TUYẾT THU (Long Khánh)**: Cứ việc gửi thư ghi rõ mọi chi tiết những việc đó về tòa soạn. Chấn thì ai cũng chấn nhưng phải sống mới được chứ. Thân.

● **VŨ VŨNG (SVQGHC, Saigon)**: Tòa soạn xin ghi nhận ý kiến của bạn. Về vụ bạn hỏi, chúng tôi cũng mù tịt. Bạn nên tới hỏi ngay tại Nha Động Viên đường Gia Long Saigon.

● **NGUYỄN ĐỆ (Đà Lạt)**: Đã nhận thư. Thành thực cảm ơn ông và người bạn về những điều đã viết trong thư.

● Những bài sau đây đã được chọn và lần lượt đăng trên các số tới:

Lời hoàng hôn (NN Ánh) Gợi viễn chinh (LT Uyên) Những điều bất hạnh (Song Nhị) Lúc sắp có con — thơ (P.S. Lộc) Phiên tòa (T. Dương)

● Tòa soạn vừa nhận được thư và bài của các bạn có tên sau: Vũ huyền Hoa (Hội An) Trần ngọc Hùng (kbc 6126) Nguyễn Bình (Bình Định) Trần Bích Ngạn (kbc 4204) Lê từ Nương (Saigon) Tường Minh PKN (?) Tôn Quang Anh Thư (Saigon) Lê Hồng Thuyền (Mỹ Tho) Văn Hương (kbc 6952) Nguyễn Hiên Hữu (kbc 4709) Nguyễn Tấn Tịch (Tây Kỳ) Linh Tuyền (Vĩnh Long) Nguyễn trần Như Ý (kbc 4168) Mai huỳnh Lâm (Đà Nẵng) Ngọc thủy Khanh (kbc 4027) Nhật Đan (?) Bạch Du (Cần Thơ) Nguyễn đăng Phong (Cam Ranh) Phạm tam Nhân (Bảo Lộc) Lê Sa (Phan Thiết) Nguyễn hoàng Huân (Saigon) Trần ngọc Kim (Phan Thiết) Vũ bội Ngọc (Qui Nhơn) Bùi châu Thạch (kbc 6630) Thy lynh Tử (Tây Ninh) Trần mộng Hoàng (Vĩnh Long) Trần quang Ruệ (Saigon).

Xin các bạn chờ tin trong những số báo tới.

Recorded By THE BEATLES On Capitol Records

Yellow Submarine

By
JOHN LENNON and
PAUL MCCARTNEY

March Tempo

G D C G Em Am Cmaj7 D G

In the town _____ where I was born lived a man _____ who sailed to sea. And he

D C G Em Am Cmaj7 D G

told _____ us of his life in the land _____ of sub - ma - rines. So we

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

sailed _____ up to the sun till we found _____ the sea of green. And we

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

lived _____ be-neath the waves in our yel - low sub - ma - rine.

CHORUS G D G

We all live in a yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine.

D G

We all live in a yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine, yel-low sub-ma-rine And our

D C G Em Am Cmaj7 D G

friends _____ are all on board, man - y more of them live next door. And the

D C G Em Am Cmaj7 D G

live _____ a life of ease ev - 'ry one of us has all we need. Sky of

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

band _____ be-gins to play. 1. _____

D C G Em Am Cmaj7 D7 G

blue _____ and sea of play. 2. _____

green in our yel - low sub - ma - rine.

Repeat Chorus from the D.S. and fade

